

A szentély

A tanulmányokat összeállította:
Martin Pröbstle

Fordította: Hegyes-Horváth Csilla
Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

A tanulmány a Hetednap Adventista Egyház engedélyével
jelent meg.

A Biblia-tanulmány elektronikus formában
a www.kerak.hu oldalon a „Kiadványok” menüpont alatt
tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó
Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A
Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.
Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020
bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu
Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta

Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs

ISBN 978-615-5260-14-8
ISSN 0865-3119

TARTALOM

Előszó	4
I. tanulmány – október 5. A mennyei szentély	6
II. tanulmány – október 12. „Menny” a földön	14
III. tanulmány – október 19. Áldozatok	22
IV. tanulmány – október 26. Amit a szentélyszolgálatból tanulhatunk	30
V. tanulmány – november 2. Engesztelés: bűnért való áldozat	38
VI. tanulmány – november 9. Az engesztelés napja	46
VII. tanulmány – november 16. Krisztus értünk vállalt áldozata	54
VIII. tanulmány – november 23. Nagy Főpapunk, Krisztus	62
IX. tanulmány – november 30. Az advent előtti ítélet	70
X. tanulmány – december 7. A végidei engesztelés napja	78
XI. tanulmány – december 14. Prófétai üzenetünk	86
XII. tanulmány – december 21. Az Isten jelleme körüli kozmikus küzdelem	94
XIII. tanulmány – december 28. Bátorító szó a szentélyből	102
Igék minden napra	110

Előszó

A mennyei szentélyről és az abban folyó szolgálatról szóló bibliai tanítás sajnos a kereszténységen belül is kevésbé ismert, ezért nem túlzás azt mondani, hogy éppolyan megkülönböztető ismerve adventista hitünknek, mint a szombatünneplés. Nem véletlen, hogy ez hitünk egyik leginkább támadott pontja. Mégsem azért kell alaposan megismernünk és megértenünk a szentélyről szóló tanítást, hogy felvértéztettek legyünk ezekkel a támadásokkal szemben, hanem azért, mert az egész életünk és hitünk központi kérdéséről szól: a bűntől való végérvényes szabadulásunkról, arról, hogy megállhatunk-e majd Isten ítélőszéke előtt. Ezért nem elég ismerni ezt a tanítást, hanem ennek a fényében kell élnünk a mindennapjainkat, ahogyan az ószövetségi Izráel is elcsendesedett a nagy engesztelési napon, és lélekben a szentélyben folyó, örök sorsát eldöntő szolgálatra összpontosított. A megtisztítás munkája pedig csakis a mi tudatos együttműködésünkkel valósulhat meg. Lélekben követnünk kell Megváltónkat a mennyei szentélybe, ahol most is közbenjár értünk, és ezzel egyidejűleg itt, a Földön is döntő változásoknak kell történniük:

„Ha a bűneinkről szóló összes feljegyzés eltűnne is, akár Isten saját kezével törölné el, bűneink mégis megmaradnának, mert a bűn bennünk van... **A földi szentély szolgálata arról tanúskodik, hogy a szentély megtisztítása és ezáltal az evangéliumi szolgálat befejezése érdekében mindenekelőtt annak a népnek kell véglegesen megtisztulnia, amely részt vesz ebben a szolgálatban.** Azaz a szentélyben magában nem fejeződhet be addig a törvényszegésektől, bűnöktől és tisztátalanságoktól való szabadítás és az Istennel megbékélés műve, amíg ez meg nem valósul minden egyes személyben, aki része volt a szentély szolgálatának. A szentély nem tisztíthat meg addig, míg nem tisztul meg minden egyes hívő, aki ott imádja az Urat. **A szentély nem tisztíthat meg addig, amíg a nép bűnvallomásai és papi közbenjárás által a tisztátalanságok, törvényszegések és a bűnök folyama árad a szentélybe...** Ezt a folyamatot meg kell állítani, és pedig a forrásnál, a szentélyhez tartozó hívők szívében és életében, **mielőtt lehetséges volna magának a szentélynek a megtisztítása.**” (Robert J. Wieland: *Az 1888-as üzenet*, A szentély megtisztítása és az 1888-as üzenet c. feje.)

„Azoknak, akik akkor élnek a Földön, amikor Krisztus befejezi közbenjárását a mennyei templomban, a szent Isten színe előtt közbenjáró nélkül kell megállniuk. Ruhájuknak hőtisztának kell lennie, jellemüknek »a meghintés vére« által meg kell tisztulnia a bűntől. Isten kegyelme és kitartó emberi igyekezet által győzniük kell a bűn ellen vívott harcban. **Miközben a vizsgálati ítélet folyik a mennyben, és Krisztus a bűnbánó hívők bűneit eltávolítja a templomból,**

a földön Isten népe között a tisztogatás, a bűntől való szabadulás különleges munkájának kell végbemennie. (...) Addig kell krisztusi tökéletességre igyekeznünk, amíg nagy Főpapunk engesztelést végez értünk... Ebben az életben kell elszakadnunk a bűntől Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A szentély; A nyomorúság ideje c. fejezet)

Megjegyzések a tanulmányok átvételével kapcsolatban

Ebben a negyedévben nemcsak a témaválasztás és a téma felosztása tekintetében vettük át a világközösség tanulmányát (amire eddig is mindig törekedtünk), hanem magát az anyagot is az eredeti, magyarra fordított formájában. Azért választottuk ezt a megoldást, mert miután megismerhettük a tanulmány szövegét, úgy éreztük, hogy kerek egészet képez és mindenre kiterjedően járja körül a témát. (Szerzője Martin Pröbstle testvérünk, a bogenhofeni teológiai szeminárium tanára.) Megkeresésünkre válaszol a magyar unió vezetősége rendelkezésünkre bocsátotta a már elkészült tanulmányt, amiért ezúton is köszönetet mondunk.

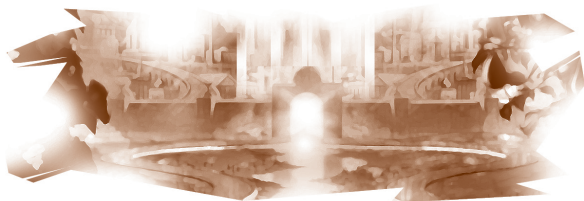
A fentiekből következően a tanulmányok feldolgozásának módja valamelyest eltér a megszokottól, amit a felkészülés és az átvétel során is figyelembe kell majd venni: az egyes tanulmányok napi bontásban dolgozzák fel az adott anyagot, ehhez viszonylag sok igeszakaszt és bizonyosságtételi szakaszt ajánlanak elolvasásra. Az utóbbi időben hozzászokhattunk – és ezáltal talán kicsit el is kényelmesedhettünk –, hogy általában hat kérdés szerepel egy tanulmányban, amelyekhez viszonylag kevés igeszakasz tartozik, és ezek szövege is megjelent a tanulmányfüzetben. Mindenkit bátorítani szeretnénk, hogy ne riadjon vissza a régen nálunk is gyakorlatot jelentő módszertől: keressük meg a hivatkozott igeszakaszt, és abból önmagunk számára és a csoportos átvételre készülve emeljük ki és jegyezzük be a tanulmányfüzetbe azt, amit megértettünk és lényegesnek tartunk.

Azért is hasznos ez a régi és bevált módszer, mert így összefüggésében is olvashatjuk az adott igeszakaszt, jobban megértve annak mondandóját, s így valóban Biblia-tanulmányozást folytatunk.

Az egyes szakaszok végén lévő, továbbvezető kérdések megválaszolását és csoportos megbeszélését is vegyük komolyan. Ezekre a válaszokat nekünk kell megadnunk, mivel személyes vonatkozásuknál fogva más nem teheti meg helyettünk. Sokszor éppen ezek hozzák közelebb és teszik személyessé számunkra az általános érvényű igazságokat és tanulságokat.

Őszintén kívánjuk, hogy mindannyiunk áldását és üdvösségét szolgálja ez a negyedévi tanulmányunk is!

A mennyei szentély

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 25:1; Zsoltár 11:4-7; 89:15;
Jeremiás 23:23-24; Zsidók 8:1-2; Jelenések 4, 5

„Hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből az ő imádságokat és könyörgéseket, és szerezz nekik igazságot” (1Kir 8:49).

„Hol lakik Isten?” – Egy hatéves gyermek kérdése zavarba ejtő lehet. Ezt pedig követhetik még bonyolultabbak, mint például: „Ha Isten egy helyen él, hogyan lehet jelen mégis mindenütt?” Vagy: „Szüksége van Istennek lakóhelyre?” Esetleg: „Ha nincs szüksége rá, mégis miért van neki lakhelye?” Továbbá: „Miért kell Istennek egyáltalán lakóhely?”

Jó kérdések, és mivel nagyon keveset tudunk (sokkal több, amiről fogalmunk sincs), a válaszadás nem könnyű. Mindazonáltal igyekszünk meglévő ismereteink alapján felelni. Hetednapig adventistaként tudjuk a Bibliából, hogy Isten a mennyben lakozik, „ott fenn” munkálkodik értünk, tevékenységének központja pedig a mennyei szentély.

A Szentírás világosan fogalmaz: a mennyei szentély valóságos hely. E hellyel kapcsolatban sok mindent megtudhatunk Istenünk jelleméről és munkájáról. Ebben a tanulmányban a mennyei szentéllyel foglalkozunk és mindazzal, amit Isten ott végez értünk, hiszen ami ott folyik, az mind értünk történik!

ISTEN LAKÓHELYE

Gyakran mondjuk, hogy „Isten mindenütt ott van”, „mindenütt jelenlévő”, vagyis az egész világegyetemben jelen van. *„Csak a közelben vagyok-e én Isten?... és nem vagyok-e Isten a messzeségben is?... vajon nem töltöm-e én be a mennyet és a földet”* (Jer 23:23-24)? Dávid is tisztában volt azzal, hogy az Úr elől senki nem menekülhet el (lásd Zsoltár 139). Pál pedig azt fejtegette, hogy Isten mindenkihez közel van, legalábbis lelki értelemben (ApCsel 17:27-28).

Isten mindenütt jelenvalósága mellett azt is tudjuk, hogy öröktől fogva létezik. Létének nem volt kezdete és nem lesz vége sem (Zsolt 90:2); mindig volt és mindig lesz (Júd 25).

Milyen tanítás rejlik 1Kir 8:49 és Zsolt 102:20 verseiben arról a helyről, ahol Isten lakozik? Hogyan érthetnénk meg ennek a jelentését? Megérthetjük egyáltalán?

A Szentírás számos alkalommal említi, hogy Isten lakhelye a mennyben van (1Kir 8:30, 43, 49). Vajon ez azt jelenti, hogy az Úr sokkal inkább jelen van a mennyben, mint bárhol máshol? Nyilván különleges módon lakozik a mennyben: dicsőség és tökéletes szentség övezi. Isten jelenléte a mennyben mutatkozik meg a leginkább. Viszont különbség van Isten „általános jelenléte” és „különleges jelenléte” között. Általánosságban jelen van mindenütt, mégis úgy dönt, hogy különleges módon nyilatkoztatja ki önmagát a mennyben és – amint látni fogjuk – a mennyei szentélyben. Persze el kell ismernünk, hogy Isten fizikai természetét illetően korlátozottak az ismereteink. Ő Lélek (Jn 4:24), ennél fogva nem foglalhatja magába semmilyen teremtetett forma, építmény vagy dimenzió (1Kir 8:27). Ugyanakkor a Biblia a mennyet (Jn 14:1-3) és a mennyei szentélyt valóságos helyként mutatja be (Zsid 8:2), ahol Isten látható (ApCsel 7:55-56; Jel 4:2-3). Azt kell hinnünk tehát, hogy még a menny és a mennyei szentély is olyan hely, ahová Isten leereszkedik teremtményeivel találkozni.

Sok minden létezik, amit nem könnyen tudunk elképzelni vagy megérteni, ezek közé tartozik Isten lakóhelye is. A Biblia viszont azt állítja, hogy ez alatt valóságos lakhelyet kell értenünk. Hogyan tanulhatunk meg az Ige minden tanításában bízni, még ha néha nehéz is bizonyos dolgokat felfogni? Miért fontos bizalmat tanulni akkor is, ha nem minden világos?

AZ ÚR TRÓNTERME

Mit tanítanak Zsolt 47:7-10; 93:1-2; 103:19 versei Istenről és a királyi székről?

Több bibliai látomásban is szerepel a mennyei trón. A látomások főként a mennyei gyűlést mutatják be, amelynek Isten a Királya. Érdekes módon a legtöbb ilyen jelenet az emberek ügyeit érinti, amikor Isten rendszerint az igazak érdekében cselekszik, illetve emeli fel szavát.

A Biblia Isten hatalmát is kiemeli. Például *A zsoltárok könyvének* is visszatérő témája az, hogy az Úr a Király. Ő nemcsak a menny Ura, hanem „az egész föld királya” (Zsolt 47:8); nem csupán a jövőben, hanem már itt és most is (Zsolt 93:2).

Több minden következik abból, hogy Isten királyi széke a mennyben van. Például az, hogy Ő független és az egész világegyetemnél hatalmasabb.

Mit tanítanak Zsolt 89:15 és 97:2 versei Isten jelleméről és uralmának módjáról?

Isten uralma irgalmasságon és igazságon, valamint szereteten és hűségen alapszik. Ezek az erkölcsi tulajdonságok egyértelműen bizonyítják, hogyan munkálkodik az emberek világában, és kiemelik rangját az egész világegyetemben. Az uralkodását meghatározó tulajdonságokat szeretné látni népe életében is (Mik 6:8; vö. Ézs 59:14), tehát szent kíválságunk, hogy így éljünk. „Ahogy a föld a természet törvényeit követve feltárja kincseit, úgy kellett volna a népnek az erkölcsi törvény iránti engedelmisségével Isten jellemvonásait visszatükröznie” (Ellen G. White: *Boldog otthon*. 3. kiad. Budapest, 2012, Advent Kiadó. 122. o.).

Hogyan tudnánk mind inkább jóságot, irgalmasságot és igazságot sugározni a gonoszsággal, jogtalansággal és kegyetlenséggel teli világban? Miért kell ezt tennünk?

ISTENTISZTELET A MENNYBEN

Olvassuk el *A jelenések könyve* 4-5. fejezetét! Mit tanít ez a két fejezet Isten mennyei lakhelyéről? Hogyan tárja fel előttünk a megváltási tervet ez a szakasz?

Az Isten mennyei trónterméről szóló látomás a mennyei szentélyt mutatja be, ami a héber vallási rendszerre utaló nyelvezetből is nyilvánvaló lesz. Például a Jel 4:1-ben szereplő *ajtó* és *trombita* szavak gyakran előfordulnak a szentélyre vonatkozóan a Septuagintában (az Ószövetség ősi görög fordításában) is. A Jel 4:3 versében említett három drágakő a főpap melldíszének is részét képezte. A hét lámpatartó Salamon templomának lámpatartóira emlékeztet. A huszonnégy vén pedig a papok évenkénti, huszonnégyes szolgálati beosztására, valamint az imádságukra utal, amit az illattételi oltárnál mondtak el (Zsolt 141:2). E versek mindegyike az ótestamentumi, a földi szentélyben zajló szentélyszolgálatra mutat vissza.

Végül a megöletett bárány Jelenések 5. fejezetében egyértelműen Krisztus áldozati halálára utal. Krisztus, a Bárány közvetíti egyedül az Isten által felkínált megváltást, és győzelme (Jel 5:5), áldozata (9. és 12. vers), valamint Isten-volta (13. vers) miatt méltó.

„Krisztus magára vette az emberi természetet, és az áldozat oltárára helyezte életét, hogy az ember, az isteni természet részesévé válva, elnyerhesse az örök életet” (*Szemelvények Ellen G. White írásából*. 3. köt. Budapest, 2010, Advent Kiadó. 126. o.).

E két fejezetben az Isten trónja körüli jelenet a Mindenható munkáját mutatja be, amit az emberiség megváltásáért végez. Azt is láthatjuk, hogy műve a mennyei intelligens lények szeme láttára bontakozik ki, ami a nagy küzdelem témájának egyik kulcseleme.

Mit jelent az, hogy Krisztus, aki maga is Isten, magára vette emberi természetünket és helyettes áldozatként meghalt értünk? Vagyis, minden valaha elkövetett bűnünkért a minket illető büntetés Őt érte. Miért fontos, hogy ez az igazság motiválja minden tettünket, szavunkat és gondolatunkat?

A FOGADÓTEREM

Olvassuk el Zsolt 11:4-7 és Hab 2:20 verseit! Mit tesz még mennyei templomában az Úr, és miért fontos ezt tudnunk?

Sok zsoltár ír arról, hogy az Urat nem hagyja hidegen az igazak helyzete, mint ahogy az őket ért igazságtalanságok sem. Dönteni fog a jóvátételre váró ügyekben: igazolja az igazat és bűnösnek mondja a bűnöst (lásd 5Móz 25:1), miként egy jó bíró.

Amikor Isten ítél, a trónteremből tárgyalóterem, a királyi székből pedig bírói szék lesz. A trónon ülő fog ítélni (Zsolt 9:5-9) – ismerős kép a Közel-Keleten, hiszen a királyok gyakran bíraskodtak is.

Isten ítélete kiterjed úgy a gonoszokra, mint az igazakra. A gonoszok Sodomához és Gomorához hasonló büntetést kapnak, ám „az igazak látják az ő orcáját” (Zsolt 11:6-7). A trónterem és a tárgyalóterem klasszikus kombinációja megjelenik Dán 7:9-14 verseiben is (ez egy fontos szakasz, amit később még tanulmányozni fogunk). Itt ismét két fajtáját látjuk az ítéletnek: a szenteket felmentő határozatot, illetve Isten ellenségeinek halálos ítéletét.

Habakuk könyvében, miután a próféta megkérdezi Istentől: miért hallgat az igazságtalanságok láttán (Habakuk 1. fej.), az Úr azt feleli, hogy bizonyosan meghozza majd ítéletét (Hab 2:1-5). A bálványokban sem lélek, sem élet nincs (Hab 2:19), a teremtő Isten viszont mennyei temploma királyi székén trónol, ítéletre készen.

A próféta int: „*hallgasson előtte az egész föld*” (Hab 2:20)! Isten uralmát és ítéletét áhítattal, tisztelettel teljes csendben kell figyelni. Az Úr különleges jelenléte is ott nyilvánul meg és a mennyei lények ott imádják, ahol minden ember felett igazságos ítéletet hoz: a mennyei szentélyben. Isten igazságos; az igazsággal kapcsolatos kérdéseinkre az általa meghatározott időben kapunk választ, nem pedig amikor mi szeretnénk.

Bármennyire is igazságért kiált a lelkünk, most gyakran nincs benne részünk. Miért kell mégis bízunk Isten igazságosságában? Ennek ígérete nélkül milyen reményünk lenne?

A MEGVÁLTÁS HELYE

Mit tesz Krisztus Isten trónjánál (Zsid 8:1-2)?

A zsidókhoz írt levél azt tanítja, hogy Krisztus Főpapként szolgál a mennyei szentélyben. Munkáját a megváltásunkért végzi, hiszen Isten színe előtt jelenik meg értünk (lásd Zsid 9:24). Együtt érez velünk, biztosít arról, hogy nem vet el, hanem az Ő érdemeiért irgalmat és kegyelmet kapunk (Zsid 4:15-16). A mennyei szentélyben – akárcsak annak idején a földi szentélyben – engesztelés történik a hívők bűneiért (Zsid 2:17), ez a békéltetés. Az értünk a kereszten meghalt Jézus végzi most szolgálatát értünk a mennyben.

Olvassuk el Jel 1:12-20, 8:2-6, 11:19 és 15:5-8 szakaszait! Milyen képek jelennek meg előttünk e versekben a szentéllyel kapcsolatban?

Ezek a szakaszok csak néhány példát idéznek *A jelenések könyvéből*, a szentély képét megjelenítő részekből.

Az első, bevezető jelenet főpapi öltözetben mutatja Jézust, amint a hét gyertyatartó között jár (Jel 1:12-20). A második a mennyei tróntermet villantja fel. Számos elemet találunk benne, amelyek a szentélyre utalnak: trón, tűzlámpás, tenger, megöletett Bárány, vér, arany illattételi poharak (Jelenések 4-5. fej.). A harmadik jelenet a közbenjárás folyamatos jellegét érzékelteti a mennyei szentély első részével összefüggésben (Jel 8:2-6). A negyedik, központi jelenet a második, vagyis belső helyiségbe vezet, ahol megpillanthatjuk a szövetség ládáját (Jel 11:19). Az ötödik jelenetben az egész mennyei szentélyt láthatjuk (Jel 15:5-8). A hatodik jelenet különleges, nem tartalmaz konkrét utalásokat a szentélyre vonatkozóan, talán azt hangsúlyozva, hogy Krisztus munkája befejeződött ott (Jel 19:1-10). Az utolsó jelenet a szent várost mutatja a földön, méghozzá úgy, mint az Isten sátorát, „*mely az Istentől szálla alá a mennyből*” (Jel 21:1-8).

A szakaszok alapos tanulmányozása során kibontakozik előttünk, hogyan kapcsolódnak egymásba a jelenetek, bemutatva Isten megváltói munkájának folyamatát: Krisztus a földön, majd mennyei szolgálata az első és második helyiségben, főpapi szolgálatának befejezése, majd a szentély az új földön.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Pál bepillantást nyert a mennybe, és amikor annak dicsőségéről írt, úgy gondolta, legjobban teszi, ha nem is próbálja megfogalmazni, amit látott. Azt mondja el, hogy amit szem nem látott, fül nem hallott és emberi szív meg sem gondolt, olyan az, amit Isten készített az Őt szeretőknek. Tehát a vég-sőkig feszíthetjük képzeletünket, megpróbálhatjuk befogadni és felmérni az örökkévaló dicsőség súlyát, amennyire csak tudjuk, ám az erőfeszítéstől le-yengült és kimerült, véges érzékeink mégsem foghatják fel teljesen, mert ott a végtelenség van! Az örökkévalóságra lesz szükség ahhoz, hogy a dicsőség fokozatosan kitaruljon előttünk és Isten Igéjének drága kincseit felfedezhes-sük” (Ellen G. White megjegyzése. *The SDA Bible Commentary*. 6. köt. 107. o.).

„A királyok Királyának lakóhelye, ahol ezerszer ezren szolgálnak neki, és tíz-ezerszer tízezeren állnak előtte (Dán 7:10); az örökkévaló trón dicsőségével betöltött templom, ahol a szeráfok, a trón fénylő őrzői tisztelettel takarják el arcukat, csak halványan tudta visszatükröztetni nagyságát és dicsőségét abban a pompás építményben, amelyet valaha emberi kéz készített. A földi szenthely és a szolgálati rendszer fontos igazságokat tanított a mennyei temp-lomról és az ember megváltásáért a templomban folyó szolgálatról” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. 370. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Figyeljük meg a pénteki rész második idézetét! Mit jelent az, hogy a földi szenthely fontos igazságokat tanított az ember megváltásáért a mennyei templomban folyó szolgálatról? Melyek ezek az igazságok, és miért olyan fontosak?
- 2) Mit jelent az, hogy Isten a mennyben „lakozik”? Hogyan értelmezzük ezt a kijelentést?
- 3) Az e heti tanulmány érintette azt a gondolatot, hogy a világegyetem figyeli Istennek az emberiségért végzett munkáját. Miért fontos ez a kijelentés? Miként segít megértenünk a nagy küzdelem gondolatát és azt, amit ez jelent az egész megváltási tervben? Mit árul el Isten jelle-méről az, hogy kész bepillantást engedni munkájába és módszereibe az általa teremtetett lények számára?

A MENNYEI ÉS A FÖLDI SZENTÉLY

„Mózes földi szentélyt épített a megmutatott minta szerint. Pál apostol kijelenti, hogy a sátor és a templomi szolgálathoz szükséges edények mind a mennyei dolgok ábrázolásai voltak (ApCsel 7:44; Zsid 9:21, 23). János apostol azt mondja, hogy ő látta a mennyben lévő szentélyt. Ez a mennyei szentély, amelyben Jézus szolgál érettünk, tulajdonképpen a nagy eredeti szentély. Az a szentély, amelyet Mózes épített, csak a másolata volt ennek a mennyei szentélynek.

Semmiféle földi építmény nem ábrázolhatja nagyságában és dicsőségében a mennyei templomot, a királyok Királyának lakóhelyét, ahol *'ezerszer ezeren szolgálának néki és tízezerszer tízezeren állának előtte'* (Dán 7:10), amelyet az örökkévaló trón dicsősége tölt be úgy, hogy még fénylő őrizői, a szeráfimok is elfedik arcukat imádás közben. A földi szentély fontos igazságokra tanít a mennyei szentéllyel és az ember megváltásáért folyó szolgálattal kapcsolatban.

Mennybemenetele után Üdvözítőnknek főpaként kellett elkezdenie munkáját. Pál ezt mondja: *'Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk'* (Zsid 9:24). Amint Krisztus szolgálata két nagy részből állt, amelyek közül mindegyiknek megvan a rendelt ideje és megkülönböztető helye a mennyei szentélyben, úgy a jelképes szolgálat is két részből állt, a naponkénti és az évenkénti szolgálatból, amelyeket a szentély két helyiségében végeztek...

Így a szent sátor szolgálatában és később a templom szolgálatában Izráel népét minden egyes nap Krisztus halálára és szolgálatára vonatkozó nagy igazságra tanította. Évente egyszer pedig gondolataikat a záró jelenetre: a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelemre, a világegyetemnek a bűntől és a bűnösöktől való végső megtisztítására irányította” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 314-316. o.).

„Menny” a földön

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:31-2:3; 2Mózes 25:9; 39:32, 43;
János 2:19-21; 1Korinthus 3:16-17; Zsidók 8:5; Jelenések 21:1-22

„Akik a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgálnak, amint Isten mondotta Mózesnek, mikor be akarta végezni a sátor: Meglásd, úgymond, hogy mindeneket azon minta szerint készíts, amely a hegyen mutattatott néked” (Zsid 8:5).

Bár a mennyei szentély az eredeti, ahol maga Isten szolgál „értünk”, az Úr különböző módon nyilatkoztatott ki számunkra igazságokat itt a földön is. Az Éden kertjét is a szentély jelképeként teremtette. A földi szent sátor, majd később az izraelita templomok nagyobb épületei is tükrözték a mennyei szentélyt, illetve a megváltásban betöltött szerepét.

Jézus személyében viszont a templom emberi formában jelent meg. Végül pedig a mennyei templom az új földre száll alá. Amint látjuk is majd, Isten felhasználta a mennyei szentéllyel kapcsolatos fogalmakat az igazság bemutatására. A héten ezek közül fogunk néhányat tanulmányozni.

AZ ELSŐ „SZENTÉLY” A FÖLDÖN

A Biblia kutatói figyeltek rá, hogy az Éden kertjének bizonyos jellegzetességei valamilyen szempontból hasonlóságot mutattak Izráel későbbi szenthelyeivel. Ez azt sejteti, hogy az Éden volt az első jelképes „templom” a földön.

Néhány párhuzam Éden és a szentély között:

- 1) A teremtésről szóló beszámoló és a pusztai szent sátor építésének feljegyzése végén ugyanazt a három elemet találjuk – jóváhagyás, elvégzés, áldás –, ugyanazzal a három kulcsszóval: „minden”, „elvégeztetek”, „megáldá” (vö. 1Móz 1:31-2:3; 2Móz 39:32, 43; 40:33).
- 2) Isten „*a kertben jár vala*” (1Móz 3:8), és így volt jelen népe között is a szentélyben (2Sám 7:6-7).
- 3) Ádámnak művelnie és őriznie kellett az Éden kertjét (1Móz 2:15). Az eredeti héber szövegben szintén ez a két szó utalt a lévíták szolgálatára is a szent sátorban (4Móz 3:7-8).
- 4) Kertet idéző motívumok sok helyen feltűnnek a szentély leírásánál (2Móz 25:31-36; 1Kir 6:18).
- 5) Éden kertjét kérubok őrizték (1Móz 3:24) és a szentek szentjében is két kérub őrizte a frigyládát (2Móz 25:18-22).
- 6) A hat napos teremtés minden napját ez a kifejezés vezette be: „*És monda Isten...*”, és a napok sorában a szombat volt az utolsó. Ehhez hasonlóan a szent sátorral kapcsolatosan szintén hat részt találunk, amelyek így kezdődnek: „*És szóla az Úr Mózeshez...*” (2Móz 25:1; 30:11, 17, 22, 34; 31:1). Ezután következett a hetedik, a szombatról szóló rész (2Móz 31:12-17).
- 7) A szent sátor építését az első hónap első napján fejezték be (2Móz 40:17), a héber új év első napján, amely a világ teremtésének befejezésére emlékeztet.

Mózes második könyvében nem volt szükség e párhuzamok magyarázatára, a régi korok hívői pontosan értették azokat. Például egy, a Kr. e. II. századból származó zsidó iratban a következő olvasható: „az Éden kertje a szentek szentje, az Úr lakóhelye volt.”

Az Éden-kertet a Szentírás több helyen is az „Isten kertjének” nevezi (Ézs 51:3; Ez 28:13; 31:9). Isten földi lakóhelye volt, ahol az első emberpár imádhatta a Teremtőt és közösségben lehetett vele. Ádám és Éva számára a bűnesetet követő legszörnyűbb veszteség tehát nem a kert kényszerű elhagyása volt, hanem az, hogy már nem lehettek Isten közvetlen jelenlétében.

A MENNYEI MINTA

Milyen kapcsolódási pontokat találunk a földi és a mennyei szentély között (2Móz 25:9, 40; Zsid 8:5; 9:23-24)?

A Szentírás világosan tanítja, hogy Mózes semmit nem tett hozzá a szent sátor terveihez saját elgondolásból, hanem mindent a hegyen kapott isteni utasítás szerint készített el (2Móz 26:30; 27:8; 4Móz 8:4). A földi szentélynél a mennyei mintát kellett követni (2Móz 25:9, 40). A héber *tabenit* (minta) másolatot is jelent, tehát arra a következtetésre juthatunk, hogy Mózes valamiféle miniatűr makettet látott a mennyei szentélyről, ez szolgált mintaként a földi szentély felépítéséhez.

Ezek szerint a mennyei templom az eredeti, az izraelita szentélyek modellje. Szintén egyértelmű, hogy a mennyei szentélyt nem lehet magával a mennyel azonosítani. A mennyei templom „a mennyben” van (Jel 11:19; 14:17; 15:5), tehát része a mennynek. A két kifejezés nem rokon értelmű egymással.

A *zsidókhoz írt levél* félreérthetetlen megfogalmazással érzékelteti a mennyei szentély valóságos voltát. A mennyei szentélyt úgy nevezi a Szentírás, hogy „igazi sátor” (Zsid 8:2), „*nagyobb és tökéletesebb... sátor*” (Zsid 9:11), aminek a földi csak képe és árnyéka (lásd Zsid 8:5, új prot. ford.). Amint az árnyék tökéletlen és gyengébb képet mutat a valóságról, úgy a földi szentély is csupán képe a mennyei szentélynek. A földi szentély azonban, még ha korlátozott formában is, de számos lényeges tekintetben tükrözi a mennyei mintát.

A kettő közötti összefüggést nevezzük tipológiának. A tipológia Istentől eredő prófétai előképrendszer két, egymáshoz kapcsolódó történelmi valóság között, amit előképnek és képnek – vagy másolatnak – nevezünk. Mivel az összefüggés az eredeti és a másolat között van, azt láthatjuk *A zsidókhoz írt levélben*, hogy a Mózesnek bemutatott mennyei modell az előkép, azaz a minta (Zsid 8:5), a földi szentély pedig a képe, vagyis a másolata (Zsid 9:24). Ez az igazság újabb bizonyítékkal szolgál arra nézve, hogy a mennyei szentély létezett már a földi előtt. Hetednapi adventistaként tehát szilárd bibliai alapon állunk, amikor a mennyei szentély fizikai valóságát hangsúlyozzuk.

JÉZUS, A TEMPLOM

Miért hasonlítja Jézus magát a templomhoz (Jn 2:19-21)? Lásd még Jn 1:14!

János evangéliuma egyik témája, hogy Jézus személyében elérkezett a „jobb” templom. A szent sátorra utaló megfogalmazás már Jn 1:14 versében megjelenik. Jézus az Ige, aki közöttünk „lakozék... és láttuk az ő dicsőségét”. A „lakozást” kifejező görög szó (*szkénoó*) a *sátor*, *templom* (*szkéné*) jelentést hordozó főnév igei alakja, tehát a 14. verset így is fordíthatnánk: „*sátorozott közöttünk*”. Ebben az összefüggésben a „dicsőség” szó Isten dicsőségét jelzi, amely betöltötte a pusztabeli szent sátort (2Móz 40:34-35) és Salamon templomát is a felszenteléskor (2Krón 7:1-3). Tehát amikor Krisztus emberként a földre jött, teljesítette Istennek a templomra vonatkozó ígérését, miszerint népe között fog lakozni.

Ahogy a fenti igeversek is mutatják, Jézus templomnak nevezte önmagát, már akkor jelezve, hogy halála után megszűnik majd a földi templom jelentősége (Mt 27:51; Jn 2:19-21). Vagy amikor arról beszélt, hogy Ő az élet Kenyere (Jn 6:35) és a világ Világossága (Jn 8:12), valószínűleg a mannára és a szent kenyerek asztalán lévő kenyérre, ill. a gyertyatartóra is mutatott – a földi szentély tárgyaira. Keresztelő Jánosnak az a kijelentése is határozott utalás a szentélyre, hogy Jézus az Isten Báránya, „*aki elveszi a világ bűneit*” (Jn 1:29).

„A szentély szolgálatában valamiképpen résztvevők mindegyike folyamatos tanítást kapott Krisztus közbenjárásáról az emberek érdekében. Ez a szolgálat úgy lett eltervezve, hogy minden szívben szeretetet ébresszen Isten törvénye iránt, mely nem más, mint országának törvénye. Az áldozati szertartás Isten Krisztusban megnyilvánuló szeretetének példabeszéde az Ő szenvedéséről, áldozathaláláról, a bűnös emberiség vétkeinek felvállalásáról, valamint arról, hogy az ártatlan bűnné lett az emberekért” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 221. o.).

Bűnös természettel könnyű azt gondolni, hogy Isten haragszik ránk. Isten szeretetéről azonban tanúskodik Jézus élete és halála. Hogyan segít ez megérteni, hogy Isten még a hibáink ellenére is szeret? Ez hogyan segít az énünk feletti győzelemben?

AZ EGYHÁZ MINT SZENTÉLY

Miután Krisztus felment a mennybe és Főpapként elkezdte szolgálatát a mennyi szentélyben, a földi templomnak már nem volt valóságos célja, illetve szerepe a megváltás tervében (lásd Mt 27:50-51). Isten azonban továbbra is népe között akar lakni a földön, ami most a Szentlélek szolgálata által lehetséges. Az apostolok a templom hasonlatával fejezték ki ezt az igazságot.

Figyeljük meg a templom hasonlatát a következő versekben: 1Kor 3:16-17; 6:19-20; 2Kor 6:16; Ef 2:19-22! Milyen igazságot tanít itt a Biblia?

1Kor 3:16-17 verseiben Pál egységes egészként szól a gyülekezethez, és a templomra vonatkozóan kifejti, hogy az Istené (16. vers) és szent (17. vers). 1Kor 6:19-20 verseiben szintén ezt az elvet alkalmazza az egyes hívőkre. A hívő templomként szent terület, ezért Isten előtti kötelességünk szentül élni. Pál tiszta és szent életre szólít a templom képével, ami ebben a szövegösszefüggésben az erkölstelenség helyett az erkölcsös életet jelenti (1Kor 6:15-18). Pontosan illik ebbe a képbe, amikor Pál utoljára említi az egyházat mint Isten szentélyét. A hívők nem állhatnak egy oldalon a hitetlenekkel (2Kor 6:14-7:1), mivel a szövetséges kapcsolatban az egyház kizárólag Istené (2Kor 6:18).

Az egyház ugyanakkor nem csupán Isten temploma, hanem szent papság is (1Pt 2:5, 9). Kétségtelen, hogy ilyen kiváltsággal komoly kötelezettségek járnak együtt. Mennyire fontos tehát, hogy hittel és engedelmesen átadjuk az életünket az Úrnak, aki oly sokat tett értünk – ám ezért sokat is vár!

Természetesen Krisztus igazsága révén üdvözülünk, ami teljesen befedez. Csakhogy mit kér tőlünk cserébe a sok ajándékért, amit kegyelme által kapunk? Hogyan adhatjuk meg a lehető legjobban, amit tőlünk kér?

ÚJ TEREMTÉS

Olvassuk el Jel 7:15-17 verseit! Hol vannak a megváltottak, és hogyan ábrázolja őket ez a szakasz?

E versekben a megváltottak királyokként és papokként, Isten palotájában és templomában szolgálva jelennek meg előttünk (Jel 1:6; 5:10; 20:6). A pusztai szent sátorban Isten jelenlétére utal vissza az ígéret, hogy „*aki a királyiságokban ül, kiterjeszti sátorát felettök*” (Jel 7:15), hiszen az ősi Izráel vezetőjeként akkor is népe között lakozott. Az új földön a szentély újra a tökéletes kapcsolat helye lesz, ahol Isten és megváltottai találkozhatnak; oltalmat, védelmet biztosít az Atya és Krisztus jelenlétében, az élet beteljesedését. Aki egykor az emberek között lakozott (Jn 1:14), most kiterjeszti sátorát szentjei fölött, hogy ők is ott lakozhassanak.

Hogyan mutatja be Jel 21:1-22 szakasza az új Jeruzsálemet? Milyen párhuzamokat találunk a szent város és a szentély között?

János nem látott templomot az új Jeruzsálemben (Jel 21:22), de ez nem azt jelenti, hogy ott nincs templom. Inkább az lehet a magyarázat, hogy maga az új Jeruzsálem a templom, „*az Isten sátora*” (Jel 21:3). Több olyan elemet is vonatkoztat az Ige az új Jeruzsálemre, ami a szentélyt idézi: „szent” és mennyei eredetű (Jel 21:2, 10); négyzet alapú, mint a szentek szentje (Jel 21:16; 1Kor 6:20); hasonlóképpen a templom területéhez, „*semmi tisztátalan*” nem léphet be oda (Jel 21:27); és ami a legfontosabb: Isten ott van! Az Úr szentélyében a lehető legszorosabb kapcsolatban élhetünk vele (Jel 21:3, 7) – ez a megváltás célja.

Egy örökkévalóságon át szoros kapcsolatban Istennel? Miért annyira fontos tehát már most „szoros kapcsolatban járni Istennel”, amit Ellen G. White annyit említ?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés.* Budapest, 1992, Advent Kiadó. „Az eljövendő világ iskolája” c. fejezet, 297-305. o.; *A nagy küzdelem.* Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. „A küzdelem véget ér” c. fejezet, 597-602. o.

„Sokan attól félve, hogy az eljövendő örökség túlságosan anyagi jellegűnek tűnik, azokat az igazságokat is elspiritualizálják, amelyek otthonukként emlegetik örökségünket. Krisztus – amint tanítványainak ígérte – azért ment el, hogy Atyja házában lakóhelyet készítsen számukra. Akik hisznek Isten Igéjének tanításaiban, azok tudnak a mennyei lakóhelyekről. De még *’szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik Őt szeretik’* (1Kor 2:9). Az emberi nyelv alkalmatlan arra, hogy megfogalmazza az igazak jutalmát. Csak azok fogják tudni, hogy milyen, akik meglátják. Véges elme képtelen felfogni, hogy milyen dicsőséges lesz a mennyei Éden” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem.* Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. 599. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Vajon miért fontos megértenünk, hogy Isten mennyei szentélye valóságos hely? Ugyanakkor miért kell óvakodnunk attól, hogy részleteiben egymáshoz hasonlítottassuk a földi és a mennyei templomot?
- 2) A csoportban időzzünk el annál a gondolatnál, hogy a gyülekezet is „szentély”. Hogyan értelmezzük ezt a fogalmat? Gyülekezetként hogyan tudunk jobban eleget tenni ennek a szerepnek?
- 3) „*Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti*” (1Kor 3:16-17). Mit tanítanak ezek az igék, és hogyan alkalmazhatjuk tanításukat életünkben?
- 4) „Papok” vagyunk, és Jézus második eljövetele után is papi szerepünk lesz – gondolkodjunk még erről! Milyen feladatot jelent ez most, és mit fog jelenteni Jézus visszajövetele után? Csupán a „papok” szó használata hogyan utal a szentély fogalmának fontosságára a megváltási tervben?

Adományok

- Az 1. heti adomány az irodalmi alapot támogatja.*
– *Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok költségeihez.*

- A 2. heti adomány a médiaosztályt támogatja.*
– *Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez
és az osztály működtetéséhez.*

Áldozatok

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:9-21; 22:1-19; 2Mózes 12:21-27;
3Mózes 2:1-3; 17:10-11; Filippi 4:18

„Kérlek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteket” (Róm 12:1).

Az egész evangélium központi témája az áldozat. A bibliai nyelvezetben az „áldozat” szó gyakran azt idézi, hogy valaki Istenhez fordul és visz valamit neki. A héber „áldozat” szó alapvető jelentése: Isten elé járulni és valamit vinni neki. A szó görög megfelelője pedig azt jelenti, hogy „ajándék” és az áldozat bemutatását fejezi ki.

Ezen a héten tanulmányozunk néhány esetet, amikor hívők áldozatot vittek Istennek. Az Úr mindig áldozatvállalásra hívta övéit, amint ezt ma is teszi.

Természetesen az a legfontosabb, hogy Isten biztosította a legfőbb áldozatot, amikor Jézus Krisztus személyében önmagát odaadta.

AZ ELSŐ ÁLDOZAT

Olvassuk el 1Móz 3:9-21 verseit! Mit tett Isten, miután Ádám és Éva vétkezett?

Ádám és Éva tökéletes világban élt egy szentélyhez hasonlítható kertben. A Teremtő megadta nekik, hogy szemtől szemben találkozassanak vele. Első bűnük szinte végzetes törést okozott Istennel való kapcsolatukban, ám az Úr már előre eltervezte, hogyan fogadja a súlyos bizalomvesztést. Mielőtt kimondta volna felettük az ítéletet, megígérte a Messiás eljövetelét (1Móz 3:15).

„Ádám és Éva vétkesként állt Isten előtt, várva a bűnük miatt megérdemelt ítéletet. Ám mielőtt még hallhattak volna a tövisokról és bogáncsokról, a rájuk váró bánatról és szenvedésről, majd a porról, ahová vissza kell térniük, Isten olyan szavakkal bátorította őket, amelyek bizonyára reménységet keltettek bennük. Még ha szenvedniük kell is... előretekinthetnek a végső győzelemre” (Ellen G. White: *That I May Know Him*. 16. o.).

Az Úr megmutatta a győzelem igazi alapját, amikor közvetlenül az ítélet kimondása után báránybőrből készített ruhát adott nekik, hogy elfedjék mezítelenségüket és szegényüket. Habár ezt nem mondja ki a Biblia, okkal feltételezhetjük, hogy ezért egy ártatlan állatnak kellett meghalnia, és már ez is egyfajta áldozatnak minősült (1Móz 3:21).

Jelképes cselekedetként értelmezhetjük, hogy Isten adott ruhákat a vádlottaknak. Amint a pusztai szent sátorban bemutatott áldozatok jelentették Isten népe számára az Úrral való különleges kapcsolatot, úgy az Édenben felajánlott ruha biztosította a bűnösöket Isten változhatatlan jóakarataról.

Tehát az emberiség legkorábbi napjaitól kezdve az áldozatok arra tanítottak, hogy a bűnös újra egységre juthat Istennel, de csakis Jézus halála által – amire ezek az áldozatok mutattak előre.

Olvassuk el 1Móz 3:9-21 verseit! Mit árul el Istenről az, hogy mielőtt kimondta volna az ítéletet a vétkes pár felett, megígérte nekik a „végső győzelmet”? Ezek szerint hogyan viseltetik irántunk még bűnös állapotunkban is?

AZ ÁLDOZATOK FAJTÁI

Az ótestamentumi időkben a hívők különböző alkalmakkor, eltérő egyéni élethelyzetekben járulhattak áldozataikkal a szent helyre. Többféle állatot illetve dolgot vihetek áldozatként: tiszta állatokat, gabonát, italt és egyébeket. A szentélyszolgálatban az állatáldozat a legrégebbi elem, a papi szolgálattal együtt az izraelita szolgálat alapjához tartozott. A vallási élet elképzelhetetlen volt áldozat nélkül.

Az áldozatok mely fajtáit sorolják fel a következő igehelyek? 2Móz 12:21-27; 25:2-7; 3Móz 2:1-3; 4:27-31

Isten azért alapította az áldozati rendszert, hogy a hívők szoros kapcsolatba léphessenek vele. Ezért kellett áldozatokat vinni különböző helyzetekben: hálájuk jeléül, örömteljes ünnepek alkalmával, ajándékként, bűnbocsánatért, bűnbánati áldozatként, az odaszentelés jeléül vagy kárpótlásként.

A legfontosabb áldozatfajták közül megemlíthetjük az égőáldozatot (3Mózes 1), az ételáldozatot (3Mózes 2), a hálaáldozatot (3Mózes 3), a bűnért való áldozatot (3Mózes 4), a jóvátételi áldozatot (3Móz 5:14-6:7). Az első három önkéntes áldozat volt, ami emlékeztette az elkövetőt (és bennünket szintén), hogy végeredményben Isten tulajdona minden, amink van. Az égőáldozat a felajánló teljes odaszánását jelképezi, akár ételt, akár állatot, akár bármi mást vitt. A hálaáldozat volt az egyetlen, amiből az áldozat bemutatója is visszakapott valamennyit, hogy elfogyassza.

Az áldozatok másik két fajtája kötelező volt. Arra emlékeztette az embereket, hogy bár a bűnnek következményei vannak, a vétkek „helyrehozhatók”. Akkor ajánlották fel az izraeliták a megtisztulásért vitt áldozatot, amit gyakran „bűnért való áldozatnak” neveznek, ha rituális értelemben tisztátalanná váltak vagy pedig rádöbrentek, hogy valamilyen bűn miatt erkölcsileg beszenyződtek.

Az áldozatok sokfélesége mutatja, hogy életünk minden területét Isten irányítása alá kell helyezni. Hogyan tanulhatjuk meg teljesen neki szentelni egész lényünket, mindenünket? Mi történik, ha az ember ezt nem teszi meg?

ÁLDOZAT MÓRIJA HEGYÉN

Mit tanult meg Ábrahám az áldozatról (1Móz 22:1-19)?

Mi volt Isten célja azzal, hogy óriási próbának vetette alá Ábrahám hitét? A pátriárka életét Isten ígéretei kísérték: a föld, az utódok, az áldások, egy fiú örökös ígérete, valamint az, hogy Isten gondoskodni fog Izmaelről. Ábrahám sok áldozatot hozott, de mindig valamilyen ígéret fényében. A *Mózes első könyvében* feljegyzett esetben viszont nem nyert ígéretet Istentől, csak azt a parancsot kapta, hogy áldozza fel az életre kelt ígéretet, saját fiát. Mivel ennek a parancsnak is engedelmeskedett, Ábrahám bizonyította, hogy Isten minden másnál fontosabb számára.

„Isten egyrészt Ábrahám lelkébe akarta vésni, hogy az evangélium valóság, másrészt próbára akarta tenni hitét a parancssal, hogy ölje meg fiát. Azért kellett elviselnie a lelki gyötrelmet e félelmes próba sötét napjaiban, hogy saját tapasztalata által felfogjon valamit abból a hatalmas áldozatból, amelyet a végtelen Isten hoz az ember megváltásáért. Semmi más próba nem gyötörhette volna meg úgy Ábrahám lelkét, mint fia feláldozása. Isten gyötrelmes és gyalázatos halálra adta Fiát” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 120. o.).

Ábrahám ekkor két alapvető elvet értett meg az áldozattal kapcsolatban. Először azt, hogy csakis maga Isten tudja meghozni a valódi áldozatot, és kieszközölni az ember megváltását. Az Úr az, akinek gondoskodnia kell, és Ő meg is teszi. Ábrahám megörökítette ezt az elvet, amikor a helyet így nevezte el: „*Jehova-jire*”, vagyis „Az Úr gondot visel”. Másodszor, azt is megértette, hogy a valódi áldozat helyettes áldozat, mint ami megmentette Izsák életét. A kost „*az ő fia helyett*” áldozta fel Ábrahám (1Móz 22:13). Az Úr által biztosított állat Isten Bárányát, vagyis Jézus Krisztust előképezte, hiszen „*az Úr mindnyájunk vétékét őréá veté*” (Ézs 53:6-7; ApCsel 8:32).

Lenyűgöző tett volt Ábrahám teljes odaadása! Vajon ki tudja elképzelni, milyen tapasztalat lehetett ez az idős pátriárkának? Gondoljunk egy olyan esetre, amikor kizárólag hitünkre alapozva kellett egy nagyon fájdalmas lépést megtennünk! Mit tanultunk a próbából? Mennyire mélyen vésődött belénk a tanulság?

ÉLETET AZ ÉLETÉRT

3Móz 17:10-11 szakasza szerint milyen jelentőséget tulajdonít Isten a vérnek?

Az egyik szakaszban, amikor Isten megtiltja az izraelitáknak a vér fogyasztását, ezt érdekes gondolattal indokolja meg: a vérben élet van, és az áldozat vérére Isten váltságul fogadja el az ember életéért. Egy élet, amit a vér jelképez, megváltást jelent egy másik életnek. A helyettes áldozat elve egyértelmű kifejezést nyert a Mórija hegyén, amikor Ábrahám egy kos vérére ajánlotta fel fia, Izsák vére helyett. Ez az elv szilárdan gyökerezik Isten törvényi követelményeiben, amelyeket az ókorban Izráelnek adott.

Mózes első könyve 22. fejezete szerint is egyértelműen bemutatja Isten, hogy az engesztelés eszközét Ő maga biztosítja. A héberben az „én” szó igen hangsúlyos ebben a kifejezésben: „én... *adtam azt néktek*” (3Móz 17:11). Mi nem tudunk önmagunkért váltságdíjat fizetni, Istennek kell megtennie.

Ez a gondolat egészen eltér a többi vallás elveitől, amelyekben áldozatokat mutatnak be. A Bibliában nem az ember az, aki Isten elé járul, tudva, miként engesztelheti ki az Urat, hanem Isten az, aki lehetővé teszi, hogy valaki szent jelenlétébe léphessen. Krisztusban Ő maga adja az engesztelő vért.

Olvassuk el 1Sám 15:22 és Mik 6:6-8 verseit! Milyen veszélyeket rejtett magában az áldozati rendszer?

Isten soha nem akarta, hogy az áldozati szertartás a szív odaszánását helyettesítse; éppen ellenkezőleg, pontosan az áldozatoknak kellett kitárni a hívő szívét az Úr felé. Ha megfélemlítjük arról, hogy az áldozatok fejezik ki az Isten és köztünk lévő lelki kapcsolatot, és mind a jóval hatalmasabb áldozatra, vagyis Jézus Krisztusra mutatnak, akkor könnyen megeshet, hogy az áldozati szertartást egy engesztelést szerző, automata rendszernek könyveljük el. Az áldozaton túl Isten valójában arra vár, hogy szívünk összhangban legyen vele (Zsolt 51:18-19). Az izraelita próféták következetesen megrótták a népet a képmutató kegyesség miatt, és arra szólították őket, hogy igazságot cselekedjenek, szeressék az irgalmasságot és alázatosan járjanak Istenükkel (Mik 6:6-8; vö. Ézs 1:10-17).

Milyen területen lesekkelünk ránk ugyanaz a veszély, amiről fentebb olvastunk? Miért olyan nehéz meglátni, ha pont úgy teszünk, mint az ősi izraeliták? Hogyan kerülhetjük el ezt?

MAI ÁLDOZATOK/ÉLŐ ÁLDOZAT

Krisztus kereszthalála óta már nincs szükség állatáldozatokra, az Újtestamentum azonban egy egészen más jellegű áldozatról is beszél.

A következő versek szerint milyen áldozatot kell ma bemutatnunk Istennek? Róm 12:1-2; Fil 4:18; Zsid 13:15-16; 1Pt 2:5

Az ősi áldozati rendszer szóhasználata alkalmas volt arra, hogy a korai keresztényeknek bemutassa, mit is jelent a maradéktalanul Istennek szentelt élet. Sőt, amikor Pál saját mártírhalálára gondolt, az italáldozat kifejezést használta (Fil 2:17; 2Tim 4:6).

Milyen konkrét üzenetet találunk Róm 12:1 versében? Hogyan mutathatjuk be az életünkben ezt az igazságot?

Az „élő áldozat” azt jelenti, hogy egész lényünket átadjuk Istennek. Ebbe beletartozik testünk (Róm 12:1), valamint elménk átalakulása (2. vers). Kizárólagosan az Úr szolgálatára elkülönítettnek kell lennünk (amit a „szent” szó fejez ki). A keresztények Isten kegyelméért teljesen az Úrnak szánják magukat (Róm 12:1-11), hiszen Krisztust adta áldozatként értük, üdvösségük zálogaként.

Ebben az összefüggésben kéri Pál a hívőket, hogy Krisztus követői legyenek. Ha igazán felfogjuk, mit jelent Isten kegyelme, akkor életünket odaszenteljük neki és szeretettel szolgálunk másoknak. Krisztus értünk hozott, végtelen áldozatára az az egyetlen értelmes válasz, hogy önmagunkat és vágyainkat alárendeljük Isten akaratának.

Végül pedig a lelki és tanbeli igazságok ismeretének összhangban kell lennie másokért végzett szolgálatunkkal. A hívő őszintén szánja oda magát Istennek élete minden területén. A valódi imádat sosem csak belső, lelki jellegű, hanem magába kell foglalnia az önzetlen szívből fakadó, mások felé irányuló szolgálatot is, hiszen gondoljuk csak át, mit tett értünk az Úr!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Az angyaloknak is nehéz volt megérteni a megváltás titkát – felfogni, hogy a bűnös emberért a menny Királyának, Isten Fiának meg kell halnia. Az Ábrahámnak szóló parancs, amely fia feláldozását követelte, felkeltette az egész menny érdeklődését. A mennyei lények feszülten figyelték a parancs teljesítésének minden mozzanatát. Amikor Izsák *’hol van az égőáldozatra való bárány?’* kérdésére Ábrahám így válaszolt: *’Az Isten majd gondoskodik... bárányról’*, amikor az angyal visszafogta az atya kezét, amely már-már megölte fiát, és Izsák helyett Isten gondoskodása folytán a kos lett az áldozat – fény derült a megváltás titkára, és az angyalok is jobban megértették azt a csodálatos tervet, amelyel Isten gondoskodott az ember megváltásáról” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 120. o.).

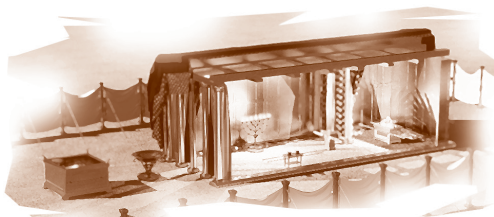
BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „Akkor lábunk az Isten útját járja, ajkunk az igazat beszéli és az evangéliumot hirdeti, nyelvünk gyógyulást hoz, kezünk az elesetteket fel-emeli és persze számos mindennapi feladatot elvégez, főz és takarít, gépel és szerel; karunk átöleli a magányost és azt, akit senki sem szeret, fülünk meghallja a kétségbeesettek kiáltását és szemünk alázatosan és türelmesen Istenre tekint” (John Stott: *Pál levele a rómaiakhoz*. Budapest, 2006, Harmat Kiadó. 323. o.). Hogyan fejezi ki ez az idézet az „élő áldozat” jelentését? Miért csak akkor leszünk valaha is képesek így élni, ha meghalunk az énnék?
- 2) Amint az e heti tanulmányban láthattuk, az jelentette az egyik legnagyobb problémát az áldozati rendszerrel kapcsolatosan, hogy úgy gondolták: ez önmagában a cél, nem pedig eszköz, ami a célhoz vezet – a szeretetteljes szolgálatban megnyilvánuló Isten iránti teljes oda-szentelődéshez. Miért mondhatjuk, hogy szintén fenyegeti ez a veszély a hetednapos adventistákat (akik annyi világosságot kaptak)? Mi is gondolhatjuk, hogy az Istentől kapott igazságok önmagukban jelentik a célt és nem a célhoz vezető eszközök?
- 3) Elmélkedjünk tovább Ábrahám és Izsák történetén! Valóban felkavaró, de mondhatjuk, hogy felkavarónak is *kell*ett lennie, megdöbbenést és fájdalmat keltve bennünk. Vajon helye van ennek az érvnek? Miért kell efféle érzéseket ébresztenie az olvasóban?

Adományok

- A 3. heti adomány a szociális osztályt támogatja.*
- A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.*

Amit a szentélyszolgálatból tanulhatunk

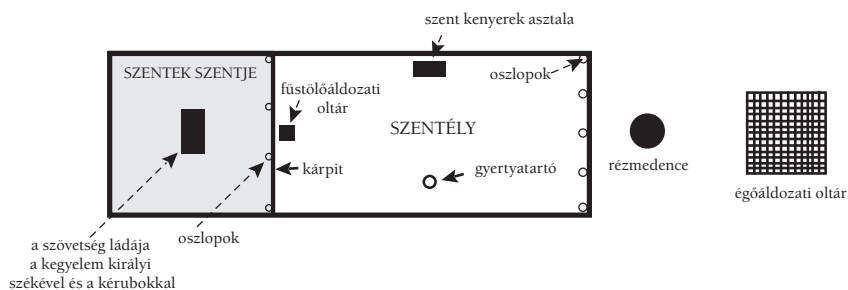
SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 31:2-11; 40:9-10; 3Mózes 19:2;

1Királyok 8:31-53; Zsoltár 73:1-17; Róma 3:25-28; 1Péter 1:14-16

„És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy öközöttök lakozzam” (2Móz 25:8).

A szentély Isten egyik különleges eszköze az evangélium üzenetének bemutatására. Az alábbi rajz bizonyára hasznos segítség lesz, miközben a szentélyről tanulunk a héten.

E heti leckénkben több fontos dologra összpontosítunk, amit a földi szent sátor tanulmányozása közben fedezhetünk fel. Az áldozati rendszerrel majd a későbbiekben foglalkozunk.

AHOL ISTEN MEGJELENT

2Móz 25:8 verse szerint mi volt Isten célja a pusztában felállított földi sátorral? Milyen nagyszerű igazság tanítása rejlik ebben az Úr szeretetéről?

Az Éden kertjében a bűn megtörte az Isten és ember közötti közvetlen viszonyt, megfosztva ősszüleinket attól, hogy akadálytalanul fordulhassanak Istenhez. A Teremtő azonban továbbra is magához akart vonni, mély, szövetséges kapcsolatra vágyott a bűnbe süllyedt emberiséggel. Ez a folyamat már az Édenben elkezdődött. Évszázadokkal később, amikor kiszabadította népét Egyiptomból, majd megalapította a szentélyt és az abban folyó szolgálatot, Isten ismét kezdeményezett, hogy az embert visszatérítse magához. A szentély tehát az Úr olthatatlan vágyának bizonyítéka, hogy népe között kíván lakozni. Ez Isten elgondolása (Zsolt 132:13-14). Legfőbb szándéka a kapcsolat, és a szentélyt választotta eszközként, hogy ezt közölje népével. A szentély annak látható bizonyítéka, hogy Isten jelen van népe között a földön.

Mózes *negyedik könyve* 2. fejezetének leírásából tudjuk, hogy a szent sátor a négyzet alapú tábor közepére helyezték, oda, ahol – mint a Közel-Keleten rendszerint – a király sátrának kellett állni. A szent sátor tehát azt jelképezte, hogy maga Isten volt Izráel királya.

A léviták a szent sátor köré verték fel saját sátraikat (4Móz 1:53), míg a többi törzs messzebb táborozott, egy oldalon három-három törzs (4Móz 2:2). Ez az elrendezés szemléltette egyrészt Isten közelségét, ugyanakkor távolságát is.

A szentély másik rendeltetése az volt, hogy helyet adjon az Úr által kinyilatkoztatott, központosított istentiszteleti rendszernek. A nép tisztátalansága és erkölcsi hiányosságai miatt Isten nem lakhatott volna közöttük, de áldozatok és ajándékok rendszerét rendelte el, hogy a szentségtelen nép mégis szent színe előtt élhessen.

Ebben az értelemben tehát a szentély részleteket nyilatkoztatott ki a megváltás tervéből, amely nem csupán az áldozatokat foglalta magába, hanem a tervnek szintén szerves részét képező papi szolgálatot is.

A szentély által a világegyetem Teremtője, minden létező Alkotója (lásd Jn 1:1-3) leereszkedett, hogy a pusztában vándorló, hontalan nép között lakozzon. Hogyan szabadulhatunk meg az előítélet minden fajtájától, ha erre gondolunk?

„SZENTEK LEGYETEK”

„Azután vedd a kenetnek olaját, és kend meg a hajlékot és mindazt ami benne van: így szenteld meg azt, és minden edényét, hogy szent legyen. Kend meg az egészen égőáldozat oltárát is és annak minden edényét; így szenteld meg az oltárt, hogy az oltár legyen szentséges” (2Móz 40:9-10).

2Móz 40:9-10 világosan mutatja, hogy szentnek kellett tartani a szentélyt. A szentség alapvető jelentése: „elkülönített”, „egyedi”, „Istenhez tartozó”.

„Isten és népe között a mindennapi szolgálat volt az összekötő kapocs. Az áldozatok Isten terve szerint Krisztus áldozati halálát előképezték, így őrizték gyermekeinek szívében az eljövendő Megváltóba vetett rendíthetetlen hitet. Tehát ahhoz, hogy az Úr elfogadja áldozataikat és továbbra is velük lakozzék, másrészt pedig helyes ismeretekkel rendelkezzenek a megváltás tervéről és saját kötelességeikről, rendkívül fontos volt a szentélyszolgálatban résztvevők megszentelt szíve, tiszta élete, Isten iránti tisztelete és követelményeinek való szigorú engedelmissége” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 2. köt. 1010. o.).

Olvassuk el 3Móz 19:2 és 1Pt 1:14-16 verseit! Mi legyen az ember legfőbb indítéka a szent életre?

Isten szentsége átalakít és elkülönít; ez a legfőbb motiváció arra, hogy népe az élet minden területén etikus, erkölcsös magatartásra törekedjen (lásd 3Mózes 19. fejt.), akár az étkezési törvények betartásával (3Móz 11:44-45), akár a papok tiszteletével (3Móz 21:8), akár a korábbi kívánságoktól való elfordulással (1Pt 1:14). Isten egyértelműen azt szeretné, ha növekednénk a szentségben, miközben hozzá is egyre közelebb kerülünk. Ez a változás csak úgy következhet be, ha alárendeljük neki bűnös természetünket és bármi áron készek vagyunk azt tenni, ami helyes.

Gondoljunk most saját szokásainkra, ízlésünkre, kedvteléseinkre stb.! Mennyire lehet „szentnek” tekinteni minket, ill. a tetteinket? Nem egyszerű ezzel a kérdéssel szembesülni, igaz?

A SZENTÉLY BERENDEZÉSI TÁRGYAI

Mit mond 2Móz 31:2-11 szakasza a földi szentélyben lévő tárgyak elkészítéséről? Hogyan kapcsolódik mindez 1Móz 1:2 mondanivalójához? (Lásd még 2Móz 25:9!)

A szentély berendezési tárgyai közül a bizonyágtétel ládája volt Isten jelenlétének és szentségének legfőbb jelképe. Az elnevezés onnan ered, hogy a ládában helyezték el a törvény két kőtábláját (2Móz 25:16, 21), amit *bizonyáságnak* neveztek (2Móz 25:16, 21).

A láda teteje volt a „kegyelem királyi széke”, amin a fedelet szárnyaikkal takaró két kérub állt (2Móz 25:17-21). Nagyon is illik rá az egyik fordítás szerint az „engesztelés táblája” kifejezés (17. vers, SZIT), mert azt a gondolatot közvetíti, hogy együtt érző és kegyelmes Istenünk megbékéltette önmagával népét; mindent biztosított, ami a szövetséges kapcsolat fenntartásához szükséges.

Ez az a hely, ahol évente egyszer az engesztelés napján (héberül *Jom-kippur*) engesztelés történt a népert és a szentélyért (3Móz 16:14-16). Az eredeti nyelvben Róm 3:25 versében Pál úgy utal Jézusra, mint aki *engesztelő áldozatként* ez a *fedél*, hiszen Isten általa szerzett engesztelést a bűneinkért.

A szentély első helyiségében a gyertyatartó folyamatosan biztosította a viláosságot (3Móz 24:1-4), az illattétel oltára a füstöt, ami eltakarta a pap előtt Isten jelenlétét (3Móz 16:12-13). A szent kenyerek asztalára helyezték az Izráel tizenkét törzsét jelképező tizenkét kenyeret. Szintén ide tették a szolgálathoz használt tálakat, csészéket, korsókat és kelyheket (2Móz 25:29-30). Habár kevés információnk van e tárgyak jelentőségéről, valószínűleg az Istennel kötött szövetség alkalmával elköltött ebéd jelképeként álltak ott (lásd 2Móz 24:11), állandóan emlékeztetve Isten és népe szövetségére.

Olvassuk el Róm 3:25-28 verseit! Miért és hogyan nyerhetünk reménységet abból az ígéretből, hogy „az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül”?

AZ ISTENTISZTELET ÉS A KÖZÖSSÉGI ÉLET KÖZPONTJA

Olvassuk el 1Kir 8:31-53 verseit! Milyen további részleteket tudhatunk meg ebből a szakaszból a szentély szerepéről?

Az újonnan épült templom felszentelési szertartásán Salamon király a szent helyen elmondható imádság hét fajtáját említette. E hét utalás is jelzi a templom sokféle feladatát az izraeliták életében. Ott kereshettek bűnbocsánatot (30. vers), tehettek esküt (31-32. vers), könyöröghettek az Úrhoz vereség után (33-34. vers), imádkozhattak szárazság idején (35-36. vers) vagy egyéb csapások bekövetkeztekor (37-40. vers). A templomban az idegenek is imádkozhattak a (41-43. vers), ill. ott adhatott hálát a nép a győzelemért (44-45. vers).

Istennek az volt a terve, hogy háza „*imádság házának hivatik minden népek számára*” (Ézs 56:7). Ezt világosan mutatja az is, hogy Salamon előre látta, amint az izraeliták egész népe az idegenekkel együtt imádkozik a templomban.

Izraelben a szentélyt tekintették szinte minden tevékenység ideológiai központjának. A vallás nem a hívő életének egy része volt, még csak nem is a legfőbb része, hanem maga az élete! Ezek szerint milyen szerepet kell a hitnek kapnia az életünkben?

Amikor az emberek valamilyen ügyben tanácsot, ítéletet kértek vagy megbánták bűneiket és bocsánatra vágytak, a szentélybe mentek, ami az egész életük központja volt Izrael pusztában eltöltött évei idején. Amikor Isten közölni szeretett volna valamit népével, azt a szentélyben tette (2Móz 25:22). Éppen ezért nevezték így: „*a gyülekezet sátora*” (lásd pl. 3Móz 1:1).

Gondoljunk saját imaéletünkre! Mennyire mély, mennyire gazdag? Mennyire erősíti a hitünket, változtatja meg az életünket? Talán először erre a kérdésre keressük a választ: *Mennyi időt töltök imádsággal?*

„MÍGNEM BEMENÉK AZ ISTEN SZENT HELYÉBE”

A zsoltárok könyve újra és újra rávilágít a szentély fontos szerepére a hívók és Isten kapcsolatának megteremtésében és ápolásában. Jól ismert Dávid határozott meggyőződése, amit a 23. zsoltárban fejezett ki: *„Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.”* Dávid legfőbb vágya a 27. zsoltár szerint is az volt, hogy az Úr jelenlétében lehessen, ezt pedig leginkább a szentélyben tapasztalhatta. A szent helyre utalva egy egész sor kifejezéssel érzékeltette, mennyire drága neki a szentély: az Úr háza, temploma, hajléka és sátra. Isten gyermekei ott imádkozhatnak és nézhetik *„az Úr szépségét”* (Zsolt 27:4).

Istennek a szentélyben végzett tevékenységei szintén fontos dolgokra mutatnak rá: az Úr óvja a hívót és elrejtí hajlékában még a legnehezebb időkben is (Zsolt 27:5). Isten biztos menedéket és lelki békét kínál mindazoknak, akik hozzá menekülnek. E kifejezések összekapcsolják Isten szépségét azzal, amit népéért cselekszik. Ráadásul, a szentélyszolgálat annak minden jelképes elemével együtt Isten jóságáról és igazságosságáról beszél.

Nem az volt Dávid leghőbb vágya, hogy egyszerűen csak ott lehessen a szent helyen, inkább az, hogy az Úr legyen vele. Ezért határozta el, hogy Istent fogja keresni (Zsolt 27:4, 8).

Olvassuk el Zsolt 73:1-17 verseit! Mit érthetett meg Aszáf, miután belépett a szentélybe?

A 73. zsoltárban Aszáf a szenvedés problémáját taglalja. Nem érti, miért tűnnek sikeresnek a gonoszok (4-12. vers), miközben a hűségeseket csapások érik. Ő maga is csaknem elesett (1-3. vers), de minden megváltozott, miután belépett a szentélybe (13-17. vers), ahol Isten hatalmát és dicsőségét ő is úgy láthatta meg, ahogyan Dávid mutatta be Zsolt 63:3 versében. Rádöbrent, hogy a jelen állapot egy nap majd megváltozik, végül Isten igazságot tesz. Újra tudott az igazságra figyelni. Isten ismét megerősítette, hogy végtére is a gonoszok járnak síkos talajon (Zsolt 73:18-20), a hűségesegek pedig biztonságban vannak (21-28. vers). Az Istent keresők számára a szentély a biztonság helye lesz, erődítmény az élet viharaiban, ahol Isten *„sziklára emel fel”* (Zsolt 27:5). A szentélyszolgálat által bemutatott igazság ismeretében mi is megtanulhatunk bízni Isten jóságában és igazságosságában!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. „A szentély és szolgálata” c. fejezet, 302-316. o.

„A szentély felépítéséhez nagy és költséges előkészületeket kellett tenni. A legértékesebb és legdrágább anyagok nagy mennyiségét kellett összegyűjteni. Az Úr azonban csak önkéntes adományokat fogadott el. *‘Szőlj az Izráel fiainak’* – mondta Mózesnek – *‘hogy szedjenek nékem ajándékokat; minden embertől, akit a szíve hajt arra, szedjete nékem ajándékokat’* (2Móz 25:2). Ez volt az isteni parancs, amit Mózes elmondott a gyülekezetnek. Az Isten iránti odaadás és az áldozatkészség lelkülete volt az első a magasságos Isten lakhelyének készítésénél” (i. m. 302-303. o.).

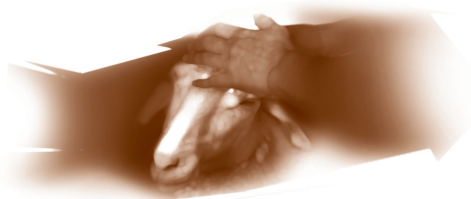
BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondolkodjunk Isten igazságosságának témájáról! Ma a világban többnyire nincs igazság. Isten igazságossága nélkül miért nem lenne semmi reményünk az igazságtételre?
- 2) Valaki azt írta: „A szentély szent földterület a tévútra tért világban.” Mit mond nekünk ez a kijelentés?
- 3) Olvassuk el 1Pt 1:14-16 verseit! Hogyan értelmezzük Isten szentségét? Mit jelent az, hogy mi is szentek legyünk? Hogyan történhet ez meg?
- 4) Éli fiai egykor „közel” voltak Istenhez, ám idővel nem tekintették már szentnek Istent (1Sám 2:12-17). Mit tehetünk, nehogy mi is megfeledkezzünk az Úr szentségéről? Miért olyan fontos az ima, a bibliaitanulmányozás és az engedelmesség ahhoz, hogy Isten szentségének tudata elevenen éljen bennünk?
- 5) „A naponkénti papi szolgálat legfontosabb része a személyekért végzett szolgálat volt. A bűnbánó bűnös áldozatát a sátor ajtajához vitte, és kezét az áldozati állat fejére helyezve megvallotta bűneit, így jelképesen áthelyezte azokat önmagáról az ártatlan áldozati állatra. Azután saját kezével leölte az állatot. Az állat véré a pap bevitte a szent helyre és a kárpit előtt elhintette. A kárpit mögött volt a frigyláda, amely a bűnös által megszegett törvényt tartalmazta. Ezzel a szertartással a bűnt a vér útján jelképesen átvitték a szentélyre” (i. m. 312. o.). Hogyan világít rá ez az idézet arra, ahogyan a szentélyszolgálat bemutatta a „hit általi megigazulást”?

Adományok

- A 4. heti adomány a gyermekosztályt támogatja.*
- *Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.*

Engesztelés: bűnért való áldozat

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 4:27-31; 10:16-18; 2Sámuel 14:1-11;
2Krónika 33:12-13; Jeremiás 17:1; Mikeás 7:18-20

„Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életeketből; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén” (1Pt 1:18-19).

Az áldozati rendszer valószínűleg a szentélyszolgálat legismertebb része, mert pontosan Krisztus áldozatára mutat rá. A bűnért feláldozott állat vére jelképezte Krisztus értünk kiontott véréét.

Ezen a héten a megtisztító, más néven bűnért való áldozat néhány szempontját fogjuk megvizsgálni, amelyekkel Isten azt segít megérteni, hogyan békít meg önmagával az egyetlen igaz áldozat, Jézus Krisztus által. A tanulmányban néhány helyen a megtisztító vagy megtisztulásért való áldozat kifejezést fogjuk használni a bűnért való áldozat helyett, nehogy bárki arra gondoljon, hogy például a szülés erkölcsi bűn lenne és azért kellett volna az anyáknak ilyen áldozatot bemutatni (3Móz 12:5-8). Ezt az áldozatot nem bűnért való áldozatként, hanem leginkább a megtisztulásért végzett áldozatként értelmezhetjük, ami a rituális értelemben vett tisztátalanság miatt vált szükségessé.

BŰN ÉS KEGYELEM

A bűn elválaszt Istentől. Jó hír viszont, hogy az Úr felállított egy olyan rendszert, amely által gyógyulást hoz a bűn okozta szakadás állapotába és visszavezet magához. A rendszer középpontjában természetesen az áldozat áll. Az Ótestamentum alapvetően háromfajta bűnt különböztet meg annak alapján, hogy az egyén mennyire volt tudatában tettének: gondatlanságból, nem szándékosan elkövetett bűn; előre megfontoltan, szándékosan elkövetett bűn; szándékos lázadás. A nem szándékos bűnökre és a szándékos bűnök bizonyos eseteire (3Móz 5:1) vonatkozott a „megtisztulásért való áldozat”, amelyről 3Móz 4:1–5:13 szakasza ír. Ám miközben az első két kategóriába tartozó bűnökért lehetett áldozatot bemutatni, arról nem esik szó, hogy a legkivívóbb, a lázadás bűne esetében lett volna mód az áldozatra. A lázadó mintha „fel-emelt kézzel”, szándékosan arcul csapta volna Istent, ezért kellett „kivágattatnia” (4Móz 15:29-31). Persze előfordult, hogy Isten még ilyen helyzetekben is megbocsátott, mint pl. Manassénak (lásd 2Krón 33:12-13).

Olvassuk el 5Móz 25:1-2 és 2Sám 14:1-11 verseit! Mit tudhatunk meg 2Sám 14:9 verséből a kegyelemről, az igazságról és a bűn terhéről?

Vajon igazolható, hogy Isten megbocsát a bűnösnek? Hát nem igazságtalan a bűnös, nem méltán illeti meg a kárhozzátó ítélet (lásd 5Móz 25:1)?

A tékoabeli asszony esete világít rá a válaszra. Joáb tanácsára az asszony özvegynek adta ki magát és Dávid király elé járult, ítéletet kérve. Joáb egy történetet adott a szájába, miszerint volt két fia, de az egyik megölte a másikat. Az izraeliták törvénye értelmében halált érdemelt a gyilkos (4Móz 35:31), még akkor is, ha ő volt az egyetlen férfi a családban. Az asszony könyörgött Dávidnak (aki most a bíró szerepét töltötte be), hogy adjon szabadságot a bűnösnek. Ekkor érdekes fordulat következett, az asszony kijelentette: „*Uram király, én rajtam legyen a bűn súlya és az én atyámnak házában, de a király és az ő trónja ártatlan legyen*” (2Sám 14:9). Számára – mint ahogy Dávid számára is – világos volt, hogy ha a király úgy dönt: szabadon engedi a gyilkost, magára veszi annak bűnét, ami veszélyeztetné trónjának igazságosságát (vagyis bírói hírnevét). A bírót erkölcsi felelősség terhelte döntéséért. Ezért ajánlotta az asszony, hogy magára vállalja a bűnt.

Hasonlóképpen veszi magára Isten a bűnös vétkét, hogy igaznak nyilváníthassa. Ahhoz, hogy bűnbocsánatot nyerhessünk, *Istennek kellett elhordoznia büntetésünket*. Ez a törvényes oka annak, hogy Krisztusnak meg kellett halnia üdvösségünkért.

KÉZRÁTÉTEL

Olvassuk el 3Móz 4:27-31 verseit! A szertartás mely cselekményeit kellett elvégezni az áldozat bemutatásakor?

Az áldozat bemutatásának az volt a célja, hogy a bűn lekerüljön a bűnösről és annak felelőssége a szentélyre tevődjön át, a bűnös pedig bocsánatot nyerve, megtisztulva távozhasson a szent helyről. (Rendkívül ritka esetekben az is előfordult, hogy a bűnös valamennyi lisztet is vitt megtisztulásért való áldozatként. Bár ez az áldozat vértelen volt, mégis magában foglalta azt a gondolatot, hogy *„vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat”* [Zsid 9:22]).

A szertartás részét képezték a következők: a kézzátétel, az állat halála, a vér hintése, a kövérje elégetése és az áldozati állat húsának elfogyasztása. Az áldozatot felajánló bűnös bocsánatot nyert, de csakis a vér hintése után.

A folyamat fontos részeként a bűnös az áldozati állat fejére tette a kezét (3Móz 1:4; 4:4, 16:21), *„hogy engesztelést szerezzen az ő számára”* (3Móz 1:4). Az áldozat tehát csakis arra volt érvényes, aki kezét az állat fejére tette. 3Móz 16:21 szerint a kézzátételt bűnvallásnak kellett kísérnie; ezzel ismerték el, hogy a bűnösről az ártatlan áldozatra szállt át a vétek.

Magától értetődően a szertartás része volt az állat megölése is, ami után a kifolyt vérrel engesztelést végeztek az oltárnál (3Móz 17:11). A bűn a kézzátétel során került át a bűnösről az állatra, érzékeltetve a helyettes halál fogalmát. Az áldozat a bűnös helyett halt meg. Ez magyarázza, miért kellett az állatot a bűnösnek, nem pedig a papnak megölnie.

Amikor legközelebb megkísérted valamilyen bűn, képeld el, amint kezünket a kereszten haldokló Krisztus fejére téve megvalljuk bűneinket! Hogyan érzékelteti ez a kép bűneink bocsánatának felmérhetetlen árát? Hogyan készíti ez a gondolat arra, hogy ne engedjünk a kísértésnek, hanem igyekezzünk legyőzni?

A BŰN ÁTADÁSA

„A Júda vétke vas tollal, gyémánt hegygel van felírva; fel van vésve szívük táblájára és oltáraik szarvaira” (Jer 17:1).

Az áldozat bemutatásakor a kézrátétel és az állat halála után a szertartás következő részeként a pap az oltár szarvaira hintette a vért. Mivel itt a vér volt a kulcselem, a szertartásnak ez a része az engeszteléssel volt kapcsolatos (3Móz 17:11). Amennyiben a bűnös fejedelem vagy a nép egy tagja volt, a vért az égőáldozati oltár szarvaira kenték (3Móz 4:25, 30); ha a főpap vagy az egész közösség bűnéért mutattak be áldozatot, akkor a belső, vagyis a füstölő oltár szarvait kenték be vele (3Móz 4:7, 18).

Miért kellett az oltár szarvaira kenni a vért? A szarvak emelkedtek a legmagasabbra az oltáron, a megváltás függőleges dimenzióját jelképezve, tehát a vér Isten színe elé került.

Jer 17:1 verse különleges jelentőséggel bír a történetek megértése szempontjából: *„A Júda vétke vas tollal, gyémánt hegygel van felírva; fel van vésve szívük táblájára és oltáraik szarvaira.”* Noha ez a vers a bálványoltárookra utal, az alapelv ugyanaz marad: az oltár a nép erkölcsi állapotát jelképezte. A vér hordozta a bűnt, tehát az oltár szarvaira felvitt vérrel a vétek a bűnösökről a szentélyre kerültek át. E lényeges igazság révén megérthetjük a megváltási tervet, amit a földi szentélyszolgálat nyilatkoztatott ki, Krisztus értünk végzett, mennyei szolgálatát jelképezve.

A vér hordozta a bűnt, következésképp a szentélyt is beszennyezte. Talán a legszemléletesebb példaként azt idézhetnénk, hogy amikor a megtisztulásért végzett áldozat során véletlenül valakinek a ruhájára csöppent a vér, a ruhát ki kellett mosni, de nem akárhol, hanem *„szenthelyen”* (3Móz 6:27).

Azt jelképezte a kövérje elégetése az oltáron, hogy teljes egészében Istent illeti mindaz, amit a megtisztulásért feláldoztak (3Móz 3:16).

Isten elvette bűneinket Jézus halálának köszönhetően – amire ezek az áldozatok előre mutattak –, Krisztusra helyezte, majd a bűnök végül a mennyei szentélybe kerültek. Ennek központi szerepe van a megváltás tervében.

Hogyan világít rá a szentélyben végzett szolgálat, hogy bűneink bocsánata is teljes egészében Istentől függ? Miért jelent ez vigasztalást? Ugyanakkor milyen fontos kötelezettségek erednek ebből? (Lásd 1Pt 1:22!)

A BŰN HORDOZÁSA

Olvassuk el 3Móz 6:25-26 és 10:16-18 verseit! Milyen fontos igazságot fedezhetünk itt fel?

Amikor a szolgálattevő pap az áldozati állat húsát a szent helyen elfogyasztotta, „a gyülekezet vétkének hordozásáért” átvette a vétket a bűnöstől. Az áldozat húsa nem csupán a szolgálatért járó fizetség volt (különben Mózes nem haragudott volna annyira Áron fiaira, amikor nem ették meg azt), hanem az engesztelés szertartásának fontos részét képezte. Az áldozat elfogyasztása hogyan illeszkedett az engesztelés folyamatába? Csak azoknak az áldozatoknak az esetében kellett a papnak ennie, amikor a vér nem jutott be a szenthelyre; vagyis egy vezető vagy a nép valamely tagjának vétkeiért vitt áldozat részeként. A Biblia világosan kijelenti, hogy az áldozati állat húsának elfogyasztásával a papok „elveszik” a bűnöstől a bűnt, ami „engesztelést szerez” a bűnösnek. Ekkor már a pap hordozza a bűnös vétket, így a bűnös felszabadultan távozhat.

2Móz 34:7 versében az áll a héberben, hogy Isten a „vétket hordozza”. 3Móz 10:17 versében szintén ezt a két szót találjuk, ahol viszont a bűnösnek egyértelműen az ad szabadulást, hogy a pap hordozza tovább az ő bűnét. Másikül, az áthárítás nélkül a bűnösnek tovább kellett volna hordoznia vétket (3Móz 5:1), ami természetesen halált jelent (Róm 6:23). Egyértelműen arra utal a pap szerepe, amikor mások bűnét hordozza, amit Krisztus tett értünk: meghalt helyettünk. Azt a következtetést vonhatjuk le tehát, hogy a földi szentélyben végzett papi szolgálat Krisztus értünk végzett munkájának előképe volt, hiszen Ő vette magára vétkeink terhét.

„Az áldás a bűnbocsánatból származik, a bűnbocsánat pedig abból a hitből, hogy felismert, megvallott és elhagyott bűneinket magára veszi Krisztus, a bűnök hatalmas hordozója. Így minden áldás Krisztustól jön. Halála engesztelő áldozat a vétkeinkért. Ő a nagy Közvetítő, aki által Isten kegyelmében részesülünk. Tehát valóban Ő hitünk elkezdője, szerzője és bevégzője” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*. 9. köt. 302. o.).

Képzeli el, hogy Isten előtt állunk, amikor folyik az ítélet! Mire hagyatkozhatunk? Talán a jó cselekedeteinkre, arra, hogy megtartjuk a szombatot vagy a sok szépre és jóra, amit megtettünk, ill. a sok rosszra, amit *nem* tettünk meg? Valóban azt gondoljuk, hogy ilyesmire hivatkozva igazként állhatnánk meg a szent és tökéletes Isten előtt? Ha nem, mi az egyetlen reménységünk az ítélet idején?

BŰNBOCSÁNAT

Milyen képet tár elénk Istenről Mik 7:18-20 szakasza?

Mikeás próféta könyvének utolsó három verse az Isten és maradék népe közötti kapcsolatra összpontosít. A szakasz gyönyörűen megfogalmazza, miért nincs más a Mindenható Istenhez fogható. Az Úr senkihez sem hasonlítható, olyan nagy megbocsátó szeretete, kegyelme. Isten kiemelkedő sajátossága, amit (többek között) Mikeás is olyan szépen bemutat: a készséges megbocsátás. Mikeás a Mindenható Isten különböző tulajdonságainak (18. vers) és tetteinek (19-20. vers) említésével hangsúlyozza ezt az igazságot. 2Móz 34:6-7 versében Isten tulajdonságait és cselekedeteit magasztalja az Isten jelleméről szóló egyik legcsodálatosabb bibliai leírás, ami Izráel hitvallásának is tekinthető. Érdekes módon Mik 7:18-20 szakaszának néhány fontos szava a szenvedő Szolgát bemutató fejezetben is megtalálható (Ézsaiás 53. fej.), ami arra utal, hogy éppen attól származnak a megbocsátás eszközei, aki az emberekért szenved.

Sajnos nem mindenki fogja élvezni Isten megmentő kegyelmét. A megbocsátás nem olcsó és nem is automatikus. Szerepe van benne a hűségnek. Aki tapasztalta Isten kegyelmét, az hasonlóképpen válaszol, amint a könyv központi verse, Mik 6:8 is rámutat. Mivel Isten „gyönyörködik az irgalmasságban” (Mik 7:18), gyermekeitől is ezt kéri: „szeressed az irgalmasságot” (Mik 6:8). A nép tükrözni fogja az Úr jellemét, életében megmutatkozik Isten szeretete, együttérzése és jósága.

A Bibliában Mik 7:18-20 megbocsátást hangsúlyozó szakaszát követi Náh 1:2-3, ami már az ítéletről is szót ejt. Ez is elénk tárja Isten bánásmódjának kétféle dimenzióját: a bűnbánónak megbocsát és a gonoszt megbünteti. Mindkettő része Isten jellemének, hiszen Ő egy személyben Megváltó és Bíró is. Jellemének e két oldala nem ellentétes egymással, inkább kiegészíti egymást. A könyörületes Isten egyben igazságos is lehet. Nyugalmat találhatunk abban a biztos tudatban, hogy Ő szeret, megbocsát és végül majd teljes igazságot szolgáltat.

Olvassuk el Mik 6:8 versét! Mi haszna, ha megvalljuk hitünket, de életünkben nem látszik hitvallásunk valósága? Mi a könnyebb: azt állítani, hogy hiszünk Jézusban vagy meg is élni hitünket, ahogy azt Mik 6:8 írja? Miért jobb az utóbbit választani?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. „A szentély és szolgálata” c. fejezet, 302-316. o.

„Amint Krisztus mennybemenetele után megjelent Isten színe előtt, hogy a bűnbánó hívókért felvitt véreére hivatkozzék, úgy a pap is naponkénti szolgálatban az áldozat vérét elhintette a szent helyen a bűnösökért, hogy bűnbocsánatot nyerjenek.

Krisztus vére megszabadította a bűnbánó bűnöst a törvény kárhoztatásától, de a bűnt nem törölte el. A bűn feljegyezve áll a szentélyben a végső engesztelésig. Így jelképesen az áldozat vére eltávolította a bűnt a bűnbánóról, de a bűn ott maradt a szentélyben az engesztelés napjáig” (i. m. 315. o.)

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Némelyek szerint igazságtalan a helyettes áldozat fogalma. Miért kellene az ártatlannak meghalnia a bűnös helyett? Hogyan válaszolunk az ilyen érvekre, tudva, hogy ez az igazság a Biblia központi témája, az Ige világos tanítása? Vajon a megváltási terv „igazságtalansága” nem segít jobban megérteni Isten kegyelmének lényegét, amivel az a célja, hogy bűnbocsánatot kaphassunk? Más szóval: hogyan mutatja be ez az „igazságtalanság” Istenünk hatalmát, kegyelmét és szeretetét?
- 2) Olvassuk el a csoportban Mik 6:8 versét! Mit üzen itt Isten? Legfőképpen pedig hogyan tanulhatjuk meg ezt a parancsot teljesíteni? Mi a módja e magatartásformák elsajátításának, különösen annak, hogy „*alázatosan járj a te Isteneddel*”? Mit jelent ez? Ha alázatosan járunk Istenünkkel, vajon alázattal kell bánnunk egymással is?
- 3) Mit jelent az, hogy egyedül Jézus halála által nyerhetünk megváltást? Gondoljunk bele! Mit mond ez a bűn szörnyűségéről? Éppen annyira hiábavaló saját tetteinktől várni az üdvösséget, mint azt gondolni, hogy a disznó „kóser” lesz egy alapos súrolástól.
- 4) A csoportban térjünk vissza a szerdai tanulmány végén található kérdéshez! Beszéljük meg, ki milyen választ adott rá, és azt is, hogy mi minden következik a válaszokból az evangélium és Isten megváltó tette összefüggésében!

Adományok

*Az 5. heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja.
– A Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére szánt
adomány.*

Az engesztelés napja

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 16; 23:27-32; 5Mózes 19:16-21;
Ézsaiás 6:1-6; Máté 18:23-35

„Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradvékának vétjét?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban! Hozzánk térvén, könyörül rajtunk; eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket” (Mik 7:18-19)!

Amint Mózes harmadik könyve 16. fejezetében is láthatjuk, az ószövetségi szertartásrendszer legünnepélyesebb része az engesztelés napja, azaz a Jom-kippur volt. Nem véletlen, hogy ez a téma éppen annak az iratnak a közepén jelentkezik, ami a harmadik Mózes öt könyvének sorában, tehát a középső rész. Már ez is érzékelteti a szertartás „legszentebb” voltát. Az Ige a „szombatok szombatja” (3Móz 16:31) kifejezést is használja erre a napra. Tartózkodni kellett a munkavégzéstől, ami egészen különlegessé tette e napot az izraelita éves ünnepek sorában. Az engesztelési nap a szombat gondolkörébe kerül: megnyugvást hirdet mindabban, amit Isten – Teremtőnk és Megváltónk – eddig tett és ezután fog cselekedni értünk.

A héten azt tanulmányozzuk majd, ami az engesztelési napon a földi szentélyben történt, főként a két kecskebakkal kapcsolatos szertartásokat. Ennek révén jobban megérthetjük a megváltással és a bűn végső megsemmisítésével kapcsolatos mélyebb igazságokat.

AZ ÉVENKÉNTI MEGTISZTÍTÁS

Olvassuk el 3Móz 16:16, 30 verseit! Mit tisztítottak meg az engesztelés napján?

Az év során mindenféle bűn és rituális értelemben vett tisztátalanság a szentélybe került, és az engesztelés napján érkezett el annak ideje, hogy mindezt eltávolítsák onnan. E napra a szertartás három fő részből állt:

1. *Bűnáldozat vagy megtisztulási áldozat a papért.* A főpap feláldozott egy tulkot (bikát) saját bűneiért, hogy biztosan tiszta legyen, amikor a szentélybe lép és elvégzi a szertartást annak megtisztításért.
2. *Megtisztításért való áldozat, „az Úrért” felajánlott bak* (3Móz 16:8). Évközben a bűnáldozatok révén az izraeliták minden vétke a szentélyre helyeződött át. Az engesztelés napján kellett e bűnöket a szentélyről eltávolítani, ami „az Úrért” való bak vére által történt meg.
3. *A bűntől való megtisztulás szertartása, az élő Azazel bak elűzése.* Isten azt akarta, hogy a nép bűnei a szentélytől és a táborától egyaránt távol kerüljenek. Ezért küldték ki a pusztába az élő kecskebakot.

3Móz 16:15 szerint mi történt ezzel a bakkal? Mit jelképezett ez?

Mivel az Úrért való kecskebak felett sem bűnvallomás, sem kézzrátétel nem történt, annak vére nem hordozott bűnt, tehát nem szennyezett, hanem tisztított – amiről a 16. és 20. versben olvashatunk. A főpap engesztelést végzett az Úrért való bak vérével, megtisztítva az egész szentélyt. Ugyanez az eljárás a nép megtisztítását is eredményezte, így amikor a szentély megtisztult az emberek bűneitől, akkor maga a nép is tisztává lett. Ebben az értelemben volt különleges az engesztelés napja, hiszen csak ekkor tisztult meg egyszerre a szentély és a nép is.

Az engesztelési nap egy két részből álló engesztelési folyamat második része volt. Az első fázisban – az egész év során – az izraeliták bűnbocsánatot nyertek, de bűneik akkor még nem töröltettek el, hanem Isten színe elé kerültek. Az Úr pedig megígérte, hogy a maga idejében elrendezi azokat. A második fázis nem annyira a megbocsátásról szólt, hiszen az emberek már bocsánatot nyertek. A „bűnbocsánat”, „megbocsátás” szavak egyáltalán nem is szerepelnek 3Mózes 16. fejezetében vagy 23:27-32 verseiben. Ezek szerint a megváltási terv egésze sokkal többről szól, mint bűneink bocsánatáról, és ez még nagyobb jelentőséget nyer a nagy küzdelem szélesebb összefüggésében érve.

A MEGBOCSÁTÁSON TÚL

3Móz 16:32-34 versei szerint mi volt a főpap legfontosabb feladata az engesztelés napján?

A főpap legfontosabb feladata az Isten és emberek közötti közbenjárás volt. Ő vezette a szentélyben folyó szolgálatot és különböző áldozatokat mutatott be, ajándékokat vitt (Zsid 8:3). Az engesztelési napon rendkívüli jelentőségű feladatok vártak rá. Ő végzett szinte minden szertartást Azázel bakjának a pusztába vezetésén kívül, de még arra is ő adott utasítást.

Az engesztelés napján a főpap Krisztust példázta az emberek előtt. Isten népének figyelme rá irányult, hasonlóan ahhoz, ahogy nekünk Jézus Krisztus áll a figyelmünk homlokterében. A földi főpap szolgálatával megtisztította az embereket; ugyanezt teszi értünk Jézus Krisztus a mennyei szentélyben (Róm 8:34; 1Jn 1:9). Amint az engesztelési napon a nép egyedüli reménye a főpapban volt, úgy mi is csak Főpapunkban, Krisztusban reménykedhetünk.

„Krisztus vére megszabadította a bűnbánó bűnöst a törvény kárhoztatásától, de a bűnt nem törölte el. A bűn feljegyezve áll a szentélyben a végső engesztelésig. Így jelképesen az áldozat vére eltávolította a bűnt a bűnbánóról, de a bűn ott maradt a szentélyben az engesztelés napjáig” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 315. o.).

3Móz 16:16-20 versei szerint a főpapnak be kellett lépnie a szentek szentjébe, hogy megtisztítsa minden rituális tisztátalanságtól, bűntől és vétectől. Ezután Izráel minden tisztátalanságát, bűnét és vétjét áthelyezte az élő bakra, majd a bakkal elküldte a pusztába. Így távolította el a szentélyből Izráel erkölcsi vétkeit. Ezzel érte el célját az engesztelési nap: erkölcsi értelemben is minden tiszta lett, ami messze túlmutat a bűnbocsánaton. Ekkor nem volt szükség újból bűnbocsánatra, hiszen Isten már korábban megbocsátotta népe vétkeit.

Miközben Istentől kapott minden erőnkkel azért küzdünk, hogy az összes bűntől megszabaduljunk, hogyan tanulhatunk meg maradéktalanul Krisztus érdemeire hagyatkozni, mint ami megváltásunk és üdvösségünk egyetlen reménysége?

AZÁZEL

3Móz 16:20-22 versei szerint mi történt az élő kecskebakkal?

Az élő kecskebakkal végzett szertartás nem áldozat volt. Miután a két bakra sorsot vetettek, eldől, hogy melyik legyen az Úrért való bak és melyik az Azázel bakja (amit gyakran *bűnbak*nak is neveztek). Az Ige csak az Úrért való bakra utal bűnért vitt, megtisztító áldozatként (3Móz 16:9, 15), Azázel bakját viszont élő baknak nevezi. Ezt az állatot nem vágják le, nehogy bárki is áldozatnak vélje a vele kapcsolatos szertartást. Az élő bak szertartására *csakis azután* került sor, hogy a főpap befejezte az engesztelést az egész szentélyért (20. vers). Ezt a gondolatot nem lehet elégszer hangsúlyozni: *az élő bakkal kapcsolatos szertartásnak – ami az engesztelést követte – nem volt köze a szentély vagy a nép megtisztításához, hiszen a megtisztítás már megtörtént.*

Ki vagy mi volt Azázel? A korai zsidó írásmagyarázók az első bukott angyallal, a gonoszság szerzőjével azonosították Azázelt, aki a rossz angyalok vezére lett. Természetesen Lucifer jelképét látjuk benne.

Az élő bak elűzésének szertartása a bűn végső megsemmisítését jelképezte. Végül arra kerül át a bűn, aki elsősorban felelős minden gonoszságért, így az emberek örökre megszabadulnak tőle. 3Móz 16:10 versében az *engesztelés* kifejezés a büntetés értelmében veendő, hiszen végül a bakra került a bűn felelőssége, az hordozta.

Szerepe lenne Sátánnak a megváltásunkban, ahogyan azt némelyek tévesen tanítják? Természetesen nem! Sátán soha, semmilyen értelemben nem viseli a bűnöket helyettesükként. Egyedül Jézus tette ezt meg, és egyenesen istenkáromlás azt gondolni, hogy Sátánnak bármi része lett volna megváltásunkban.

Az élő bakkal kapcsolatos szertartás párhuzamát a hamis tanúkra vonatkozó törvényben találjuk (5Móz 19:16-21). A vádló és a vádlott egyaránt az Úr előtt áll (őket a papok és a bírák képviselik), megtörténik a kihallgatás. Ha a vádló hamis tanúnak bizonyul, ő kapja a büntetést, amit az ártatlannak szánt (példa erre a gonosz Hámán esete, aki akasztófát állíttatott a hűséges Márdokeusnak).

Ismét köszönjük meg Istennek, hogy kegyelmesen megbocsát és többé nem emlékezik meg bűneinkről (Jer 31:34)! Hogyan tanulhatunk meg mi sem emlékezni bűneinkre, miután már bocsánatot nyertünk? Miért olyan fontos ez?

AZ ENGESZTELÉS NAPJÁN

„Így a szent sátor szolgálatában és később a templom szolgálatában [Isten] Izrael népét minden egyes nap Krisztus halálára és szolgálatára vonatkozó nagy igazságra tanította. Évente egyszer pedig gondolataikat a záró jelenetre: a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelemre, a világegyetemnek a bűntől és a bűnösöktől való végső megtisztítására irányította” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 316. o.).

Olvassuk el 3Móz 16:29-31 és 23:27-32 verseit! E szakaszok alapján tehát mit várt el Isten az izraelitáktól Jom-kippur ünnepén? Hogyan vonatkoznak ugyanezek az elvek ma ránk, akik olyan időben élünk, amelynek előképe a nagy engesztelési nap volt?

Ha az ókori Izráelben valaki nem követte ezeket az utasításokat, annak nem lehetett maradása a nép között (3Móz 23:29-30). A nagy engesztelési nap valóban élet-halál kérdése volt, elengedhetetlen feltételnek számított az Isten iránti feltétlen hűség.

Képzeliük el, hogy valaki megvallotta ugyan bűneit az engesztelés első fázisában, valamikor az esztendő során, de az engesztelési napot nem vette komolyan! Mivel nem figyelt arra, amit Isten akart bemutatni ezen az ünnepen, hűtlennek bizonyult az Úrhoz.

Ezek szerint tehát az is elveszítheti az üdvösséget, aki vallja, hogy hisz Istenben! Hetednapig adventistaként nem hiszünk az „egyszer és mindenkorra történő megváltás” gondolatában, hiszen a Biblia nem tanít ilyesmit. Csak addig vagyunk biztonságban Krisztusban, amíg hitben élünk, átadjuk magunkat neki, az Ő erejét kérjük a kísértésben és az Ő megbocsátását keressük, amikor elesünk.

Mt 18:23-35 verseiben roppant kifejező példázatot találunk. Mit tanulhatunk belőle?

ÉZSAIÁS SZEMÉLYES ENGESZTELÉSI NAPJA

Ézs 6:1-6 verseiben a próféta látja a mennyei Királyt, amint a templomban ül „magas és felemeltetett székbén”. A látomásban az ítélet jelenete elevenedik meg, Isten ítéletre jön (Ézs 5:16). Ézsaiás az igaz Királyra tekint, akit János evangéliuma Jézus Krisztussal azonosít (Jn 12:41).

Ézsaiás Isten prófétája volt, másokat is megtérésre hívott, mégsem kételkedett abban, hogy az Úr színe előtt ő maga is halál fia. Isten szentségével és dicsőségével szembesülve a próféta érezte saját bűnösségét és népe tisztátalanságát. Szentség és bűn nem fér meg együtt. Ézsaiáshoz hasonlóan mindnyájunknak el kell jutnunk arra a következtetésre, hogy önmagunkban nem állhatunk meg Isten ítélőszéke előtt. Egyetlen reményünk, hogy van Helyettesünk!

Milyen párhuzamokat fedezhetünk fel Ézs 6:1-6 verseiben az engesztelési nappal kapcsolatosan?

A füsttel telt templom, az oltár, az ítélet, a bűn és a tisztátalanság miatt végzett engesztelés határozottan emlékeztet az engesztelési nap elemeire. Ézsaiás átélte úgymond a saját „engesztelési napját”.

Egy szeráf (szó szerinti jelentése: „tüzes lény”), aki a pap szerepét tölti be, odarepül a prófétához az oltárról vett parázsló szénnel, ami valamiféle áldozatot feltételez, hogy megtisztítsa bűneitől. Szemléletes kép ez a bűntől való megtisztításról, ami Jézus áldozata és papi közbenjáró szolgálata által lehetséges. Felismerve a megtisztító szertartást, Ézsaiás nyugodtan áll, amikor a szén érinti az ajkát. Így hamissága eltávozott és bűne elfedeztetett (Ézs 6:7). A 7. versben arra utal a passzív igealak, hogy a bűnbocsánatot az adja, aki a királyi székbén ül. Vagyis a Bíró egy személyben Megváltó is.

Isten megtisztító munkája hatására már nem azt mondjuk, hogy „Jaj nékem”, hanem eljutunk ide: „Ímhol vagyok én, küldj el engemet!” Ha megértjük, ami az engesztelési napon a mennyben történik, akkor készen állunk hirdetni is, mert a valódi megértés bizonyossághoz és biztonsághoz vezet. Tudjuk, hogy van, aki az ítéletben a helyünkre lép – Jézus Krisztus. Egyedül az Ő igazsága által (ezt jelképezi a vér) állhatunk meg az ítéletben a kárhoztatástól való félelem nélkül (Róm 8:1). A hála pedig misszióra ösztönöz. A felmentett bűnös lesz Isten leghűségesebb követe (2Kor 5:18-20), mert tudja, mitől mentette meg az Úr.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Ekkor lesz az az esemény, amelyet az engesztelési nap utolsó ünnepélyes mozzanata szimbolizált. Amikor a szentek szentjében véget ért a szolgálat és a bűnért való áldozat vére által a templom megtisztult Izráel bűneitől, a főpap az élő bűnbakot az Úr elé állította és a gyülekezet színe előtt megvallotta felette *’Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit: és... azokat a baknak fejére’* helyezte (3Móz 16:21). Amikor pedig a mennyei templomban ér véget az engesztelés munkája, Isten és a mennyei angyalok, valamint a megváltott sereg színe előtt Jézus hasonlóképpen helyezi Isten népének bűneit Sátánra. Sátánnak minden bűnért, amelyre rávette az embert, felelnie kell” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. 584. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Miért lenne hiányos a megváltás tervének értelmezése Krisztus értünk végzett főpapi munkájának említése nélkül? Mit tanít az ószövetségi szentélyszolgálat arról, hogy a megváltási tervben központi szerepe van Jézus közbenjárói tisztének? Egy újszövetségi irat, *A zsidókhoz írt levél* java Krisztusnak a mennyei szentélyben végzett munkájával foglalkozik. Mennyire fontos tehát az, amit Krisztus tesz, ha ennek fényében vizsgáljuk a kérdést?
- 2) Valaki így fogalmazott: Krisztus munkája a halálától kezdve a mennyei szentélyben végzett közbenjárásáig egyszerűen része annak a „szabályos módszernek”, ami által Isten a bűn problémáját elrendezi, mégpedig úgy, hogy választ ad az igazságosságát és szeretetét hirdető minden kérdésre. Gondolkodjunk el azon, ami a fenti kijelentésből következik, különösen a nagy küzdelem fényében! Mit tanít ez a bűn szörnnyű tragédiájával összefüggő bonyolult kérdésekről?
- 3) Nagyon sok adventistának úgy mutatták be az engesztelési nap gondolatkörét, hogy emiatt elveszítették üdvbizonyosságukat. Efféle nézet úgy alakul ki, ha félreértik az engesztelés napjának célját. Gondolkodjunk el az „engesztelés” szón! Mit jelent? Hogyan megy végbe? Hogyan érthetjük meg az ilyen kérdésekre adott válaszokból, hogy az engesztelés napja tulajdonképpen jó hirt közvetít?

Adományok

- A 6. heti adomány az irodalmi alapot támogatja.*
– *Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok költségeihez.*

Krisztus értünk vállalt áldozata

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 12:5; Ézsaiás 53:2-12; Zsidók 2:9; 4:15; 9:12; 9:26-28

„Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg” (1Pt 2:24).

Maximilian Kolbe, ferences rendi szerzetest Auschwitzba deportálták, amiért Nagy-Lengyelország területéről érkezett menekülteket, köztük 2000 zsidót bűjtatott. Amikor a barakkjából eltűnt egy fogoly (valószínűleg megszökött), egy SS tiszt kiválasztott tíz rabot, hogy bosszúból éhhalálra ítélje őket. Egyikük kiabálni kezdett: „Jaj, drága feleségem! Jaj, szegény gyermekeim! Soha többé nem látom őket!” Ekkor Kolbe önként jelentkezett, hogy inkább ő haljon meg a kétségbeesett családfő helyett. A meglepett SS tiszt végül engedélyezte a cserét, és Kolbe az elítéltek közé lépett. A másik férfi így túlélte a háborút [1995-ben hunyt el – a fordító megjegyzése].

Valóban megindító a történet, persze Kolbe áldozata csak halványan emlékeztet az Úr Jézuséra, aki önként lépett a helyünkre. Az Ő tettét szimbolizálta a szentélyszolgálat. Az Újtestamentum az ószövetségi áldozati rendszer két fő szereplőjével azonosítja Jézust: Ő az áldozat, aki értünk adta magát (Zsidók 9. és 10. fejezet), ugyanakkor a Főpapunk is (5-10. fejezet).

Ezen a héten Krisztus hatalmas áldozatának különböző szempontjait fogjuk tanulmányozni. Megnézzük, mit biztosított számunkra egyszer és mindenkorra elegendő áldozati halálával.

JÉZUS KÉPE ÉZSAIÁS 53. FEJEZETÉBEN

Mit tudhatunk meg Ézs 53:2-12 szakaszából arról, amit Krisztus tett értünk?

Ézs 52:13-53:12 lebilincselően ecseteli, hogy Krisztus a világ bűneiért halt meg. A szakasz több eleme is egyértelműen bizonyítja, hogy Jézus halála engesztelés volt. Ő vette magára azt a büntetést, amit mások érdemeltek volna, mások helyett adta életét. Az alábbiak következnek a Jézus értünk végzett szolgálatát leíró gondolatokból:

1. Jézus *másokért* szenvedett. Magára vette betegségeinket, fájdalmainkat (4. vers), bűneinket (5-6. és 8. vers) és vétkeinket (11-12. vers).
2. Felmérhetetlen áldásokat ad azoknak, akikért szenvedett: békességet, gyógyulást (5. vers) és megigazulást (11. vers).
3. Isten akarata volt, hogy szenvedjen és összetörjön (10. vers); rá helyezte vétkeinket (6. vers). Isten terve volt, hogy helyettünk haljon meg.
4. Jézus igaz (11. vers), nem cselekedett hamisságot és álnokság sem talált benne (9. vers).
5. Bűnért való áldozat volt, engesztelő áldozat a vétkeinkért (10. vers).

Olvassuk el Lk 22:37, ApCsel 8:32-35 és 1Pt 2:21-25 verseit! Miként értelmezik *Ézsaiás könyve* 53. fejezetét ezek az újszövetségi írók?

Az Ézsaiás 53. fejezetére utaló újszövetségi szakaszok határozottan állítják, hogy Jézus Krisztus teljesítette be ezt a próféciaát. Sőt, azonosította is magát azzal, akit Ézsaiás bemutatott (Lk 22:37). Krisztus magára vette vétkeinket, hogy mi bűnbocsánatot nyerhessünk és életünk átalakulhasson.

Gondolkodjunk el arról, amit Ézsaiás 53. fejezete szerint Krisztus értünk tett! Hogyan vonatkoztathatjuk ezt igazán magunkra, tudva, hogy bármit is követtünk el a múltban, üdvbizonyosságunk lehet, ha hittal átadjuk magunkat az Úrnak?

HELYETTES ÁLDOZAT MINDENKIÉRT

Olvassuk el Zsid 2:9 versét! Mit jelent az, hogy Jézus mindenkiért megízlelte a halált (lásd még Zsid 2:17; 9:26-28; 10:12)?

Jézus a bűnösökért halt meg. Benne nem volt bűn (Zsid 4:15), tehát amikor feláldozta életét, nem a saját bűnéért kellett meghalnia. Éppen ellenkezőleg! Azért adta életét, „*hogy sokak bűnét elvegye*” (Zsid 9:28, új prot. ford.), „*engesztelést szerezzen a nép bűneiért*” (Zsid 2:17) és áldozatával örökre eltörölje a bűnt (Zsid 9:26).

Jézus azért lett „*rövid időre kisebbé... az angyaloknál*” (Zsid 2:9, új prot. ford.), hogy elszenvedje a halált. Ez a pont rávilágít, hogy Jézus halála miért volt elengedhetetlen feltétele felmagasztaltatásának. Egyszerűbben szólva: Jézusnak meg kellett halnia ahhoz, hogy megmenthesse az emberiséget. Nem volt más útja a megváltásnak.

E szakasz szerint a testet öltés célja a Fiú halála volt. Jézus csakis a halál elszenvedésével válhatott az üdvösség Fejedelmévé (Zsid 2:10).

Miért engedte az Atya, hogy Jézus szenvedjen? Zsid 2:14-18 szöveggörnyezete szerint szükség volt Jézus halálára ahhoz, hogy Isten megmentse gyermekeit a halál fogságából, a gonosztól, a halál félelmétől, így válhatott Jézusból „*könyörülő és hív főpap*”.

Röviden: a koronát meg kellett előznie a keresztnak.

„Isten Krisztusra, mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszágunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. 'A bűnösök közé számláltatott' (Ézs 53:12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden leszármazottjának a bűne az Ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el Krisztus szívét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 660. o.).

Krisztus, a világegyetem Teremtője emberként halt meg bűneinkért. Gondolkodjunk el azon, mit is jelent ez! Micsoda örömhír! Nagyszerű reménységet kínál személyesen nekünk! Mit tehetünk azért, hogy ez az igazság legyen tetteink fő motivációja?

KRISZTUS VÉRE

A megváltó vér fogalma át- és átszövi az egész Bibliát. Miután Ádám és Éva vétkezett, az első áldozattól kezdve a vér mindenhol jelen volt, ahol állatáldozatok történtek. Az izraelita áldozati rendszert jellemezte a véres áldozat, azt a döntő igazságot szimbolizálva, hogy vér nélkül esélyünk sem lenne a bűnbocsánatra és az Isten színe elé járulásra. Kizárólag a vér által nyerheti el az ember Isten kegyelmét, léphet közösségre vele.

Olvassuk el *A zsidókhoz írt levélből* az alábbi szakaszokat, amelyek mind Krisztus vérével és az ószövetségi véres áldozatokkal foglalkoznak! Milyen tanítást találunk bennük?

Zsid 9:12 _____

Zsid 9:14 _____

Zsid 9:18 _____

Zsid 9:22 _____

Zsid 10:19 _____

Zsid 12:24 _____

Zsid 13:12 _____

Zsid 13:20 _____

Krisztus vére nem az életére utal, hanem helyettes halálára, így a helyettes áldozat feladatát hangsúlyozza. Krisztus kiontott vérének sokféle szerepe van. Általa van örök üdvösségünk, ez az, ami megtisztít a bűntől, biztosítja a bűnbocsánatot, megszentel, mint ahogy a feltámadást is Jézus vérének köszönhetjük.

A zsidókhoz írt levélben hangsúlyos szembeállítást fedezhetünk fel: Krisztus vére különb minden más vérnél. Senki másnak a vére nem szerezhet bűnbocsánatot. Egyedül Krisztus halála révén nyerhetünk bűneinkre bocsánatot – igaz ez úgy a kereszttől előtti, mint a kereszttől utáni időkre nézve (Zsid 9:15). Egyértelműen bizonyítja Krisztus vérének kiontása és mindaz, ami abból következik, hogy az Úr halála valóban helyettes áldozat volt, vagyis azt a büntetést szenvedte el, amit mi érdemelnénk.

Hogyan véd meg a cselekedetek általi üdvösség tévhitétől, ha megértjük Krisztus halálának jelentőségét?

HIBÁTLAN ÁLDOZAT

2Móz 12:5, 3Móz 2:1 és 4:3 versei szerint milyen feltételek vonatkoztak az áldozati állatra?

Alapvető volt nagy gonddal kiválasztani az áldozati állatot. Az izraeliták nem vihettek az oltárhoz csak úgy találmra egyet az állataik közül, hiszen az áldozat jellegétől függően a kiválasztottnak meg kellett felelnie bizonyos feltételeknek.

Egy döntő jellegzetességgel azonban mindegyiknek rendelkeznie kellett: fontos volt, hogy hibátlan legyen. A héber *támim* szót úgy is fordíthatjuk, hogy „teljes”, „sértetlen”, „hiba nélküli”, „tökéletes”. Azt a gondolatot közvetíti, hogy valami a lehető legmagasabb követelményeknek is megfelel. Csak a legjobb jöhetett számításba! Emberekre vonatkoztatva ez a szó azt jelentette, hogy Istennel való kapcsolatuk „hibátlan” (1Móz 6:9; 17:1).

Hogyan jellemzik Jézust a következő igék? Zsid 4:15; 7:26; 9:14; 1Pt 1:18-19
Miért volt szükséges, hogy Jézus büntelen legyen?

Jézus maradéktalanul betölti a hibátlan áldozatra vonatkozó ószövetségi feltételeket, Ő az „Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29). Tiszta élete alapján tökéletes áldozat volt. Ez üdvösségünk biztosítéka, mert csakis az hordozhatja helyettünk bűneinket, aki büntelen; az Ő tökéletessége takar be úgy ma, mint ahogy az ítéletben is. Igazságában van üdvösségünk reménye.

Héber megfelelőjéhez hasonlóan a görög *amómosz* (hibátlan) szót az Újszövetség nemcsak Jézus személyére és tökéletes áldozatára alkalmazza, de követői jellemével kapcsolatosan is.

„Krisztus jelleméhez hasonlítva életüket meglátják majd, hol nem tudtak elég tenni Isten szent törvénye követelményeinek. Saját köreikben olyan tökéletességre fognak törekedni, mint Isten a maga köreiben” (Ellen G. White: *The Paulson Letters*. 374. o.).

Halála és szolgálata által Krisztus feddhetetlenül állíthat bennünket Isten elé (Júd 24). Ez kizárólag azért lehetséges, mert hiba nélkül való Megváltónk lépett a helyünkre.

Miért nyugtalanít a gondolat, hogy „szentnek és feddhetetlennek” kell lennünk? Hogyan segít elfogadni, hogy mi is „szentek” vagyunk, ha Krisztusra mint Helyettesünkre gondolunk? Hogyan hasson az életmódunkra az, hogy Isten szemében már más a státuszunk?

november 14.

NAGY VESZÉLY

A zsidókhoz írt levélben Pál apostol nem csupán Krisztus áldozatának teológiai értelmezésére összpontosít, hanem annak néhány gyakorlati következményét is magyarázza. Több helyen kitér rá, hogy mi történik, ha valaki semmibe veszi ezt az áldozatot.

Olvassuk el Zsid 6:4-6 és 10:26-31 verseit! Mire figyelmeztet Pál ezekben a szakaszokban? Milyen hozzáállást érzékeltet?

A zsidókhoz írt levélben az apostol bemutatja, milyen felbecsülhetetlen értéke van a megváltásnak, hogyan nyilatkoztatta ki Isten önmagát és mit tett, illetve fog tenni a hívőkért. Ám van legalább egy problémás kérdés, amiről szintén szót kellett ejtenie: annak veszélye, hogy az ember egyre inkább magától értetődőnek veheti Krisztus áldozatát. Ezt nevezi „elsodródásnak” (Zsid 2:1). Pál szavai mögött az a hasonlat húzódik meg, amikor egy hajó a kiszabott útvonaltól eltávolodik, ezért nem ér el úti céljába, a kikötőbe. A fő feladat tehát, hogy megmaradjunk a helyes úton!

Vannak, akik szándékosan utasítják el Istent, ami azt jelenti, hogy életük az evangélium elfogadása után is gyakorlatilag ugyanolyan marad, mint előtte volt. Az ő bűneikért valójában nincs eredményes áldozat (Zsid 10:26-31). Persze úgy tűnik, nem sok olyan hívő van, aki kereken elutasítja Krisztus áldozatát vagy akár csak a gondolatában megfordulna ilyesmi. Pál mégis határozottan figyelmeztet. A hanyagolás és figyelmen kívül hagyás igazi veszélye többnyire nagyon alattomos és fokozatos folyamat. Az átmenet észrevétlen lehet. Lassanként az ember eljut odáig, hogy nem értékeli eléggé Krisztus munkáját, mint ahogyan Ézsau szemében is idővel értékét veszítette az elsőszülöttségi jog (Zsid 12:15-17). Soha nem szabad annyira hozzászoknunk Krisztus áldozatának gondolatához, hogy teljesen természetesnek vegyük! Pál nem akart rettegést ébreszteni olvasóiban, de be kellett mutatnia az Istentől való elsodródás következményeit. Nem szeretne volna, hogy ilyesmi történjen a hívők életében. Másrészt pedig határozottan bátorított, hogy komolyan ragaszkodjunk a megváltás minden áldásához (Zsid 3:6, 14; 10:23) és Jézusra nézzünk (Zsid 12:2).

Mi a helyzet velünk? Talán egyszerűen „hozzászoktunk” már a kereszt páratlan igazságához? Miért volna szörnyű, ha így lenne? Hogyan védekezhetünk a Pál által említett veszélytől?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Krisztus saját igazságát az ember bűnére cserélte fel, ezt Luther Márton gyakran nevezte „csodálatos cserének” vagy „örvendetes cserének”. Ellen G. White már klasszikussá vált kijelentésében így fogalmazza meg ugyanezt: „Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő érdemelt. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvetde a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 16. o.).

„Nem kevesebb, mint Krisztus halála tudta csak Isten szeretetét hatásossá tenni számunkra. Egyedül csak Krisztus halála miatt van az, hogy örömmel tekinthetünk az Ő második eljövetele felé. Krisztus áldozata a mi reménységünk középpontja. Ehhez kell rögzítenünk hitünket” (i. m. 566. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Nem mindenkinek tetszik a gondolat, hogy Jézus feláldozta magát értünk; némelyek szerint ez vérszomjasnak, bosszúállónak mutatja be Istent, hasonlóan a pogány istenségekhez. (Sőt, egyesek szerint pogány gondolatokat tükröz minden olyan rész a Bibliában, ahol vérről és áldozatokról esik szó.) Miért alapvetően rossz így tekinteni a keresztre? Hogyan mutatnak rá éppen a halál, az áldozat és a vér fogalmai a bűn és következményei komolyságára? Miként ösztönöz Krisztus áldozata arra, hogy Isten erejét kérve igyekezzünk megtisztítani életünket a bűntől, ha felismerjük, milyen nagy volt az ára?
- 2) Sokan a cselekedetek kérdésével küzdenek, azzal, hogy milyen összefüggésben állnak tetteink az üdvösséggel. Miért óv meg éppen a cselekedetek általi üdvösség csapdájától, ha Krisztus helyettes áldozati halálára gondolunk? Végére is, ugyan mit adhatnánk hozzá tetteinkkel ahhoz, amit Krisztus vitt végbe értünk halálával?
- 3) Ellen G. White azt tanácsolta, hogy jó lenne naponta egy órát tölteni Jézus életéről, főként annak záró eseményeiről gondolkodva. Hogyan erősítheti ez a szokás Krisztussal való kapcsolatunkat? Miért értékelhetjük így jobban mindazt, amit az Úrtól kaptunk?

Adományok

- A 7. heti adomány a szociális osztályt támogatja.*
– *A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.*

Nagy Főpapunk, Krisztus

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 14:18-20; Zsoltár 110:1-5;
Róma 8:31-34; 1Timóteus 2:4-6; Zsidók 2:17-18; 3:6;
7:1-3; 8:6; 10:1-14

„Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára üle, mint a szent helynek és amaz igazi sáternak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített” (Zsid 8:1-2).

Krisztus feltámadása és a mennyei szentélybe való felemelkedése után a megváltási terv új szakasza kezdődött el (Zsid 2:17). A Megváltó teljesítette az áldozat elengedhetetlen feltételeit. Főpappá történő beiktatása után elkezdte szolgálatát, hogy tökéletes áldozata révén közbenjárjon azokért, akik hisznek benne, akiket vére betakar. E feladata két részből áll, és mindkettőt előre vetítette a földi szentélyszolgálat: egyrészt a naponkénti szolgálatot, másrészt a nagy engesztelési nap évenkénti teendőit.

A héten azt a munkát fogjuk tanulmányozni, amit Jézus naponta végez értünk, és megvizsgáljuk, hogy gyakorlati szempontból mi minden következik ebből ránk nézve. Valóban nagy vigaszt nyújt, hogy Jézus most az Atya előtt mutatja fel áldozata érdemeit értünk. A szentély üzenetében reményt és bátorítást talál Jézus Krisztusnak még a leggyengébb követője is!

FŐPAPUNK

Az Újszövetségben *A zsidókhoz írt levél* ír legtöbbet Jézus főpapi szolgálatáról. E könyvben a téma ószövetségi gerincét a 110. zsoltárból idézett két vers adja. Az 1. verset annak megerősítéséül idézi, hogy Krisztus minden élő fölé felmagasztaltatott és Isten jobbján ül. Ez a visszatérő témája *A zsidókhoz írt levélnek*, ami Jézus istenségét, valamint Messiás-voltát hangsúlyozza (Zsid 1:3; 4:14; 7:26; 8:1; 12:2). A Zsolt 110:4 versére történő utalás pedig azt mutatja, hogy Krisztus papságának előképe Melkisédekben található (Zsid 5:6).

Milyen szempontból mondhatjuk, hogy Krisztus lett az Isten által megígért pap, Melkisédek rendje szerint (vö. 1Móz 14:18-20; Zsolt 110:4; Zsid 7:1-3)?

A Biblia nem sok információt közöl Melkisédekről. Amit mégis megtudunk róla, az figyelemreméltó hasonlóságokat mutat Jézussal. Melkisédek Sáleem királya (a *sálem* szó békét jelent, tehát a *békesség királya*). Jellemére utalóan a neve azt jelenti: az „igazság királya”. A történelemben nem tudjuk elhelyezni, hiszen származásáról hallgat az Írás, születéséről és haláláról nem tesz említést, úgy tűnik, mintha életének sem kezdete sem vége nem lenne. „*A fel-séges Isten papja*” volt. Melkisédek papsága magasabb rendű az ároni, azaz a Lévi törzséből származó papságnál, hiszen „*Ábrahám személyében a tizedet szedő Lévi is tizedet adott*” Melkisédeknek (lásd Zsid 7:4-10, új prot. ford.). Melkisédek tehát Krisztus előképe.

Krisztus azonban nála is hatalmasabb. Izráel első főpapja Áron volt. Zsid 5:1-4 versei idealizált képet festenek Áron és utódai főpapi tisztéről, aminek részét képezte az Istentől származó megbízatás, az emberek képviselte, az Isten előtti közbenjárás, az együttérzés, az áldozatok bemutatása a népért és önmagukért.

A zsidókhoz írt levél szerint Krisztus az új Főpap. Egy másik, az Áronénál hatalmasabb rendet képvisel, és nemcsak eleget tesz az ároni papság feltételeinek, hanem még emel is azokon. Jézusban nem volt bűn, maradéktalanul engedelmeskedett, önmagáért nem kellett áldozatot bemutatnia. Éppen ellenkezőleg! Ő maga volt az áldozat, méghozzá a legökéletesebb.

Jézus mind az ároni, mind a melkisédeki papság beteljesítéseként lépett fel, mégpedig az előtte szolgáló főpapoknál különb módon. Mindkét előkép az Ő személyében teljessédt.

SZÓSZÓLÓ ÉS KÖZBENJÁRÓ

Milyen nagyszerű reménységet és ígéretet találunk Róm 8:31-34 verseiben?

E szakasz háttéréül egy bírósági tárgyalóteremben zajló jelenetet képzelhetünk el, amikor éppen az ítélszék előtt állunk. Elhangzanak a kérdések: Ki van ellenünk? Ki képviseli a vádat? Ki hozza az ítéletet? Egy ilyen jelenettől a hideg futkoshat a hátunkon, hiszen nagyon jól tudjuk, mennyire messze vagyunk attól bűnös emberként, hogy tökéletesek legyünk.

Mégsem kell félnünk. Több fontos pont is alátámasztja az ígéretet, hogy semmi sem választhat el Isten szeretetétől: Isten velünk van (31. vers), feláldozta értünk Fiát (32. vers), ingyen ad mindent (32. vers) és megigazít (33. vers). Jézus Krisztus a mi oldalunkon áll, Ő a megoldás, ha félnénk a kárhoztatástól, hiszen meghalt, feltámadt és most közbenjár értünk a mennyei szentélyben, az Atya jobbján (34. vers).

Ha valaki odáig elmegy, hogy önként meghal értünk, akkor biztosak lehetünk szeretetében. A Róm 8:31-39 verseiből áradó bizonyosság valójában bemutatja, hogy milyen is az Isten, akiben hiszünk! Ha megértjük, hogy végtelen szeretete miatt semmi sem hiúsíthatja meg céljait ránk nézve (35-39. vers), a mennyei tárgyalóterem az öröm és ünneplés helye lesz.

Ez az igazság még világosabban tűnik ki 1Jn 2:1-2 verseiből. A *paraklétosz* görög szó azt jelenti, hogy valaki a pereskedésben véd, szószóló lesz, aki egy másik személy helyett „közbenjáróként” jelenik meg. Jézus a Pártfogónk, az Ügyvédünk, Ő védelmez, másként semmi reményünk nem lenne.

Pártfogónk „igaz”, ezért lehetünk biztosak abban, hogy az Atya meg fogja hallgatni közbenjáró szavát, mert Krisztus nem tehet olyat, amit az igazságos Atya elvetne. Krisztus közbenjár azokért, akik vétkeztek, Ő áll igazként helyükre, aki sohasem követett el bűnt.

Hogyan tapasztalhatnánk még jobban azt, hogy semmi sem választhat el Isten szeretetétől? Hogyan készíthet ez arra, hogy Isten tetszése szerint igyekezzünk élni, talán másként, mint ahogy most élünk?

KÖZBENJÁRÓ

„Aki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében” (1Tim 2:4-6). Hogyan mutatják be e versek azt, amit Krisztus tesz értünk a mennyben?

Az Ige azt írja, hogy Krisztus az egyetlen Közbenjáró Isten és ember között, nincs más, mert nincs is szükség másra. Közbenjárói szerepe és munkája által a megváltás és az igazság ismerete mindenki számára egyaránt elérhető (1Tim 2:4). Az a döntő kérdés, hogy elfogadjuk-e az áldásokat, amelyeket Krisztus mindenkinek felkínál, tekintet nélkül társadalmi helyzetünkre, nemzetiségünkre, jellemünkre vagy múltbeli tetteinkre.

A *közbenjáró* meghatározás az ókori görög üzleti, illetve jogi világból származik. Olyan személyt jelöl, aki tárgyal, ill. közvetít két fél között (mint a mai *mediátor*), hogy feloldja a nézeteltérést vagy közös megegyezést érjen el, és így meg lehessen kötni egy szerződést vagy szövetséget.

A *zsidókhöz írt levélben* Krisztus közbenjárói szerepe az új szövetséghez köthető (Zsid 8:6; 9:15; 12:24). Ő volt az, aki megbékéltetett. A bűn megrontotta az Isten és az ember közötti szoros, meghitt viszonyt és előbb-utóbb az emberiség megsemmisüléséhez vezetett volna, de Krisztus eljött helyreállítani a kapcsolatot. Ez a békéltetés. Egyedül Ő az összekötő kapocs Isten és ember között; csak Krisztus által élvezhetjük újra a teljes szövetséges viszonyt az Úrral.

Pál apostol arra utal „*az ember Krisztus Jézus*” kifejezéssel, hogy Megváltónk egy személyben ember és Isten (1Tim 2:5). A megváltás és közbenjárás pontosan abban gyökerezik, hogy Jézus egyrészt felvette az emberi természetet, másrészt pedig önként áldozta fel magát. Mivel Isten és ember egy személyben, elszakíthatatlan köteléket képezhet a menny és a föld között.

„Jézus Krisztus azért jött, hogy összekapcsolja a véges embert a végtelen Istennel, a földet a mennyyel, amelytől a bűn és törvénytelenység elszakította” (Ellen G. White: *Sermons and Talks*. 1. köt. 253. o.).

Gondoljunk bele! Ott van a mennyben egy Ember, aki most is közbenjár értünk! Ezek szerint milyen értéket képviselünk Isten szemében? Hogyan hasson ez az igazság az életmódunkra, a többi emberrel való bánásmódunkra?

A NAGY FŐPAP

Mit tudhatunk meg Krisztus főpapi szolgálatáról a következő igékből? Zsid 2:17-18; 3:6; 4:14-15; 7:24-28; 8:1-3

Jézus a „nagy főpapunk” (Zsid 4:14). Ő minden főpap és földi uralkodó felett áll. A Biblia sokféle jellemtulajdonságot kapcsol Jézushoz, a nagy Főpaphoz.

Könyörülő és hű. A könyörület és a hűség (Zsid 2:17) mint jellemző vonás tökéletesen illik Krisztusra, Közbenjárónkra, mert bőven adja ajándékait, valamint kitartóan hű Atyjához és hozzánk.

Együtt érez velünk. Jézus együtt tud érezni velünk (Zsid 2:18; 5:2, 7). Mivel emberként élt, bízhatunk részvételében, segítségében és tökéletességében. Az Ő helyzete azonban más, mint a miénk, hiszen benne nincs bűn (Zsid 4:15).

Felettünk áll. Főpapunkként Jézus nem a hívők közösségének része, mint Mózes volt; Ő felettünk áll. Mint fiú igazgatja atyja háza népét (Zsid 3:6). Krisztus vitathatatlan tekintéllyel bír a szentek közösségében.

Hozzánk hasonló. Jézus nem élt különleges előjogaival isteni eredete miatt. Hozzánk hasonlóan tapasztalt kísértéseket (Zsid 4:15). A Júdea pusztájában kiállt, válogatott próbák fizikai, értelmi és lelki dimenzióban egyaránt megkörnyékezték (Mt 4:1-11).

Értünk. Krisztus a mennyei szentélyben értünk áll az Atya színe előtt (Zsid 9:24) és esedezik (Zsid 7:25). Köszönjük meg Istennek, hogy isteni Közbenjárónk jelenik meg helyettünk az ítéletben!

Jézus „értünk” szolgál a mennyben. Mit jelent ez? Hogyan meríthetünk ebből erőt és bizonyosságot?

AZ EGYETLEN ÁLDOZAT

Amint már korábban láthattuk, az volt a földi szentélyszolgálat legfőbb célja, hogy Jézus halálát és papi szolgálatát mutassa be jelképekben, előképekben és pillanatkép próféciákban. A bűn túlságosan szörnyű ahhoz, hogy csupán állatok feláldozása megoldást jelenthetne rá (még ha szomorú volt azok halála is). Minden csepp kiontott vér előre mutatott arra, akinek a halála egyedül megoldást jelenthetett a bűnre, Jézusra. A bűn iszonyú voltát mutatja, hogy az engesztelésért annak kellett meghalnia, aki egyenlő Istennel (Fil 2:6).

Milyen összehasonlítást tesz Zsid 10:1-14 szakasza a földi szentélyszolgálat szerepe, munkája és Jézus halála, valamint főpapi szolgálata között?

E szövegekből számos sarkalatos igazságot vezethetünk le, amelyek közül az egyik legfontosabb az, hogy az összes áldozati állat halála sem volt elegendő a bűn problémájának megoldásához. „*Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket*” (Zsid 10:4), ezek csak előre mutattak a megoldásra, nem jelenthettek megoldást. Jézus oldja meg a bűn problémáját a kereszthalála, majd pedig a mennyei szentélyben értünk végzett szolgálata által.

Figyeljünk meg egy másik fontos üzenetet is ezekben a versekben: Krisztus halála egyszer és mindenkorra elegendő áldozat volt! Míg az állatáldozatokat napról napra, évről évre, újra és újra meg kellett ismételni, Jézus egyszeri halála elegendő volt ahhoz, hogy az egész emberiség minden bűnéért engesztelést szerezzen – ami nem csoda, tudva, hogy ki áldozta fel magát. Isten nagy erővel nyilatkoztatta ki ezt a döntő igazságot, amikor Jézus halála pillanatában a földi szentély belső függőnye természetfeletti módon kettéhasadt (Mt 27:51).

Nézzünk körül a világban, figyeljük meg, micsoda károkat okoz a bűn: fájdalmat, veszteséget, félelmet, reménytelenséget! Hogyan tanulhatunk meg nap mint nap, minden percben Jézushoz ragaszkodni, aki egyedül hozhat megoldást az életünket megrontó bűn problémájára?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Fordulj el attól, amit Sátán mond, ne tégy semmit akarata szerint! Állj Jézus oldalán, sajátítsd el annak a tulajdonságait, aki minden finom, gyöngéd érzés forrása, aki magáévá tudja tenni a fájó szívűek, a szenvedők ügyét! Akinek sok bocsáttatott meg, az nagyon szeret. Jézus együtt érző Közbenjáró, könnyörülő és hű Főpap. A mennyei Felség, a dicsőség Királya úgy tekint a Sátán kísértéseinek kitett, halandó emberre, mint aki szintén tapasztalta az ellenség cselvetéseinek erejét” (Ellen G. White: *Christian Education*. 160. o.).

„A lelkiismeret felszabadulhat a vád alól. A Krisztus Jézus vérében való hit által minden tökéletessé válhat. Hála Istennek, hogy számára semmi sem lehetetlen. Igényt tarthatunk a megszentelődésre és élvezhetjük Isten jóindulatát. Nem kell azon aggódnunk, hogy mit gondol Ő rólunk, hanem hogy mit gondol Krisztusról, Helyettesünkről” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 2. köt. Budapest, 2000, Advent Kiadó. 32. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Olvassuk el Mt 2:17 versét! Miért kellett Jézusnak emberré lenni és szenvedni, mielőtt Főpapunk lett?
- 2) Gondolkodjunk el a fentebb idézett, utolsó sorokon, különösen pedig ezen a mondaton: „Nem kell azon aggódnunk, hogy mit gondol Ő rólunk, hanem hogy mit gondol Krisztusról, Helyettesünkről.” Hogyan segít megérteni az előző mondatot, miszerint „a Krisztus Jézus vérében való hit által minden tökéletessé válhat”?
- 3) Nagy Főpapunk, Jézus Krisztus az üdvösségünk bizonyossága. Ő az, aki nekünk tulajdonítja áldozata, vére érdemeit. Az Ő oldalán nem kell félnünk semmitől. Hogyan vonatkoztathatjuk *A zsidókhoz írt levélben* kifejtett, nagyszerű igazságokat önmagunkra, különösen erős kísértések idején?
- 4) *A zsidókhoz írt levél* világosan kifejti, hogy Jézus egyszer és mindenkorra hozott áldozata elegendő a bűn problémájának megoldásához. Mi következik ebből az olyan vallási szokásokra nézve, amelyek ezt az áldozatot kísérlik meg megismételni, mintha ez lenne a bűnbocsánat szükséges feltétele?

Adományok

*A 8. heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Az advent előtti ítélet

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:8-20; Zsoltár 51:6; 96:11-13;
Dániel 7; 2Korinthus 5:10; 2Timóteus 2:19

„Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos eget szentei népének; az ő országa örökkévaló ország, és minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik” (Dán 7:27).

Amint A zsidókhoz írt levél is világosan bemutatja, halála és feltámadása után Jézus a munkája egy újabb szakaszát kezdte el. Főpapunk lett a mennyei szentélyben. A *Dániel próféta könyve* 7. és 8. fejezetében olvasható látomásokból az is kitűnik, hogy a történelem egy bizonyos pontja után Krisztus értünk végzett feladata egy következő részéhez érkezett, az ítélethez. Ezt szoktuk a végidei engesztelés napjának is nevezni, mert a végidőben kerül sor rá, és a földi szentélyben, az engesztelés napján bemutatott szolgálat volt az előképe.

A héten a figyelmünk homlokterében Dániel 7. fejezete áll, amelyben egymás után következő birodalmakról olvashatunk, itt állatok jelképeivel. A sorrend pedig párhuzamos a 2. fejezet felsorolásával: Babilon, Médó-Perzsia, Görögország és Róma.

Tanulmányunk közben látni fogjuk, hogy az ítélet jó hír, hiszen az Úr Isten a *népéért* munkálkodik. Értünk végzi az ítélet munkáját a figyelő világegyetem előtt, és belépést biztosít Krisztus örök országába, ahol az Úr követőinek minden reménye beteljesedik.

A LÁTOMÁS ÉS AZ ÍTÉLET

„Tűzfolyam foly és jó vala ki az ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának néki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; itélők ülének le, és könyvek nyittatának meg” (Dán 7:10).

Olvassuk el Dán 7:1-14 verseit! Mi történik itt a leírás szerint?

Miután Dániel látta a négy vadállatot, észrevette, hogy egy másik szarv nő ki a már meglévő négy közül. Ez a „kis szarv” lett Isten népének és szentjeinek legfőbb ellensége. Majd Dániel figyelme a sötét földről hirtelen a fényes menynei trónteremben folyó ítélet felé terelődött (Dán 7:9-14).

Két kulcsszereplője van az ítéletnek, ami az egész látomás fordulópontját jelenti: az Öregkorú és az Emberfia. Angyalok is jelen vannak, mint az ítélet tanúi. A szín három lépésben bontakozik ki: először a mennyei ítélőszék bemutatása (9-10. vers), majd az ítélet a föld birodalmi felett (11-12. vers), végül pedig az Öregkorú átadja a hatalmat és az országot az Emberfiának (13-14. vers). Az Atya Istent, a legtökéletesebb, bölcs Bírót ábrázolja a fenséges Öregkorú alakja. Az Emberfia – maga Jézus – az emberiség egészét jelképezi, amint a mennyei ítélőszék előtt áll. Jézus többször alkalmazta önmagára ezt a címet, legalább kétszer egyértelműen utalva Dániel 7. fejezete képeire (Mt 24:30; 26:64).

A mennyei templomban zajló jelenet legtermészetesebb tipológiai háttere az engesztelés napja. A Főpap az illatáldozat füstjétől övezve közeledik az Öregkorú felé. Dán 7:10-ben azt olvassuk, hogy könyveket nyitnak ki. Az ítéletben fontos szerepe van a könyveknek. A Biblia több mennyei könyvet is megemlít: az élet könyve (Zsolt 69:29; Fil 4:3; Jel 3:5; 13:8; 17:8); az emlékkönyv (Mal 3:16); a cselekedetek könyve (Jel 20:12) és Isten könyve (2Móz 32:32-33; Zsolt 56:9, új prot. ford.).

Gondoljunk arra, hogy bennünket is meg fog ítélni Isten! Képzeljük el, amint majd számba veszi minden tettünket! Mi lenne, ha csak a feljegyzések szerint, jó és rossz dolgaink alapján kellene megfelnünk? Mi tehát az egyetlen reményünk, ha az ítéletre gondolunk?

AZ ÍTÉLET MENETE

Olvassuk el 1Móz 3:8-20 verseit! Mit tesz Isten, mielőtt kijelenti döntését?

A vizsgálati ítélet fogalma biblikus. Isten törvénykezésének részét képezi a kivizsgálás és a kikérdezés szakasza is. Az első példa Mózes *első könyve* 3. fejezetében található arra, hogy Isten az ítélethirdetés előtt vizsgálódik (1Móz 3:8-19). Káin (1Mózes 4. fej.), Babel (1Mózes 11. fej.) és Sodoma (1Mózes 18-19. fej.) esetében is hasonló mintát követ. Látjuk, hogy az eljárása olyan, mint amit Izráel bírától is megkövetelt: „keress, kutass és szorgalmasan tudakozódjál” (5Móz 13:14; lásd még 5Móz 19:18).

Egy ügy kivizsgálása gondos mérlegelést és pártatlanságot kíván meg, és gyakran nyilvánosan történik. Isten megengedi, hogy mások is nyomon követhessék, mit tesz. Amikor tehát a felmentő vagy kárhóztató ítéletet kihirdeti, mindenki bizonyos lehet abban, hogy a döntése a legjobb. Pontosan ezért szerepelnek a könyvek a mennyei ítéletben (Dániel 7. fej.). A könyvekre nem Istennek van szüksége, hogy könnyebben emlékezzen, hanem a mennyei lényeknek, akik Istentől eltérően nem mindentudóak.

Mit hoz a szenteknek az ítélet? Dán 7:22

Ellen G. White a következőket írta az ítéletről: „Alázatra és mély önvizsgálatra kellene annak készítenie az Isten nevét megvallókat, hogy ebben a jelenetben Isten népe szennyes ruhában áll az Úr előtt. Aki az igazságnak engedelmeskedve valóban megtisztítja lelkét, az a legszerényebben vélekedik önmagáról... Ám miközben el kell ismernünk bűnösségünket, Krisztusra kell hagytakoznunk, mert Ő az, aki megigazít, megszentel és megvált. Mi nem felelhetünk meg Sátán ellenünk felhozott vádjaira. Kizárólag Krisztus képes hathatósan érvelni érdekünkben; el tudja hallgattatni a vádolót, de nem a mi érdemeinkre hivatkozva, hanem az övéire” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 471-472. o.).

Miért olyan jó hír, hogy Isten ítéletet tart? Hogyan világítanak rá erre az iménti gondolatok?

AZ ÍTÉLET IDEJE

Olvassuk el Dán 7:7-10, 21, 22, 25-26 verseit! Mikor zajlik az ítélet, amiről ez a fejezet szól?

Mind a látomásban, mind az angyal magyarázatában az ítélet úgy következik be, hogy Isten cselekszik a kis szarv elbizakodottsága miatt, és akkor éri el csúcspontját, amikor a szentek elnyerik az országot. A Biblia szerint az ítélet idején megvan a kis szarv hatalma (Dán 7:8-9), csak a törvényszék döntését követően lesz megfosztva uralmától. Miután az ítélethozatal folyamata lezárul, minden földi birodalom megsemmisül (26. vers).

Ez kétségekívül azt jelenti, hogy az ítéletnek Jézus visszajövele előtt kell megtörténnie. Itt tehát egy *advent előtti* ítéletről van szó, ami valamikor az „ideig, időkig és fél időig” (25. vers) tartó szakasz után kezdődik. Hiszen hogyan lehetne végső jutalmat vagy büntetést adni, ha előbb nem születne meg az ítélet?

A szentek Krisztus második eljövetelekor kapják meg jutalmukat, ami feltételezi, hogy ügyükben már megvan az ítélet. A bűnösökről, köztük a démoni erőkről pedig a millennium alatt döntenek, majd pedig Isten végrehajtja az utolsó ítéletet (lásd Jelenések 20. fejt.).

Miért van szüksége Istennek az ítéletre? Nem azt írja az Ige, hogy „...ismeri az Úr az övéit”? 2Tim 2:19

Természetesen a Mindentudó Isten pontosan ismeri gyermekeit. Neki nincs szüksége az ítéletre ahhoz, hogy eldöntse, ki fog üdvözülni. Az advent előtti ítélet bizonyítja, hogy a Bíró igazságos, amikor megmenti népét. A mennyei lényeknek kell megbizonyosodni arról, hogy helyes döntés a szentek üdvözítése. Az ítélet jelentőségét mérlegelve nem feledkezhetünk meg a nagy küzdelem valóságáról, amire ezek a versek is utalnak, hiszen arról olvasunk, hogy az ítéletet az angyalok is figyelemmel kísérik. Isten más teremtményei is érdeklődést tanúsítanak a megváltási terv végkimeneteléről.

„...ismeri az Úr az övéit.” Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy „az övéi” közé tartozunk? Mi az egyetlen módja, hogy biztosak lehessünk ebben? Róm 8:1

AMIKOR AZ ÍTÉLET LEZÁRUL

Dániel 7. fejezete szerint milyen eredménnyel zárul az advent előtti ítélet?

Az ítéletből számos jelentős esemény következik:

- 1) *Isten Fiának megkoronáztatása.* Jézus „...hatalmat, dicsőséget és országot” kap (Dán 7:14).
- 2) *A szentek öröklik az országot.* Az ítélet a szentek javát szolgálja: elnyerik Isten országát (Dán 7:22). Egyértelműen szoros a kapcsolat Isten Fia és a szentek között. Amikor Isten Fia átveszi országát, hívja a szenteket, hogy csatlakozzanak hozzá: országa a gyermekeié is (Dán 7:27). Az ítélet vezet el ahhoz az időhöz, amikor az örökkévaló birodalom Királya ismét együtt lesz népével. Ez a legnagyobb jutalom Jézus és népe számára egyaránt.
- 3) *A lázadók veresége megpecsételődik.* Isten népének ellenségei felett elhangzik az ítélet. Miután a szarv hadat indít a szentek ellen, saját maga okozza vesztét, majd örökre elpusztul (Dán 7:25-26).
- 4) *Bebizonyosodik Isten abszolút igazsága.* Mivel a mennyei törvényszék által folytatott vizsgálat nyilvános, és az angyalok is részt vesznek az emberek ügyeinek kivizsgálásában, mindenki megbizonyosodhat róla, hogy Isten tettei igazságosak. Ő képes arra, hogy egyszerre legyen szeretetteljes és igazságos. Végül a jelleme igazolást nyer; mindenki el fogja ismerni, hogy Ő az igazság és a szeretet. Az egész eljárás azt támasztja alá, hogy az örökkévalóságon át biztonságos lesz a világegyetem (lásd Zsolt 51:6; Róm 3:4).

Az advent előtti ítélet következtében egyaránt teljesülnek Isten és a hívők reményei. Az Úr meg akarja menteni népét és örökre ki akarja irtani a bűnt, méghozzá úgy, hogy szeretetét és igazságát illetően senkiben ne maradjon kétség. Az emberek vágya, hogy megszabaduljanak a bűntől és a gonoszság minden formájának rabságából, és örökké a szerető Isten jelenlétében élhessenek. Az ítélet tehát biztosítékot nyújt arra, hogy Isten és teremtményei között örökké tartó, bizalmon alapuló kapcsolat lesz.

„A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. 602. o.).

FELELŐSSÉGTELJES BIZONYOSSÁG

Olvassuk el Zsolt 96:11-13 verseit! Minek örülhet az egész teremtet világ?

Miért mondaná bárki is, hogy „*Bírálj meg engem Uram*” (Zsolt 7:9)? Egyszerű okból. Az ítélet ugyanis megváltást jelent: „*a te neveddel szabadíts meg engemet, és a te hatalmasságoddal állj bosszút értem*” (Zsolt 54:3). A 26. zsoltár szívét tépő könyörgés szabadításért és igazolásért. Dávid nagyszerűen kifejezte azt a gondolatot, hogy bíróként Isten mindig hűséges népe oldalán áll, ezért ítélete különösképpen kíváncsú (Zsolt 26:1; 35:24; 43:1; 54:3). Az ítélet igazolást jelent.

Veszélyeztetné tehát üdvbizonyosságunkat az advent előtti ítélet? Nem, mert biztos a kimenetele, hiszen igazságot szolgáltat a Felséges Isten szentjeinek (lásd Dán 7:22, új prot. ford.). Isten ítélő munkája megerősíti a bűnbocsánatot és jobban alátámasztja bizonyosságunkat, mivel bűneinket örökre semmissé teszi. Az ítélet valójában annak egy újabb megnyilatkozása, hogy üdvösségünk van. Isten nem az ítélethozatal idején dönti el, hogy elfogad vagy elvet, hanem ekkor véglegesíti a cselekedeteinkben már megmutatkozó választásunkat, hogy igazán elfogadtuk-e Őt vagy sem.

Így a hívő szempontjából az ítélet csak erősíti az üdvbizonyosságot. Még sarkosabban fogalmazva: az ítélet a keresztyén üdvbizonyosság tanának szívében helyezkedik el.

Olvassuk el Róm 14:10-12 és 2Kor 5:10 verseit! Hogy hasson az ítélet valóságos volta az életmódunkra?

A Biblia nem tanít olyasmit, hogy a szentek mentességet élveznének az ítélet alól. Bár a szenteket igazolja az ítélet és bűneiket Isten örökre eltörli, az ítélet várása hűséges, felelősségteljes életre sarkall. Az üdvbizonyosság tehát összekapcsolódik az erkölcsös viselkedésre való késztetéssel. Isten olyan sokat tett értünk, ami szeretetet vált ki bennünk, és ezt a szeretetet igyekszünk azzal is kifejezni, hogy hűségesek vagyunk mindenben, amit csak kér tőlünk.

Tegyük fel, hogy egyik hittestvérünk elmondja, mennyire fél Istentől és az ítélettől! Hogyan segíthetünk neki megérteni, hogy az ítélet valójában jó hír? Hogyan segíthetünk, hogy üdvbizonyossága legyen?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A mennyei templomban lakó Krisztus igazságosan ítél. Jobban gyönyörködik népében, amely a bűn világában a kísértések ellen küzd, mint az angyalokban, akik trónja körül vannak” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 117-118. o.).

„Sátán pontosan tudja, hogy milyen bűnök elkövetésére vette rá Isten népét, és felhozza vádjait ellenük. Kijelenti, hogy bűneikkel eljátszották Isten oltalmát, és joga van elpusztítani őket. Állítása szerint hozzá hasonlóan megérdemlik, hogy Isten kizárja őket kegyeiből... Krisztus követői vétkeztek ugyan, de nem engedték át magukat Sátán hatalmának. Megbánták bűneiket, és alázatos, töredelmes szívvel keresték az Urat; a mennyei Szószóló pedig védelmébe veszi őket. Akit legjobban sért hálátlanságuk, aki ismeri bűneiket, de bűnbánatukat is, kijelenti: 'Dorgáljon meg téged az Úr, Sátán! Én életemet adtam ezekért a lelkekért. Markaimba metszettem őket. Lehet, hogy jellemük tökéletlen és igyekezetük kudarcba fulladt, de megbánták bűneiket, én pedig megbocsátok nekik, és elfogadom őket'" (Ellen G. White: *Proféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó. 366. o.).

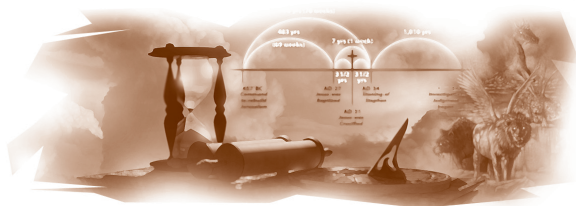
BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hol merültek fel először az Isten igazságosságával, törvényével és pártatlanságával kapcsolatos kérdések? A földön vagy a mennyben? Válaszunkból mi minden következik? Ezek szerint miért a mennyben zajlik az ítélet?
- 2) A Hetednap Adventista Egyház már hosszú évek óta hirdeti az ítélet üzenetét, Krisztus azonban még mindig nem tért vissza. Mivel magyarázzuk az azóta eltelt, viszonylag hosszú időszakot? Miért fontos szem előtt tartanunk, hogy emberként igencsak korlátozott fogalmaink vannak az időről? Gondoljunk a Bibliában található, hosszú idői próféciaakra, és hogy milyen könnyen elcsüggedhettek volna az akkori korokban élő emberek, hiszen az ő szempontjukból az eltelt idő örökkévalóságnak tűnt!
- 3) Sok keresztyén elfogadja az ítélet bibliai tanítását. (Hiszen az ítélet fogalma át- és átszövi az egész Bibliát.) Viszont milyen fontos igazságokra vet fényt az ítélet jellegével kapcsolatosan az ítélet és a szentély kapcsolata? Hogyan találunk ebben üdvbizonyosságot?

Adományok

*A 9. heti adomány a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

A végidei engesztelés napja

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 4Mózes 14:34; Dániel 8; 9:24-27;
Jelenések 14:6-7

„És monda nékem: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága” (1Pt 2:24).

Tanulmányozzuk az alábbi táblázatot, hogy jobban megértsük a szentély üzenetét! Láthatjuk, hogy Dániel 7. fejezetében a nagy ítélet (amivel a múlt héten foglalkoztunk) és Dán 8:14 versében a szentély megtisztítása megegyező esemény.

Dániel 7. fejezete	Dániel 8. fejezete	Magyarázat
Oroszlán	-	Babilon
Medve	Kos	Médó-Perzsia
Párduc	Kecskebak	Görögország
Negyedik vadállat Kis szarv	Kis szarv	Róma - pogány korszak Róma - pápaság korszaka
Az advent előtti ítélet	A szentély megtisztítása	Végidei engesztelés napja
A szentek elnyerik az országot (második advent)		A második advent és ami utána következik

Ezen a héten *Dániel próféta könyve* 8. fejezetével foglalkozunk. Megnézzük, hogy mi körül is folyik valójában a küzdelem a szarvval jelképezett hatalom és Isten között. Azt is meglátjuk majd, hogy miért jelent Isten részéről tökéletes választ a problémára a szentély megtisztítása, ami 1844-ben kezdődött.

A KIS SZARV

Olvassuk el Dániel 8. fejezetét, különös figyelmet fordítva a 9-14. és a 23-25. versekre! Mi ellen törekszik a kis szarv?

A szarvval jelképezett hatalom a „sereg fejedelmének” imádatát bolygatja meg (11. vers, vö. Józs 5:13-15). Elveszi tőle (Dán 8:11-12) „*a mindennapi áldozatot*” – héberül *támid*. Ezt a szót az Ószövetség újra és újra a földi szentélyben bemutatott, naponkénti áldozatra használja. A szentélyben a mindennapi áldozat szolgálatait a pap – gyakran a főpap – végezte. Ezek szerint a szarvval jelképezett hatalom a (fő)pap szerepének megszerzésére törekedett, ill. arra, hogy saját hamis „seregét” vezesse és elvegye „a mindennapi áldozatot”. A prófécia összefüggéseit figyelembe véve azt mondhatjuk, hogy a római pápaság korában Krisztus főpapi szolgálatát érte támadás.

A szarvval jelképezett hatalom tehát a mennyei Főpap feladatainak megszerzésére törekszik és zavarja Isten imádatát a földön. Úgy lép fel, mintha ő is a „sereg fejedelme” lenne, vallási háborút indít a Mennyei Fejedelem, valamint szentélye és népe ellen. Ezzel Sátán földi eszközévé válik, „*nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által*” (Dán 8:24). Tevékenysége a két szinten, a földön és a mennyben folyó kozmikus küzdelmet tükrözi.

A kis szarv közvetlenül a kos (Médó-Perzsia) és a kecskebak (Görögország) után tűnik fel, tehát történelmileg Rómával kell azonosítanunk, amely a Méd-Perzsa Birodalom (Dán 8:20) és Görögország (Dán 8:21) után következett. A kis szarv ugyan Róma császári korszakában jelent meg, a nagyobb hangsúly mégis a pápaságra kerül, a látomás főként erre összpontosít.

Amint már korábban említettük, a „*mindennapi áldozat*” (*támid*) Krisztus folyamatos, mennyei közbenjáró szolgálatát jelenti, amit főpapként végez (Zsid 7:25; 8:1-2). A kis szarv „*elvette tőle a mindennapi áldozatot*” (Dán 8:11) – ez a kifejezés a pápaság által bevezetett olyan újításokat takarja, mint a papság közbenjárói szerepe, a miseáldozat, a gyónás, Mária tisztelete, amelyekkel szinte teljesen kitörölte az emberek tudatából, hogy Krisztus a mennyben végzi közbenjáró szolgálatát és mi arra hagyatkozhatunk.

Senki nem mentes eleve attól, hogy Isten szerepében akarna tetszelegni. Hogyan fordulhat elő ez bárkivel, szinte észrevétlenül?

„MEDDIG?”

A kis szarv öntelt tevékenysége vezet el az ítéletért való kiáltáshoz. A kos és a kecskebak megnőtt, de azután letöretett (Dán 8:4, 7-8), a szarvval jelképezett hatalom viszont felmagasztalta magát (Dán 8:9-11). Ezért szakad fel Dánielből a kérdés a 13. versben: *„Meddig tart e látomás...?”*

Milyen konkrét helyzetek miatt hangzik el a kérdés Dán 8:13 versében?

A kérdés a szarvval jelképezett hatalomnak ugyan csak néhány tevékenységét emeli ki (talán éppen a legszörnyűbbeket), ám valójában az egész látomás tartalmára utal. A próféta a 8. fejezetben bemutatott eseményekről tudakozódik.

A Szentírásban a „Meddig?” kérdés mindig a fennálló helyzet változásának óhaját fejezi ki. Egyes esetekben Isten és a prófétái kérdezik az emberektől (2Móz 10:3; 4Móz 14:27; 1Kir 18:21). Máskor a nép (Zsolt 94:3; Jel 6:10) és az Úr angyala kiált így Istenhez (Zak 1:12). Az angyal szava (Dán 8:13; 12:6) panasz a folyamatos szenvedés miatt, könyörgés a változásért és felhívás az ítéletre. A kérdésben benne rejlik Isten végső győzelmének a reménye.

Mint Zak 1:13 versében, ahol Isten *„nyájas szavakkal, vigasztaló szókkal”* válaszolt, Dán 8:13 kérdésére is azonnal jön a felelet. A helyreállítás a *„kétezer és háromszáz estvéig és reggelig”* tartó időszakkal kezdődik el (vö. 14. vers).

Ha valóban felmérjük az emberiség helyzetét és azt, hogy prófétai időben élünk, nem maradhatunk csendben. A *„Meddig...?”* kérdésnek tovább kell hangzania. A világban körülnézve azért könyörgünk az Úrnak, hogy jöjjön és hozza el az új világot, amelyben *„igazság lakozik”* (2Pt 3:13). Isten ma is munkálkodik, amint Dán 8:14 versében megígérte, mégis várjuk, hogy majd véget vet a földön a gonosz uralmának és ismételt ígérete szerint dicsőségben visszatér.

Milyen körülmények között kérdeztük már Istentől, hogy „Meddig?”
Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy Isten ura az eseményeknek, még ha most nyomasztónak tűnik is a helyzet, és nem tudjuk, mikor jön változás?

A SZENTÉLY HELYREÁLLÍTÁSA

Mi történik a 2300 este és reggel eltelte után (Dán 8:14)?

Az „este és reggel” kifejezés egy napot jelöl, a teremtéstörténet leírásának szóhasználatát tükrözve (1Móz 1:5, 8 stb.). Itt azt sejteti, hogy teremtői hatalmával Isten megállítja a kis szarv és serege romboló tevékenységét. A Teremtő változtat a helyzeten, amire Dán 8:13 versének kérdése is kérte.

„Kétezer-háromszáz este és reggel, azután a szentély visszanyeri igazi rendeltetését (megtisztítatik)” – így is olvasható a 14. vers. A héber *zdaq* [*cádak*] (*helyreállítani*) szóval rokon értelmű kifejezések vizsgálata három fő jelentéstartalmat mutat: a kapcsolatok helyreállítása (Ézs 10:22); a kultikus értelemben vett megtisztítás (Jób 4:17; 25:4); jogi értelemben pedig igazolás (Jób 34:5). Ezt az ígét használja a Biblia Isten ítéletére is, amikor az ártatlant igazolja, igaznak nyilvánítja (1Kir 8:32; Ézs 50:8). Dán 8:14 versében szerepel a „szent” szó (a fordításban gyakran „szentély”), ez viszont másutt a szent népet is jelöli (Dán 12:7). A 7. fejezethez hasonlóan Dán 8:24 is világossá teszi, hogy Isten szent népét támadja meg a kis szarv hatalom.

Tehát a „szent” (vagy a „szentély”) helyreállítása (megtisztítása) Dán 8:14 versében magában foglalja a megoldást az előzőekben említett problémák összességére. Isten nemcsak a kis szarv hatalomra mond ítéletet, hanem a szentélyt is megtisztítja, míg népe, valamint szentélye elnyeri méltó helyét. Ennek párhuzamát megtaláljuk a földi engesztelési napok történeteiben (3Móz 16:20, 30).

Dániel 8. fejezetében a helyreállítás munkája megfelel a 7. fejezet isteni ítéletének, ami a szenteknek kedvez, ellenben a kis szarv hatalomra lesújt.

A világnak tudnia kell, hogy eljön az igazság és az ítélet Dán 8:14 jövődölése szerint, ezért itt az idő elfogadni a Jézus által felkínált megváltást!

Olvassuk el Jel 14:6-7 verseit! Hogyan kapcsolódik ez a rész Dániel 7. fejezetének ítéletéhez és a szentély megtisztításához, amiről a 8. fejezet ír?

AZ ENGESZTELÉS NAPJA DÁNIEL 8. FEJEZETÉBEN

A kis szarv hatalom támadása Isten mennyei szentélye és népe ellen irányul. Vajon mit tartogat számukra a jövő? Ezt a kérdést teszi fel Dán 8:13 verse. A szentélyt és Isten népét csakis az engesztelés napja helyezheti vissza méltó helyére, mint ahogyan igazolhatja Isten eljárásait is. A válasz tehát Dán 8:14 versében feltétlenül egy engesztelési napi eseményt jelöl. Tény, hogy az engesztelési nap az egyetlen olyan rituális alkalom, amelynek történéseiben szintén megtaláljuk a Dániel 8. fejezete látomásának csúcspontján említett főbb elemeket: a szentély képét, a szenthely és a nép megtisztítását, az ítéletet és a teremést.

Dániel 8. fejezetében vannak konkrét kifejezések is, amelyek az engesztelési napra utalnak. A kis szarv szándékos „lábadást” követ el (Dán 8:12-13). Ez a kifejezés előfordul 3Móz 16:16, 21 verseiben is, és szándékos bűnt jelent, amittől a szentély csak az engesztelés napján tisztul meg. A „szent” (*qódes*) szó egyértelműen összekapcsolja Dán 8:14 versét 3Móz 16. fejezetével, ahol ez a szó a szentek szentjét jelöli (3Móz 16:2-3, 16-17, 20, 23, 27, 33). Szintén az engesztelési napra utal a „szent” (szenthely) helyreállítása, amikor megtisztul a lábadástól (3Móz 16:16). A kos és a kecskebak jelképének használata is az engesztelési napra emlékeztet (3Móz 16:5), mint ahogy egy későbbi ígeversben a „szőrös kecskebak” elnevezés (Dán 8:21) az engesztelési nappal kapcsolatban a két kecskebakra vonatkoztatva.

A kis szarv vallási harcának Isten közbelépése vet véget a végidei engesztelési nap keretében. A rettegésnek vége, és úgy Isten népe, mint az igaz istentisztelet, valamint a szentély visszanyeri méltó helyét, végeredményben pedig minden Istent igazolja. Amint az ókori engesztelési napokon az Úr bemutatta, hogy cselekedetében és ítéletében igazságos, megbocsát a hűségeseeknek, de megítéli a hűtlenekeket, lázadókat, úgy fogja a végidei engesztelési napon bizonyítani igazságosságát az üdvözítésben és a büntetésben.

Még sok egyebet tanulhatunk Dán 8:14 verséből, de azt mindenképpen ki kell emelni, hogy az Úr hosszú évszázadok alatt sem feledkezett meg ígéreteiről. Megbüntet majd minden gonoszt és megjutalmazza szentjeit. Hogyan tanulhatunk meg ezekbe az ígéretekbe kapaszkodni, főként a nehéz próbák idején? Hiszen máskülönben milyen reménységünk lehet?

DÁNIEL 8. ÉS 9. FEJEZETE

A Dán 8:13 versében szereplő kérdésben a héber *házon*, „látomás” szó Dán 8:3-11 egész prófécijára utal (lásd Dán 8:1-2, 13, 15), Médó-Perzsiától (kos), Görögországon át (kecskebak) egészen Róma pápai korszakáig (kis szarv). A hosszát 2300 estében és reggelben határozza meg az angyal. Ezt úgy kell érteni, hogy a Méd-Perzsa Birodalomtól kezdve egészen a végidőkhöz ívelő időtartamról van szó. A szöveg ismételten hangsúlyozza, hogy a látomás „*az utolsó időre szól*” (17. vers, vö. 19. vers) és „*sok napra való*” (26. vers). Az időszak nagyságára való tekintettel a 2300 nap semmiképpen nem lehet elég hosszú ahhoz, hogy lefedje a látomás egész ívét, ezért Ez 4:5-6 és 4Móz 14:34 alapján az egy nap=egy év elvet kell alkalmaznunk magyarázatánál.

A kérdés azonban továbbra is megmarad: mikor kezdődött a 2300 éves időszak?

A bibliakutatók – zsidó és keresztény tudósok egyaránt – szoros kapcsolatot látnak Dán 8:14 és Dán 9:24-27 versei között, amelyet régóta úgy tartanak számon, mint a Messiás, Jézus eljövételére mutató nagy próféciát.

Mi történik Dán 9:24-27 szakaszában? Hogyan kapcsolódik ez Dán 8:14 verséhez?

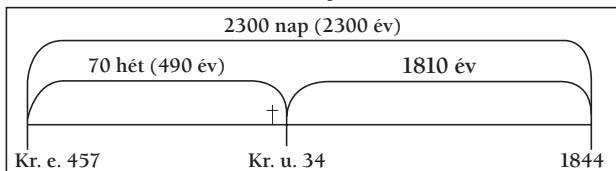
Habár a látomás megnevezés (*házon*) az egész 8. fejezet átfogó prófécijára utal, egy másik szót is olvashatunk az eredetiben, ami szintén látomást jelent, ez pedig a *mareh*. Ezzel a szóval a Dán 8:26 versének 2300 estére és reggelre vonatkozó jövődőlésére mutat az Ige, ez volt az, amit Dániel nem értett (Dán 8:27). Az angyal minden mást megmagyarázott neki.

Néhány évvel később ugyanez az angyal, Gábiel ismét megjelent Dánielnek, hogy üzenete által a próféta megérthesse a 2300 napról szóló látomást (*mareh*) (Dán 9:23). A 70 hétre vonatkozó jövődőlés segít megértenünk Dán 8:14 prófétai időszakát. A Dán 9:24 verse elején szereplő „*szabatott*” kifejezés konkrétan utal arra, hogy a 70 hét a 2300 napos, hosszabb idő egy szakaszát jelenti. Tehát a 70 hétre utaló rész Dán 8:14 versének hosszabb, 2300 napos időszakából „*szabatott*” le. Így kapjuk meg annak a prófécianak a kiindulási pontját, amiről Dán 8:14 ír. (A további részleteket lásd a holnapi tanulmányban!)

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. „Mi a szentély?” és „A szentek szentjében” c. fejezetek, 366-384. o.

Dán 9:24-27 verse a 70 hét kezdetét a „Jeruzsálem újjraépítése felől való szózat keletkezésétől” keltezi (Dán 9:25). *Ezsdrás könyve* három rendeletről beszél, amelyek Jeruzsálemre és a templomra vonatkoznak, de csak a harmadik járt igazi eredménnyel (Ezsd 7:12-26). A perzsa király, I. Artaxerxész Kr. e. 457-ben rendeletben adott utasítást rá, hogy építsék újra a templomot és Jeruzsálemet, ez utóbbit politikai és közigazgatási központtá téve (Ezsd 7:25-26). A Biblia szerint csak ezt a rendeletet követte hálaadás. Dicsőítették Istent azért, mert indította a király szívét (Ezsd 7:27-28). Továbbá csak úgy érkezünk el Krisztusig, a Messiás Fejedeleimig, ha Kr. e. 457-hez hozzáadunk 70 hetet, vagyis 490 évet (Dán 9:25-27). Tehát a 70 hétről szóló prófécia mutat rá arra a konkrét eseményre, amitől számíthatjuk a 2300 este és reggel kezdetét. Ez az időszak Kr. e. 457-ben kezdődött, majd 2300 év múlva, 1844-ben zárult.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Tanulmányozzuk még részletesebben Dán 8:14 és 9:24-27 szakaszait, valamint a közöttük lévő összefüggéseket! Mit árul el Dán 8:14 jelentőségéről, hogy szorosan kapcsolódik Dán 9:24-27 meghatározó próféciájához?
- 2) „A szentély és a vizsgálati ítélet tanát Isten népének jól kell ismernie. Mindannyiunknak tudnunk kell, hogy nagy Főpapunknak mi a tisztése és munkája. Különben soha nem lesz olyan hitünk, amilyenre most van szükség, és soha nem fogjuk tudni betölteni azt a helyet, amelyet Isten nekünk szán” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. 435. o.).
- 3) Dániel 7. és 8. fejezetének jövődölései a kis szarvra mutatva csakis Rómára utalnak, nem a kommunizmusra (ahogy némelyek korábban gondolták) és nem az iszlámra (ahogy egyesek ma képzelik). Hogyan maradhatunk hűségesek hitünkhöz anélkül, hogy szükségtelen sebeket okoznánk másoknak? Miért kell világosan kifejezni, hogy itt a rendszer ad aggodalomra okot, nem pedig az egyes emberek?

Adományok

- A 10. beti adomány az ingatlanalapot támogatja.*
- Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására szánt pénzösszeg.*

Prófétai üzenetünk

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 7:11; 11:1-9; Jeremiás 50; 51;
Dániel 12:4-9; Jelenések 10; 11:17-18; 13; 14

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:6-7).

A Dániel 7. és 8. fejezetében található üzenet az ítéletről közvetlenül kapcsolódik a nagy küzdelem jeleneteihez A jelenések könyve 12-14. fejezeteiben. Itt olvashatjuk a hármas angyali üzenetet, benne a teremtés, az ítélet és az evangélium témáival (Jel 14:6-12). Ezek az ígék Isten utolsó üzenetét közvetítik, sürgetve, hogy készüljünk Jézus második eljövetelére.

Az első angyal üzenete valóban „örökkévaló evangélium”, hiszen ugyanazt az igazságot hirdeti, amit az apostolok is prédikáltak: „e hiábavalóktól az élő Istenhez térjétek, ki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és minden azokban valókat” (ApCsel 14:15, vö. ApCsel 4:24). Az üzenet jelentőségét az is kiemeli, hogy az evangélium szó csak itt fordul elő A jelenések könyvében. A végidei események hirdetésekor meg kell győződnünk róla, hogy mindig az evangélium áll annak középpontjában.

A CSALÓDÁS IDEJE

Jelenések 10. fejezete szerint mit akart jelezni az angyal a kis könyvecskével? Mit jelent az, hogy „ismét profétálnod kell”?

Az angyalról szóló leírás Krisztus ábrázolására emlékeztet (Jel 1:13-16), valamint a gyolcsba öltözött férfira, aki Istenhez volt hasonlatos (Dán 10:5-6; 12:5-7), azt sugallva, hogy egy személyről van szó. Dán 12:6-7 versében a gyolcsba öltözött férfi megesküdtött „*az örökké élőre*”, úgy mondta el Dánielnek az „*ideig, időkig és fél időig*”, vagyis 1260 évre szóló jövendölést. Ez tulajdonképpen Dán 7:25 kulcspróféciájának a megismétlése, ami rámutat, hogy Isten népe szörnyű üldözést tapasztal. Erre Dán 12:7 is utal.

Dániel próféta könyvét Isten szándékosan pecsételte be a vég idejéig, majd a könyv kinyílt, hogy sokan ismeretekre tegyenek szert belőle (Dán 12:4-9). Amikor a megjövendölt 1260 éves időszak lejárt, eljött az ideje, hogy az emberek többet megtudhassanak. Ezt szimbolizálja az angyal kezében lévő nyitott könyv (Jelenések 10. fej.). Attól fogva Dániel próféciáit jobban megértik.

Jelenések 10. fejezete szerint azonban ez egyáltalán nem kellemes dolog. A parancsnak engedelmeskedve János megette a könyvet, ami a szájában édes volt, gyomrában viszont keserű. A próféta azokat jelképezi, akik megértették *Dániel próféta könyvét*. Hisszük, hogy ez a prófécia a XIX. század első felében, a Miller-mozgalommal teljesedett, amikor világszerte nagy érdeklődéssel tekintettek a végidei eseményekre. Bemutatja azoknak a keserű csalódását is, akik megértették ugyan, hogy a *Dániel próféta könyvében* található, hosszú időre szóló prófécia az ő korukban teljesedik, csak éppen nem úgy, ahogyan először gondolták. A 2300 este és reggel nem Krisztus visszajövetelére mutat, hanem a 7. fejezetben említett ítélet kezdetére.

Közvetlenül a keserű tapasztalat után az angyal ezt a parancsot adta Jánosnak: „*Ismét profétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől*” (Jel 10:11). Ez folyamatosan teljesedik, amint a hetednapi adventisták világszerte hirdetik az örökkévaló evangéliumot.

A csalódás nem idegen a keresztényektől, különösen, ha tévesen értelmezik az eseményeket. Jézus tanítványai hatalmas csalódást éltek át a Megváltó halála, ill. feltámadása közötti időszakban. Hasonló volt a milleriták tapasztalata is 1844-ben. Hogyan birkózhatunk meg úgy a csalódásokkal, hogy közben nem veszítjük el a hitünket? Milyen bibliai ígérekbe kapaszkodhatunk ilyenkor?

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT”

Az első angyal üzenete így hangzik: „*Féljétek az Istent...*” Mit jelent ez? Lásd Zsolt 34:8-23!

A félelmet kétféle módon is értelmezhetjük. Először is van olyan félelem, ami tisztelet és megbecsülés formájában jelentkezik. Erre irányítja a figyelmünket az első angyal. Aki féli Istent, az hisz igazán benne (Jel 11:18). Istent félni annyi, mint tisztelni (Jel 14:7) és dicsérni Őt (Jel 19:5), engedelmeskedni neki (Jel 14:12), dicsőíteni nevét (Jel 15:4). Az első angyal üzenetében a „*Féljétek az Istent*” kifejezés felszólít: ismerjük el, hogy Isten a Bíránk és Teremtőnk, ezért imádjuk Őt!

Másodsorban pedig az is félelmet kelthet, hogy előbb vagy utóbb Isten megítéli a világot. Aki nem hűséges Istenhez, annak az ítélet rémitő hír. Ezért nevezik a hármass angyali üzenetet gyakran Isten utolsó *figyelmeztetésének*, amit a világnak küld. A „figyelmeztetés” szóban benne rejlik, hogy valamitől félni kell, és ha arról olvasunk, ami a kárhozatra jutókra vár, akkor nem tűnik alaptalannak.

Amíg azonban tart a kegyelem ideje, Isten megtérésre akarja indítani az elveszetteket. A félelem ösztönözheti az embert arra, hogy elkezdje keresni Istent (lásd Jel 11:13). Végeredményben az Úrral való megmentő kapcsolatnak a szereteten kell alapulnia, de néha szükség van egy jó adag félelemre is, hogy megnyíljon a szemünk. Ha pedig valakinek figyelmeztetés kell, miért ne kapná meg?

Tudjuk, hogy „*Isten a szeretet*” – ezt a kereszt fejezi ki a legjobban. Azt is tudjuk, hogy szereti a világot és bizonyára hatalmas fájdalmat okoz neki a bűn által okozott rombolás. A szeretet és igazság Istene nem ül karba tett kézzel a végtelenségig, nem hagyja tétlenül, hogy a gonosz büntetlenül taroljon. „*Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni*” (Zsid 10:31). Hogyan értelmezhetjük kiegyensúlyozottan Isten irántunk való szeretetét, valamint haragját az annyi kárt okozó gonoszsággal szemben?

A NÉPEK HARAGJA

Milyen ítéletről van szó Jel 14:7 versében?

Az itt meghirdetett ítélet Krisztus második eljövetele előtt kezdődik, erről Jel 14:14-20 szakasza ír. Ez tehát ugyanaz az advent előtti ítélet, amiről Dániel 7. fejezete beszél. Kezdeté, amit Dán 8:14 az 1844-es évhez kapcsol, egybeesik azzal, hogy a hármass angyal üzenet Isten imádatára és a fenevadtól, meg annak képétől való elfordulásra hívja az embereket. Ez a „képmás” csak azután jelent meg, hogy 1798-ban lejárt a prófécia által meghatározott 42 hónap, vagy 1260 nap, ami ugyanazt az időszakot jelöli (lásd Jel 13:3-5, 12-14).

A kegyelem ajtaja nyitva áll, míg Jel 14:6-12 figyelmeztetése hangzik, az embereket még akkor is hívja az Úr, hogy hagyják ott Babilont és imádják az igaz Istent.

Mire terjed ki Isten ítélete? Jel 11:17-18

Isten hatalma bemutatásával válaszol a népek haragjára. Jelenések 13. fejezete ír erről a haragról, amit Sátán haragja szított fel (Jel 12:17). Látszólag nagyon soká késik az ítélet a nyomorgatásnak kitett hívők szempontjából, akik folyamatosan Isten ítéletéért kiáltanak (Jel 6:10), de mindenképpen elkezdődik az előre megjövendölt időben. A végidei engesztelési nap Isten terve szerint zajlik.

Jel 11:17-18 szakasza rövid áttekintést ad Isten ítéletéről. A mennyben kezdődik és onnan helyeződik át a földre, amikor az Úr elpusztítja az emberiséget megrontó gonosz erőket (Jel 19:2). Haragja a mennyi szentélyből indul ki és a hét csapás által tölteti ki a földre (Jelenések 15-18. feje.).

A második advent idején Isten megjutalmazza a hűségesekeket (Jel 22:12), végül a halott gonoszok fölött mond ítéletet és örökre eltörli a bűnt a földről (Jel 20:11-15). Amikor minden lezajlott, Isten jelleme igazolást nyer az egész világegyetem előtt. Mindenki láthatja, hogy az Úr útjai és cselekedetei igazak, igazságosak. Most tehát az a teendőnk, hogy teljes szívvel, lélekkel és elmével ragaszkodjunk hozzá. Bízunk abban, hogy minden megtörténik az Isten által elrendelt időben!

IMÁDJÁTOK A TEREMTŐT

A *Jelenések könyve* középpontjában Isten tisztelete áll. Miközben a sárkány, a tengerből feljövő fenevad és a földből feljövő fenevad (amit gyakran „hamis háromságnak” neveznek) egyesítik erőiket, hogy a világot egyként saját imádatukra kényszerítsék (lásd Jel 13:4, 8, 12, 15; 14:9, 11), Isten az emberiséget a Teremtő imádatára hívja (Jel 14:7). Aki nem imádja „a fenevad képét”, földi életét kockáztatja (Jel 13:15, lásd még Dániel 3. fej.). Aki viszont imádja a képmást, az örök életét veszíti el (Jel 14:9-11). Óriási a tét!

Jel 14:12 verse szerint milyen szerepe van Isten parancsolatainak a végső konfliktusban?

Isten imádata elválaszthatatlanul kapcsolódik a parancsolatokhoz. Jelenések 13. és 14. fejezete tele van a Tízparancsolatra utaló kifejezésekkel: „képmás” (Jel 13:14-15; 14:9, 11), bálványimádás (Jel 13:4, 8, 12, 15; 14:9, 11), káromlás (Jel 13:1, 5-6), szombat (Jel 14:7), gyilkosság (Jel 13:10, 15) és parázñaság (Jel 14:4, 8). Az utolsó küzdelemben „választani kell Isten parancsolatai és az emberi parancsok között” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó. 119. o.).

Az evolúcióelmélet keletkezése óta különösen fontossá vált, hogy megtartsuk és erősítsük a hatnapos teremtésbe vetett hitet. Ez a tanítás az alapja annak, hogy miért imádjuk a Teremtő Urat. Az evolúció elmélete – még az a változat is, amely hitrendszerébe a Bibliát is beépíti – aláássa a hetednapis adventizmus hitének minden pillérét. A teremtés tana nélkül gyöngülne az örökkévaló evangélium hite a többi tanítással, mint például a szombattal együtt, megalapozatlannak tüntetné fel azokat. Szintén utal a szombat parancsára az a kijelentés, hogy Isten „teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (2Móz 20:11). A szombat központi kérdés lesz az Isten parancsolatai körül kibukkanó konfliktusban. A nyugalomnap a legalkalmasabb arra, hogy a hűség próbája legyen, mert szükségességét nem lehet logikai érveléssel bizonyítani. Egyszerűen azért tartjuk meg, mert Isten ezt parancsolta. A teremtés igazsága az ítélet tanával is együtt jár. A „vizek forrásai” (Jel 14:7) kifejezés a vízőzön történetére emlékeztet (1Móz 7:11), rámutatva, hogy Isten az igaz Bíró, aki megítéli a világot (2Pt 3:5-7).

Hitpontjainknak nem lenne értelme a teremtéshit nélkül, a Bibliában pedig semmi nem bizonyítja jobban Isten teremtői voltát, mint a szombat. Mennyire vesszük komolyan a szombat szentségét? Hogyan lehet mélyebb kapcsolatunk az Úrral, ha megtartjuk ezt a parancsot?

A SZENTEK BÉKESSÉGES TŰRÉSE

A jelenések könyvében a második és harmadik angyal üzenete azokat figyelemzteti, akik nem hallgatnak az első angyal üzenetének felhívására. Aki megmarad a rossz úton, azt sújtja az utolsó hét csapás, „*Isten haragjának bora*”, ami a Babilonban maradókra kitöltetik.

A Biblia szóhasználatában Babilon az Isten ellen lázadókat jelöli (1Móz 11:1-9; Jeremiás 50- 51. fej.). Babilon, Isten népének ellensége arrogánsan az Úr helyére tör. Az Újtestamentum korában, ha Rómára akartak utalni, rejtjelesen a Babilon elnevezést használták (1Pt 5:13). *A jelenések könyvében* Babilon a parázna nő képében az Istennel szembenálló vallási-politikai hatalmat jelképezi, ami világalomra tör. Jel 13:15-17 szakasza „a babiloni válságról” szól, amikor a 13. fejezetben fenevadként ábrázolt hatalmak erejüket egyesítve üldözik Isten maradék népét. Babilon tehát a hitűktől elhajló egyházak és a korrupt politikai hatalmak végidei szövetségét jelképezi. A három angyal üzenete kihívja Isten gyermekeit, akik még Babilonban vannak, hogy fussanak ki onnan és csatlakozzanak Isten látható, hűséges, maradék népéhez a vég idején (Jel 18:4-5). Babilonban még mindig van hűséges maradék, akiknek hallaniuk kell a hetednapos adventisták végidőre szóló üzenetét. Ahogy a tegnapi tanulmányban is láthattuk, Jel 14:12 egyértelműen meghatározza, kik tartoznak Isten hűséges maradék népéhez. A szentek „állhatatossága” vagy „*béke-s-séges tűrése*” nem arra utal, hogy tétlenül tűrik az ellenük irányuló támadásokat, hanem arra, hogy kitartóan várják Jézus Krisztust. A hívők nemcsak megtartják a parancsolatokat, de hirdetik is azokat a világnak.

A „*Jézus hite*” kifejezés egyrészt a hívők Jézusba vetett bizalmára utal, másrészt Jézus hűségére, ahogyan átvezeti népét a nehézségeken. A harmadik angyal üzenetének záró gondolata Krisztusra irányítja tekintetünket. Érdemei és hűsége által népe képes kitartani és engedelmeskedni parancsolatainak. „Többen írtak nekem arról tudakozódván, hogy a hit általi megigazulás üzenete megegyezik-e a harmadik angyal üzenetével. Azt válaszoltam: igen, az a harmadik angyal üzenetének igazsága” (*Szemelvények Ellen G. White írásai-ból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 342. o.).

Isten minden parancsolata különösen fontos a végső válság idején, Ellen G. White mégis azt írja, hogy a hit általi megigazulás a harmadik angyal üzenetének igazsága. Ezek szerint tehát miért kell legfőképpen Jézusra és az Ő érdemeire hagyatkozni az üdvösséget illetően, mint ami átsegít a nehézségeken?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. A következő fejezetekből többet megtudhatunk a hármass angyal üzenetről. Az első angyal üzenetéről: „A hajnal hírnökei” (268-283. o.); „Egy amerikai reformátor” (284-306. o.); „A sötétségen átsugárzó fény” (307-316. o.); „A nagy vallási ébredés” (317-334. o.). A második angyal üzenetéről: „A beteljesedett prófécia” (350-365. o.); „Mi a szentély?” (366-377. o.); „A szentek szentjében” (378-385. o.). A harmadik angyal üzenetéről: „Isten változhatatlan törvénye” (386-401. o.); „Egy reformációs munka” (402-410. o.).

„Minden hitvalló keresztény közül a hetednapi adventistáknak kellene elől járniuk abban, hogy bemutassák Jézust a világnak. A harmadik angyal üzenete a szombat igazságának hirdetésére szólít fel. Ezt az igazságot az üzenetben szereplő többi fontos igazsággal együtt hirdetnünk kell; de mindennek középpontját, Jézus Krisztust nem szabad kihagyni bizonyágtételünkől. A kegyelem és az igazság Krisztus keresztyénél találkozik, igazság és békeség csókoltatják egymást. A bűnösök tekintetét a Golgotára kell irányítani, hogy egyszerű gyermeki hittel bízzanak a Megváltó érdemeiben, igazságát elfogadva, kegyelmére hagyatkozva” (Ellen G. White: *Gospel Workers*. 156-157. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A figyelmeztetéseknek fontos szerepük van a mai társadalomban és az emberi kapcsolatokban, a legtöbb esetben az érintettek javát szolgálják. Hogyan tudjuk úgy bemutatni a hármass angyal üzenet vészterhes figyelmeztetéseit, hogy azokból az emberek megértsék a bennük rejlő reménységet?
- 2) Az adventista tantételek egyike sem állna meg, ha az evolúció elmélete húzódná meg mögöttük. Egy meggyőződéses ateista szavai szerint az evolúció olyan „sav”, ami szétmar mindent, amihez csak hozzáér. Különösképpen igaz ez Jelenések 14. fejezete hármass angyal üzenetére, amelynek központi témája a teremtés és a megváltás – két olyan igazság, amit cáfolni igyekszik az evolúcióelmélet, még annak teista változata is. Miért nem engedhetjük, hogy az evolúció áltudománya beszívárogon egyházunk tanításaiba?
- 3) A Hetednapi Adventista Egyház számára a hármass angyal üzenet értékes fénysugár, magában rejtja a végidei üzenetet, aminek hirdetésére Isten elhívott. A tagok többsége nyilván hallott már erről az üzenetről, de talán felmerülnek bennük kérdések valódi jelentésével kapcsolatosan. Hogyan tudnánk röviden összefoglalni Isten végidei felhívásának lényegét és annak gyakorlati alkalmazását, ill. következményeit?

Adományok

- A 11. heti adomány az irodalmi alapot támogatja.*
– *Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok költségeihez.*

Az Isten jelleme körüli kozmoszus küzdelem

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jób 1:6-12; Ézsaiás 14:12-15; Ezékiel 28:12-17; 36:23-27; Zakariás 3:1-5; 2Timóteus 4:8; 1János 4:10

„És hallám, hogy más az oltárról ezt mondja vala: Jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid” (Jel 16:7).

A hetednapi adventisták „a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem” bibliai tételének háttérén értelmezik a valóságot. Filozófiai fogalommal élve ez a *metanarratíva*, a nagy, mindenben átívelő történet, ami a világunkat és annak eseményeit érintő kérdésekre kínál magyarázatot.

E küzdelem központi eleme a szentély, amely – mint láthattuk – kezdettől a végig újra és újra előfordul a megváltás történetében, azaz az emberiség Jézus halála által történő megváltásában. Helyesen értelmezve a szentély üzenete segít Isten jellemét is megismerni, amit Sátán már a nagy küzdelem mennyei kitörése óta támad.

Ezen a héten a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem néhány mérföldkövét fogjuk tanulmányozni, amelyek megvilágítják az igazságot Isten jellemével kapcsolatosan, valamint leleplezik Sátán hazugságait.

LÁZADÁS A MENNYEI SZENTÉLYBEN

Mit tudhatunk meg Ez 28:12-17 és Ézs 14:12-15 szakaszaiból Lucifer bukásának körülményeiről?

Első pillantásra úgy tűnik, hogy Ez 28:12 csupán egy földi királyról szól. Néhány kifejezés alapján azonban arra következtethetünk, hogy valójában Sátánra utal.

Először is azt írja a Biblia róla, hogy felkent, oltalmazó kérub volt (Ez 28:14). Ennek hallatán a földi szent sátor belső helyisége, a szentek szentje jut eszünkbe, ahol két kérub takarta be szárnyával a szövetség ládáját és annak fedelét, ahol az Úr dicsősége jelent meg (2Móz 37:7-9). Ez a mennyei lény tüzes kövek között járt, vagyis „Isten szent hegyén” (Ez 28:14) és Édenben, Isten kertjének közepén (Ez 28:13). Mindkét kifejezés a szentély jelképrendszeréből való. A diszitó drágakövek közül (13. vers) kilenc a főpap hősénjén is ott volt (2Móz 39:10-13), további utalásként a szentélyre.

A kérub mindent felülmúló tündöklésének szemléltetése után a szöveg rátér az angyal erkölcsi bukásának történetére. Dicsősége fejébe szállt, szépsége miatt szíve felfuvalkodott, kiválósága megrontotta bölcsességét és „kereskedése” miatt – ami valószínűleg Isten jellemének gyalázását és a lázadás szítását jelenti – lelke erőszakossággal telt meg.

Arrogáns földi hatalmak is törnek a földről az ég felé. Ézs 14:12-15 szakaszában a „hajnal fia” (latinul *lucifere*, ebből származik a Lucifer név is) viszont más irányban halad: levettetik a mennyből a földre, ami inkább természetfeletti eredetét igazolja, semmint földi származását. Más kifejezések – mint például „Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet”, „lakom a gyülekezet hegyén messze északon” és „hasonló leszek a Magasságoshoz” – azt a benyomást keltik, hogy mennyei lénynek kell lennie. Miközben a 12-13. versek múlt időben vannak, a 15. vers hirtelen átvált jövő időbe. Ez a váltás jelzi, hogy először történt a levettetés a földre (Ézs 14:12), majd valamikor a jövőben lesz egy második levettetés is: a földről a seolba (a sírba). Egyik babiloni királyra sem vonatkozhat ez, hanem egyértelműen Luciferre mutat.

A tökéletes Isten által teremtett tökéletes lény bűnbe esik? Mit árul ez el az Isten által teremtett univerzumban uralkodó erkölcsi szabadság valóságáról?

A VÁDAK

Miután Sátán levettetett a mennyből, igyekezett rossz fényben feltüntetni és rágalmazni Isten jellemét. Ezt tette az Édenben (1Móz 3:1-5), az első földi „szentélyben” is. A mennyei szentélyben megfogant lázadást lehozta magával az Éden földi szentélyébe. Miután beszélgetést kezdeményezett Évával a kígyó által, egyértelműen elültette az asszony szívébe azt a gondolatot, hogy Isten megfosztja őket valami jótól, visszatart tőlük olyasmit, ami pedig az övék lehetne. Ezzel, ha még alattomban is, de befeketítette előttük az Úr jellemét.

Ádám és Éva bűne következtében Sátán ideiglenesen e föld fejedelmévé lett. Egyes bibliaszövegek azt sugallják, hogy ismét bejárása volt a mennyei udvarokba, de már mint „*e világ fejedelme*” (Jn 12:31), aki tolvajként bitorolja a földet, ami nem az övé.

Hogyan bontják ki a nagy küzdelem folyamatát Jób 1:6-12 és Zak 3:1-5 szakaszai?

Ezek az igék bepillantást engednek a nagy küzdelem mennyei oldalára. Sátán merő önzésként állítja be Jób igaz életét: *ha jó vagyok, akkor Isten megáld.* A következtetés tehát az, hogy Jób nem azért szolgálja Istent, mert az Úr méltó rá, hanem mert jól felfogott érdekei ezt kívánják. Tehát ha egyszer kiderül, hogy Isten szolgálataért nem jár áldás, Jób el fogja hagyni hitét. Jósua főpap (újabb szentély motívum) és más személyek esetével kapcsolatban a következő olvashatjuk (lásd Jel 12:10): „Sátán... vádolja Isten gyermekeit, és a lehető legreménytelenebbnek mutatja be ügyüket. Az Úr elé tárja bűneiket, fogadtékosságaikat” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 112. o.).

A valódi kérdés mindkét esetben Isten igazságossága. A vádak mögött az a gondolat húzódik meg, hogy vajon igaz és igazságos-e minden eljárásában Isten. A jellemének kell kiállni a próbát. Igazságos-e, hogy megmenti a bűnöst? Igazságos-e, amikor igaznak nevezi, aki nem az? Ha igazságos, meg kell büntetnie mindenkit, aki nem igaz; ha pedig kegyelmes, megbocsátást kell tanúsítania. Hogyan lehetne mindkét tulajdonság egyszerre igaz az Úrra?

Milyen sors várna ránk, ha Isten egyszerűen csak igazságos lenne? Miért érdemelnénk ezt meg?

IGAZOLÁS A KERESZTEN

Isten már a kezdet kezdetétől fogva nem hagyott kétséget az iránt, hogy visszautasítja Sátán vádjait, nyilvánvalóvá teszi végtelen szeretetét és igazságosságát. Igazsága büntetést követel az emberiség bűneiért. Szeretete viszont az egész emberiséggel igyekszik helyreállítani közösségét. Hogyan bizonyíthatja mindkét tulajdonságát?

Hogyan mutatta be Isten a szeretetét és az igazságát is (Róm 3:21-26; 1Jn 4:10)?

Isten szeretetteljes és igazságos jelleme a maga valójában Krisztus halálakor lett nyilvánvaló. Isten annyira szeret, hogy elküldte Fiát engesztelő áldozatul a mi vétkeinkért (Jn 3:16; 1Jn 4:10). Ő maga fizetett meg a törvény áthágásáért, ezzel bizonyította igazságosságát. A törvény követeléseinek eleget kellett tenni, ami meg is történt a kereszten – Jézus személyében.

Az igazság e tette által Isten képes volt kegyelmét és szeretetét egyaránt bizonyítani, hiszen Jézus halála helyettes áldozat volt. Értünk és helyettünk halt meg, hogy nekünk ne kelljen a halállal szembesülni. Ez az evangélium csodálatos áldása, hogy Isten maga hordozza el a büntetést, amit igazsága megkövetel és ami jogosan bennünket sújtana.

Róm 3:21-26 a Biblia egyik gyöngyszeme Isten igazságossága és Jézus Krisztus megváltói munkája témájában. Krisztus áldozati halála bizonyította Isten igazságát, „*hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való*” (Róm 3:26).

Krisztus halálához ismét a szentély jelképrendszere biztosítja a keretet. Az elmúlt hetekben láhattuk, hogy halála tökéletes helyettes áldozat (Róm 3:25). Egy szóval, az Ó- és Újszövetség egyaránt bizonyítja, hogy Krisztus küldetésének előképe volt a földi szentélyszolgálat.

„Az el nem bukott világok mélységes érdeklődéssel figyelték, felkel-e az Úr, hogy elsöpörje a föld lakóit... De Isten, ahelyett, hogy elpusztította volna a világot, elküldte Fiát, hogy megmentse azt... A válság mélypontján, amikor Sátán már-már diadalmaskodott, Isten Fia eljött az isteni kegyelem üzenetével” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 27-28. o.). Mit árul el ez az idézet Isten jelleméről?

IGAZOLÁS AZ ÍTÉLETBEN

Ahogy azt már a Szentírásból láttuk, Isten ítélete jó hír azok számára, akik hisznek benne és hűségesek hozzá, még akkor is, ha „nem tudunk Sátán ellenünk felhozott vádjaira válaszolni” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 472. o.). Az ítélet azonban nemcsak értünk van, hanem azt a célt is szolgálja, hogy az egész világegyetem előtt igazolja Istent.

Hogyan mutatják be Isten jellemét az ítéletről szóló igei szakaszok (Zsolt 96:10, 13; 2Tim 4:8; Jel 16:5-7; 19:2)?

Isten jelleme az ítéletben válik nyilvánvalóvá. Amit Ábrahám már megértett, végül az egész emberiség előtt világos lesz: „*Avagy az egész föld bírása nem szolgáltatna-é igazságot*” (1Móz 18:25)? Az ítélet különböző szakaszai a könyvek kinyitásával bizonyítják az angyaloknak (az advent előtti ítéletben) és az igazaknak (a millennium alatti ítéletben), hogy minden esetben igazságos Isten eljárása az emberekkel, ugyanakkor kegyelmes is.

Milyen különleges eseményről számol be Fil 2:5-11 szakasza?

A 9-11. versek Krisztus felmagasztaltatását jövendölik meg. A két fő elem ugyanazt a gondolatot közvetíti: Jézus az Úr, amit minden teremtmény el fog ismerni. Először: „*Jézus nevére minden térd meghajol*” (10. vers). A térdhajtás hagyományos gesztusa a tekintély elismerésének. Ebben az esetben azt jelenti, hogy mindenki kifejezi hódolatát Krisztusnak, meghajlik hatalma előtt. A tiszteletadás egyetemes lesz: „*mennyeieké, földieké és föld alatt valóké*”. Minden élő hódol előtte: a mennyei természetfeletti lények, a földi emberek, köztük a halottaikból feltámadottak is, és ez nem korlátozódik csupán a megváltottakra. Mindenki el fogja ismerni Jézus uralmát, még azok is, akik kárhozzatra jutnak.

A második esemény a következő: „*minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére*” (11. vers). Végül mindenki el fogja ismerni Isten igazságosságát úgy, hogy Úrként magasztalja Krisztust. Ezzel az egész teremtett világ megerősíti, hogy tökéletes, igaz és hű Isten jelleme – ami körül forgott a nagy küzdelem. Még Sátán, Krisztus ősellensége is elismeri Isten igazságosságát és térdet hajt Krisztus hatalma előtt (lásd Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. 595-596. o.).

KOZMIKUS LÁTVÁNYOSSÁG

Jézus hegyi beszédében olvassuk az emlékezetes szavakat: „Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5:16). E kijelentésében Jézus egy olyan alapelvet közöl, ami bár könnyen félreértelmezhető, mindenütt megtalálható a Bibliában: tetteinkkel vagy dicsőítjük Isten nevét, vagy szégyent hozunk rá.

Olvassuk el Ez 36:23-27 szakaszát! Miként akarta igazolni Isten a nevét az ókori Izráelben?

E versekben olvashatjuk az új szövetség egyik klasszikus összefoglalását. Isten drámai méretű átalakulást akar munkálni népe körében. Megtisztítja őket (25. vers), új szívet és új lelket ad beléjük (26. vers), hogy szent néppé legyenek és Isten parancsolatai szerint járjanak. Meg akarja igazítani és szentelni a hívőket, akik életükkel fogják tisztelni azért, amilyen Ő és mindazért, amit tesz (23. vers).

Isten jellemének igazolása során, ami az egész világegyetem előtt zajlik, természetesen Jézus kereszthalála volt a döntő esemény. „Sátán látta, hogy álruhája szétszakadt. Mesterkedése feltárult az el nem bukott angyalok előtt és a mennyei világegyetem előtt. Gyilkosként mutatta meg magát. Isten Fia vérenek a kiontásával kiszakította magát a mennyei lények rokonszenvéből” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 669. o.).

Ugyanakkor Krisztus újszövetségi követőiről ezt írja Pál apostol: „látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek” (1Kor 4:9). Vagyis tetteinknek nemcsak a többi ember a tanúja, hanem a mennyei értelmes lények is. Vajon milyen az életünk bizonyossága? Megismertethetjük Isten sokféle bölcsességét „a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal” (Ef 3:10), vagy pedig szégyent és gyalázatot hozunk az Úr nevére, miközben szánkkal valljuk, hogy Őt szolgáljuk.

Az életünk vajon milyen látványosság más emberek, ill. az angyalok szemében? Valóban Istent dicsőítjük tetteinkkel, vagy engedjük, hogy Sátán győzzön? Különösen azért érdemes átgondolni ezt a kérdést, mert Jézus követőinek valljuk magunkat!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. „Miért engedte meg Isten a bűnt?” c. fejezete, 7-17. o.

„...olyan valaki jött ebbe a világba, aki tökéletesen mutatta be az Atyát, akinek jelleme és cselekedetei megcáfolták Sátán Istenről hirdetett hamis állításait. Sátán saját tulajdonságaival vádolta Istent. Krisztusban viszont megláthatta Isten valóságos jellemét, vagyis egy együtt érző, irgalmas Atyát, aki nem azt kívánja, hogy bárki is elveszen, hanem mindnyájan hozzá jöjjenek bűnbánattal és örök életet nyerjenek” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 240. o.).

„Az volt Krisztus küldetése, amit csak homályosan értünk és alig tudunk felfogni, hogy leereszkedjen Isten trónjáról a Golgota keresztségének titokzatos oltárára. Amint ennek igazsága egyre inkább feltárul értelmünk előtt, meglátjuk, hogy Krisztus áldozatában találjuk a szeretet missziójának minden készítését és elvét” (Ellen G. White: *In Heavenly Places*. 319. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Időzzünk el annál a gondolatnál, hogy mire a nagy küzdelem véget ér, a világegyetemben minden értelmes lény elismeri – beleértve Sátánt és az elveszetteket is –, hogy Isten minden szempontból igazságosan és tisztességesen kezelte a bűnt és a lázadást. Még ha nehéz is ezt valóban megérteni, mit tudhatunk meg belőle Isten jelleméről? Milyen tanítás rejlik benne az erkölcsi szabadság valóságáról és arról, hogy mennyire szent és fontos a szabadság az Isten által teremtett világegyetemben?
- 2) Sok keresztény tagadja Sátán létezését, babonaságnak tartja. Úgy gondolják, hogy csak primitív emberek hisznek benne, akik így akarnak magyarázatot adni a világban tapasztalható bűnre és szenvedésre. Gondoljunk bele, hogy ez mennyire megtévesztő! Nehéz elképzelni, hogyan tagadhatja a kereszténység annak a hatalomnak a létezését, akiről az egész Biblia, főként pedig az Újszövetség valóságos lényként beszél. Ennek alapján tehát mennyire hatott az egyházakra a modernizmus és az elvilágiasodás lelkülete, irányvonala? Ha Sátán nem létezne, mit mondhatnánk a nagy küzdelem témájáról?

Adományok

- A 12. heti adomány a médiaosztályt támogatja.*
– *Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.*

Bátorító szó a szentélyből

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 24:8; János 13:34; Zsidók 4:16; 10:19-25; Jakab 4:7-8

„És lévén nagy papunk az Isten háza felett: járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől” (Zsid 10:21-22).

A zsidókhöz írt levél elejétől a végig váltakoznak a keresztény hitről, ill. a keresztényi életéről szóló szakaszok. Más szóval, a teológiának gyakorlati alkalmazása van. Isten mindig elvezet az elméleti hittől a megvalósításig. A zsidókhhoz írt levél írója teológiai szempontból gyönyörű képet fest Krisztusról, az értünk felajánlott Áldozatról és a Főpapról (Zsid 7:1-10:18). Arra bátorítja a hívőket, hogy éljenek ezeknek az igazságoknak a fényében. Buzdítása különösen kitetszik Zsid 10:19-25 szakaszából.

Ez a rész a görögben egyetlen hosszú, összefüggő mondat. Két alapvető tényt közöl, majd három buzdítás következik, amelyekben újból találkozunk a hit, remény, szeretet ismerős hármásával. Mindhárom felszólítás a keresztény hit más-más területére vonatkozik.

Ezen a héten tehát Zsid 10:19-25 szakaszát fogjuk tanulmányozni, és megnézzük, hogyan alkalmazhatjuk gyakorlati tanácsait keresztényi életünkben.

december 22.

BELÉPÉS A MENNYEI SZENTÉLYBE

Zsid 4:16, 6:19-20 és 10:19-21 versei alapján hová juthatnak be a hívők? Mit jelent ez a személyes életünkre nézve? Milyen reménységet találunk itt? Hogyan kell hatnia az életünkre és a hitünkre ennek a reménységnek?

Hit által a hívő a mennyei szentélybe, Isten királyi székéhez járulhat. Törekedhetünk arra, hogy Isten közelségében legyünk, mert Krisztus vére által az ajtó nyitva áll számunkra. Krisztus a Főpapunkká lett, az Atya színe előtt képvisel. A szakasz arról is biztosít, hogy lelkünk erős horgonya az Isten közvetlen jelenlétében lévő Jézus Krisztus (Zsid 4:14-16; 6:19-20). Bizonyosságunk alapja, hogy teljes joggal járult Istenhez, miután megtörtént beiktatása mennyei Főpapunkként (Zsid 6:20). Ekkor foglalta el mennyei trónját, ami királyságát jelzi (Jel 3:21).

Örömhír, hogy van, aki képvisel az Atya színe előtt. Nem földi pap szolgál értünk, aki maga is bűnös, hanem tökéletes Főpapunk van! A Fiút semmi nem választja el az Atyától. Tökéletes és büntelen, tehát nincs szüksége kárpitra, ami eltakarná előle az Atya dicsőségét (Zsid 10:20).

„Mi a közbenjárás? Aranyfonál, ami összeköti a halandó embert a végtelen Istennel. Isten trónját ostromolja az ember, akinek megmentéséért Krisztus meghalt, és kérését Jézus viszi fel, aki saját vérén váltotta meg. Nagy Főpapunk az őszinte könyörgés mellé helyezi saját igazságát, Krisztus imája az ember fohászával együtt jut Isten színe elé” (Ellen G. White: *That I May Know Him*. 78. o.).

Milyen szilárd bizonyosság, hogy szoros közösséget ápolhatunk az Atyával, meghozzá Jézus tette által!

Gondolkozzunk el azon, hogy mit jelent számunkra Jézus mennyei közbenjárása! Miért van égető szükségünk a közbenjárásra?

TISZTÁN ÉS ŐSZINTÉN

Zsid 10:22 verse szerint milyen feltételekkel közeledhetünk a mennyei szentélyhez, ahol Isten királyi széke van?

E bibliaszöveg alapján a hívőknek négy feltételt kell teljesíteniük, amikor Istenhez fordulnak:

1. *Őszinte szívvel járuljunk hozzá.* A szív egész benső világunkat jelenti: gondolatainkat, indítékainkat, érzelmeinket, akaratunkat, jellemünket. Isten azt akarja, hogy őszinték legyünk. A szívünk azonban csak akkor lehet őszinte, ha megtisztult. Ez nem azt jelenti, hogy tökéletesek volnánk, hanem törekszünk a krisztusi jellem kialakítására.
2. *A hit teljességével jöjjünk.* Amint a tegnapi tanulmányban láttuk, nincs okunk kételkedni abban, hogy bebocsátást nyerünk Isten színe elé.
3. *Jöjjünk úgy, mint akiknek szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől.* A szív megtisztítása (eredetiben „meghintéssel való tisztítása”) arra a szertartásra utal vissza, amikor a pusztában felállított szent sátorban a papok vérrel hintették meg az embereket (2Móz 24:8; 3Móz 8:23). Ettől rituális értelemben ugyan megtisztultak, de lelkiismeretük még nem lett tiszta (Zsid 9:9, 13). Az igazi, a mennyei szentélyben azonban Krisztus vére által a lelkiismeretünk is megtisztul (Zsid 9:14). Ez a megtisztulás jelképezi a bűnbánó bűnös megigazítását. Igen, lehet tiszta lelkiismeretünk, mert bocsánatot nyertünk.
4. *Jöjjünk úgy, hogy testünket is megmostuk tiszta vízzel.* Ez úgy hangzik, mint ha a keresztségre utalna, de magyarázhatjuk lelki értelemben is: „a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje” (Ef 5:26, új prot. ford.).

Jak 4:7-8 verseiben az apostol levele olvasói „kétszívű” magatartásával küzd. Úgy tűnik, már nem ragaszkodnak maradéktalanul Istenhez. Megalkuvók lettek, közvetlen veszélynek kitéve magukat. Jakab szóhasználata a szentélyszolgálatkal kapcsolatos rituális megtisztulásra utal vissza. A szentély fogalomköréhez tartozik, hogy csak megtisztulás után lehet Isten elé járulni.

Világosan kell látni, hogy egyedül Isten képes megtisztítani a szívünket. Milyen fájdalmas döntéseket kell meghozni, hogy Isten kegyelme munkálkodhasson az életünkben?

BIZTOS HIT

Olvassuk el ismét Zsid 10:19-25 verseit! Egy téma újra és újra felbukkan a szakaszban, ez pedig a bizalom, a bizonyosság. A 19. versben szereplő „bizalom” szó félelem nélküli elszántságra, bátorságra utal, aminek az Újszövetség szerint az Istennel való új kapcsolatunkat kell jellemeznie.

A szó eredetileg azt fejezi ki, hogy valaki nyíltan, kertelés nélkül beszél. Ebben az összefüggésben azt jelenti, hogy imáink által szabadon közeledhetünk az Atyához. Ha ez a fajta nyíltság jellemzi az Istennel való kapcsolatunkat, örömteli bizonyosságunk lesz. Bizalmunk alapja és tárgya pedig, hogy van Főpapak a mennyben, aki által Isten színe elé juthatunk. Ezt a nyitott utat pedig semmi nem korlátozza vagy akadályozza, csak saját rossz hozzáállásunk vagy helytelen döntéseink. Isten meghív a mennyei szentélybe.

Vajon honnan származik ez a bizonyosság? Nem tőlünk ered, hanem akkor alakul ki bennünk, ha felismerjük, hogy Jézus a vére által biztosított lehetőséget Isten elé járulni.

A zsidókhöz írt levél más versei is említik a bizonyosságot (Zsid 3:6, 14; 4:16; 6:11; 11:1). Milyen az a bizonyosság, amiről itt olvashatunk?

Ez a bizonyosság nem önmagunkból ered, hanem abból, hogy Krisztusban bízunk. A feltételek nem attól függnek, hogy kik vagyunk, hanem attól, hogy ki a Közbejárónk. Érdekes módon ezekben az igékben nincs arról szó, hogy a hívők a hit teljességénél és a reménység bizonyosságánál kevesebbel rendelkeznének (Zsid 6:11, 10:22). A Jézus halála által megnyílt új út kétségtelenül teljes bizonyosságot ad. Ennél kevesebbel nem számol az Ige.

A keresztény bizonyosság elérésének kétféle módja van. Az egyik maga a hit (Ef 3:12), a másik pedig a másokért végzett hűséges szolgálat (1Tim 3:13). Mindkét szempont elengedhetetlenül fontos. A zsidókhöz írt levélben is kéz a kézben jár a hit bizonyossága és a buzdítás, hogy a keresztények a gyakorlatban is éljék meg hitüket. A keresztény sosem választhatja szét gyakorlati életét és hitvallását.

Milyen dolgok nehezítik fizikai, lelki, érzelmi életünkben, hogy teljes hittel bizzunk Isten jóakarátában? Hogyan óvhatjuk meg magunkat az akadályok képezte veszélytől, ill. hogyan kezelhetjük a kétségeket?

A REMÉNYSÉGBEN KITARTÓAK ÉS ÁLLHATATOSAK

Olvassuk el az alábbi verseket! Mi a közös bennük? Mihez kell a hívőknek ragaszkodni?

Zsid 3:6 _____

Zsid 3:14 _____

Zsid 4:14 _____

Zsid 6:18 _____

Zsid 10:23 _____

Az üdvbizonyosságon túl fontos kitartóan őrizni az ajándékba kapott reménységet. A *zsidókhoz írt levélben* hangsúlyos a felhívás a kitartásra. Az embernek az az érzése, hogy az apostolok idejében voltak, akik elhagyták keresztény hitüket és reménységüket. A levél írója ezért bátorította a hívőket, hogy tartsanak ki. A versek egybehangzóan fejezik ki, mihez is kell ragaszkodni: a reménységhez, a bizonyossághoz, a bizalomhoz, a hitvalláshoz. Ezek a kifejezések ténylegesen a keresztény hitre utalnak. Azért őrizhetjük meg bizlamunkat, mert nem magunkban reménykedünk, hanem Jézusban és abban, amit értünk tett. Amikor azonban erről elfeledkezünk, elveszítjük bizonyosságunkat. Az igék arra bátorítanak, hogy „mindvégig” kitartsunk (Zsid 3:6, 14; 6:11). A „*tántoríthatatlanul*” kifejezés pedig a változatlan, rendíthetetlen hitre utal. Reménységünk minden körülmények között ugyanaz marad, Isten iránti hűségünk nem változik, mert bízhatunk abban, hogy Ő hűséges és megteszi, amit ígért. Nem kérdés, hogy Isten hű kimondott szavához. Teljesítette Ábrahámnak és Sárának tett ígéretét (lásd Róm 4:19-21), beváltotta Krisztus első eljövetelére vonatkozó ígéretét (Gal 3:19) és be fogja tartani azt is, amit a második adventtel kapcsolatban fogadott (Zsid 12:26). Isten legfőbb ígérete végeredményben az örök élet, amiről még az idők kezdete előtt biztosított (Tit 1:2; 1Jn 2:25). Isten hűsége rendíthetetlen. Akkor is, „*ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja*” (2Tim 2:13). Hűtlenségünk vagy hitetlenségünk nem változtatja meg Isten velünk kapcsolatos szándékát. Erkölcsi botlásaink nem ingatják meg ígéreteit, Ő továbbra is fenntartja azokat, mert természetének egyik alapvető vonása a hűség.

Nagyon könnyű a bűneink miatt elcsüggedni. Hogyan juthatunk el odáig, hogy törekedjünk legyőzni bűneinket, de ha mégis elbukunk, ne adjuk fel a további harcot? Miért kell belekapaszkodni Isten ígéreteibe, főként akkor, ha elbuktunk?

december 26.

BÁTORÍTSUK EGYMÁST SZERETETBEN!

„És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett” (Zsid 10:24).

Miközben Zsid 10:23 verse az egyén magatartására összpontosít, a következő vers a hívők közösségéről szól. Nem egyedül járunk a kereszténység útján. Következtesen kell ügyelnünk egymásra.

Hagyományosan a keresztény magatartás eleme, amire felhív az Ige, hogy szeressük egymást (Jn 13:34-35; Gal 5:13). A szeretet azonban nem jön létre csak úgy magától, természetesen. Az „*ügyeljünk egymásra*” kifejezés összpontosított, gondos odafigyelést jelent. Arra buzdít Isten, hogy figyeljünk oda hittestvéreinkre és találjuk meg a módját, hogyan bátoríthatjuk egymást a szeretetre és a jó cselekedetekre. Sajnos könnyebb izgatni és ellenséges érzéseket kelteni, mint keresztény szeretetre ösztönözni, nem igaz?

Összpontosítsuk tehát erőinket arra, hogy közösségünk javát szolgáljuk! Mert ha szeretettel motiválunk, a többiek sem tehetnek mást, mint hogy szeretettel és jó cselekedetekkel válaszoljanak.

Olvassuk el Zsid 10:24-25 szakaszát! Milyen kapcsolat van a szeretet és a jó cselekedet meg a keresztény gyülekezetek között?

A *zsidókhöz írt levél* egyik hangsúlyos gondolata, hogy a keresztény összejöveteleken is szeretetet kell tanúsítani egymás iránt. Ha valaki nem megy el az istentiszteletre, hogyan tud eleget tenni Krisztus szeretetparancsának? Némelyek úgy gondolják, hogy jó okuk van a távolmaradásra. A *zsidókhöz írt levél* azonban érinti ezt az érzékeny témát, és arra figyelmeztet, hogy talán éppen a közönyösségük tartja az ilyen embereket távol. Aki akarja, mindig találhat okot arra, hogy kerülje a gyülekezetet és a keresztények összejöveteleit. Ezek az okok azonban mind eltörpülnek amellelt, hogy ha ott vagyunk, áldást jelenthetünk mások számára! Annál nagyobb szükség van ilyen magatartásra, minél inkább közeledünk Krisztus visszajövetelének napjához. Zsid 10:19-25 szakaszának elején az író bátorítja a hívőket, hogy közeledjenek Istenhez a mennyei szentélyben, a végén pedig az Úr napjának közeledtére emlékeztet. A hétköznapi keresztény életmódra Krisztus visszajövetele a legfőbb motiváció.

A gyülekezetben kit akarsz bátorítani szavaiddal, tetteiddel vagy pusztán jelenléteddél? Ha kitartóan törekszel rá, nagy változást vihetsz végbe emberek életében, miközben te magad is áldásokat nyersz!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Fenségét és dicsőségét tekintve a Közbenjáró szolgálatában és munkájában messze fölülmúlja a földi papságot... A Megváltó lett a Közbenjáró, aki a magasságos Isten és népe között áll. Közbenjárása révén út nyílt, hogy a bűnös Isten elé járulhasson. A bűnös ugyanis nem jöhet egyedül, hiszen vétkek terhelik és nincs valós érdeme. Egyedül Krisztus nyithatta meg az utat, egyedül Ő tehetett eleget Isten törvénye követeléseinek. Ő tökéletes volt, bűn nem szennyezte be, foltnak még árnyéka sem vetődött lelkére. A bűn szörnyűséges következményeinek valós mértékét soha nem ismerhettük volna meg, ha Isten nem ad felmérhetetlen értéket megváltásunkért” (Ellen G. White: *The Spirit of Prophecy*. 2. köt. 11. o.).

„A Krisztus engesztelő, megtisztító munkájába és közbenjárásába vetett hitünk által állhatunk meg kitartóan és rendíthetetlenül a kísértések özönében, amelyek a küzdő egyházon belül zúdulnak ránk” (Ellen G. White: *The SDA Bible Commentary*. 7A köt. 484. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Fussuk át A zsidókhoz írt levelet! Jegyezzük fel azokat a részeket, amelyekben arról van szó, hogy milyen hitből fakadó tettekre, ill. viselkedésre szólít az Úr!
- 2) Időzzünk még annál a gondolatnál, hogy Isten elé járulhatunk! Mit jelent ez? Hogyan hasson ez az életünkre, főként a kísértések vagy a csüggedés idején?
- 3) Mi a különbség a hit „teljes bizonyossága” és az önteltség között?
- 4) Gondolkodjunk még a pénteki tanulmányban idézett, Ellen G. White-től származó mondaton: „A bűn szörnyűséges következményeinek valós mértékét soha nem ismerhettük volna meg, ha Isten nem ad felmérhetetlen értéket megváltásunkért.” Mit árul el a bűn iszonyatáról az, hogy a megváltásunk ára „felmérhetetlen érték”, Jézus élete volt? Hogyan értelmezzük a „felmérhetetlen érték” kifejezést?
- 5) Hogyan alakíthatunk ki lelki barátságokat, hogy azok által a szeretetre és a szolgálatkész életre bátorítsuk egymást? Milyen lelki áldásokat nyerhetünk a gyülekezetben? Mit veszítenénk, ha nem lenne lehetőségünk más keresztényekkel együtt imádni Istent?

Adományok

*A 13. heti adomány a szociális osztályt támogatja.
– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi
vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek
megfelelően és a lehetőségekhez mérten.*

Október

1. kedd	1Tim 2,5	
2. szerda	Zsid 4,14	
3. csütörtök	Zsid 2,9–10	
4. péntek	Jn 12,32	Napnyugta: 18.19
5. szombat	Rm 5,11	
6. vasárnap	Jn 10,10	
7. hétfő	Zsid 9,11–12	
8. kedd	Jel 8,3–4	
9. szerda	Mt 11,29	
10. csütörtök	Zsid 1,8–9	
11. péntek	Zsid 2,14	Napnyugta: 18.04
12. szombat	1Jn 4,19–20	
13. vasárnap	1Jn 3,1–3	
14. hétfő	Zak 3,2	
15. kedd	Rm 8,7–9	
16. szerda	1Jn 2,1	
17. csütörtök	Jn 1,12	
18. péntek	Jn 17,23	Napnyugta: 17.52
19. szombat	Jn 6,47–48	
20. vasárnap	Zsid 4,15	
21. hétfő	Eféz 1,3–4	
22. kedd	Jn 14,8	
23. szerda	Zsid 4,16	
24. csütörtök	Zsid 9,14	
25. péntek	2Kor 13,5	Napnyugta: 17.40
26. szombat	Eféz 3,19	
27. vasárnap	1Kor 2,14,16	
28. hétfő	Eféz 1,12–13	
29. kedd	Eféz 2,4–6	
30. szerda	Eféz 1,5–6	
31. csütörtök	1Pt 1,3–4	

A reggeli igék
a „Jöjjetek énhozzám
mindnyájan”
c. könyvből valók.

November

1. péntek	2Pt 1,3–4	Napnyugta: 16.28
2. szombat	Jn 15,10	
3. vasárnap	Kol 3,2–3	
4. hétfő	Zsid 5,7	
5. kedd	Eféz 4,21–24	
6. szerda	1Kor 10,13	
7. csütörtök	Kol 1,21–22	
8. péntek	Fil 2,12–13	Napnyugta: 16.18
9. szombat	1Pt 2,24	
10. vasárnap	Zsolt 25,11	
11. hétfő	Rm 10,9–11	
12. kedd	1Jn 5,11–12	
13. szerda	2Pt 3,18	
14. csütörtök	Ésa 30,15	
15. péntek	2Kor 3,18	Napnyugta: 16.09
16. szombat	Eféz 5,25–27	
17. vasárnap	Eféz 2,8–10	
18. hétfő	Zsid 4,16	
19. kedd	Fil 3,7–8	
20. szerda	2Kor 4,6	
21. csütörtök	Mt 17,5	
22. péntek	1Tim 1,15	Napnyugta: 16.01
23. szombat	Tit 2,14	
24. vasárnap	Ésa 58,10–11	
25. hétfő	1Pt 4,12–13	
26. kedd	Ésa 61,10	
27. szerda	Jel 3,18	
28. csütörtök	Gal 1,4–5	
29. péntek	Jn 17,3	Napnyugta: 15.56
30. szombat	Eféz 5,8–11	

December

1. vasárnap	Lk 4,18	
2. hétfő	Zsolt 45,3	
3. kedd	1Jn 5,20	
4. szerda	Jn 1,18	
5. csütörtök	Rm 8,15–16	
6. péntek	1Jn 4,10	Napnyugta: 15.53
7. szombat	Csel 5,31	
8. vasárnap	1Kor 8,11–12	
9. hétfő	1Jn 5,4–5	
10. kedd	Kol 1,19–20	
11. szerda	Kol 2,2–3	
12. csütörtök	1Tim 3,16	
13. péntek	Jn 14,24	Napnyugta: 15.52
14. szombat	Kol 3,13	
15. vasárnap	Rm 8,10	
16. hétfő	1Jn 4,9	
17. kedd	Eféz 5,14	
18. szerda	Zsid 7,25	
19. csütörtök	2Kor 9,15	
20. péntek	Eféz 6,10–11	Napnyugta: 15.53
21. szombat	Jel 2,4–5	
22. vasárnap	Jn 16,13–14	
23. hétfő	Rm 5,1–2	
24. kedd	Rm 1,16–17	
25. szerda	Rm 6,11	
26. csütörtök	Mt 14,27	
27. péntek	Zsid 3,14	Napnyugta: 15.57
28. szombat	2Kor 6,15–16	
29. vasárnap	Eféz 4,1–2	
30. hétfő	Mt 4,19	
31. kedd	1Pt 1,13	